

Raftul
Denisei

„Capodopera lui Taichi Yamada” Junot Díaz

Taichi Yamada

N-am mai visat de mult că zbor

roman

HUMANITAS
fiction

Romanul *N-am mai visat de mult că zbor* a fost ecranizat în 1990, în regia lui Eigo Sugawa, iar filmul a primit Marele Premiu la Belgium International Film Festival. Cărțile lui Taichi Yamada sunt traduse în peste cincisprezece țări.

Povestea de dragoste dintre Mutsuko și Taura nu e deloc una obișnuită. În vreme ce iubita sa întinerește inexplicabil, Taura se confruntă cu spaima de a o pierde definitiv. Incluzând elemente fantastice și întreținând o anumită ambiguitate până la final, cartea încărcată de sensibilitate și senzualitate a lui Taichi Yamada este de fapt o parabolă despre obsesia întineririi și consecințele acesteia, despre teama de moarte și încercarea de a o eluda prin iubire. Minimalist și enigmatic, romanul este o replică strălucită, în registru erotic, la *Strania poveste a lui Benjamin Button* a lui Scott F. Fitzgerald.

„Yamada este un maestru al narațiunilor care vorbesc despre cum lumea obișnuită, cotidiană se poate deschide pe neașteptate spre o dimensiune fantastică, spirituală.“

Guardian

„În acest roman metafizic superb scris, Taichi Yamada pune în scenă o *Liebestod* imprevizibilă, o poveste cutremurătoare despre dragoste și moarte, întorcându-se la tema memoriei și a mecanismelor acesteia, temă care l-a și consacrat.“

The Japan Times

„Romanul care m-a tulburat, m-a mișcat și m-a urmărit tot anul 2008. Yamada e unul din autorii japonezi mei preferați, iar *N-am mai visat de mult că zbor* este unul din cele mai bune cărți pe care le-am citit din nou pentru

Junot Díaz

ISBN 978-973-689-468-8

9 789736 894688

Copleșit de responsabilitățile pe care le presupune noul său post de director în cadrul unei firme de prefabricate, dar și de viața sa domestică alături de o soție care se îndepărtează tot mai mult de el, ca și propriul său fiu, Taura are o cădere psihică. Întâlnind-o pe misterioasa Mutsuko, care pare să întenționeze în mod inexplicabil, acesta se îndrăgostește și își trăiește cu disperare pasiunea târzie, cu atât mai mult cu cât timpul pare să fie necruțător cu femeia de care se simte iremediabil legat. Dar, pe măsură ce se afundă tot mai tare în mrejele unei relații care îi distruge definitiv existența familială, trăind totuși cu sentimentul că i s-a oferit șansa unei noi mari iubiri, Taura își dă seama că în curând cursa nebunească în care s-au avântat el și Mutsuko va ajunge la un inevitabil sfârșit.

Taichi Yamada, important romancier, dramaturg și scenarist de televiziune și de filme de lung metraj din Japonia, s-a născut la Tokyo, în 1934. A absolvit în 1958 Universitatea Waseda, cu o diplomă în limba și literatura japoneză, iar înainte de a se impune ca romancier și dramaturg, a lucrat în industria cinematografică, la studiourile de film Shochiku. Scenariile sale TV s-au bucurat de un mare succes, fiind recompensate cu premii importante: Premiul Ministerului Educației (1983); Premiul Mukoda Kuniko (1984); Premiul Kikuchi Kan (1985). Printre romanele sale se numără *N-am mai visat de mult că zbor* (*Tobu Yume wo Shibaraku Minai*, 1985), ecranizat în 1990 în regia lui Eizo Sugawa și deținător al Marelui Premiu la Belgium International Film Festival în același an, *Străini* (*Ijintachi tononatsu*, 1987; Humanitas Fiction, 2007), ecranizat un an mai târziu în regia lui Obayashi Nobuhiko și distins cu Premiul Yamamoto Shugoro, *In căutarea unei voci din depărtare* (*Tooku no Koe wo Sagashite*, 1989; Humanitas Fiction, 2008) etc. În 1991, scenariul său pentru filmul *Shonen Jidai* (*Copilărie*) a fost distins, printre altele, cu Premiul Academiei Japoneze și Premiul pentru Scenariu al Uniunii Scriitorilor din Japonia.

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

TAICHI YAMADA

N-am mai visat de mult că zbor

Traducere din japoneză de
MIHAELA BUTNARIU

HUMANITAS
fiction

*De-atâta timp n-am mai visat că zbor,
Și totuși în noaptea aceea,
M-am cufundat din nou în visul zborului.*

Yoshihara Sachiko, *Visul*

Prolog

Peste două luni și câteva zile urma să împlinesc patruzeci și opt de ani. Într-una din acele zile de iarnă în care eram complet imobilizat – și nu vorbesc la figurat, căci îmi fracturasem femurul drept și eram ținut la pat –, undeva în adâncul sufletului meu începusem să simt o ruptură față de lumea reală.

(Ei bine, vă rog să mă iertați pentru acest început pretențios. Dar ceea ce am să vă povestesc e ceva ce nu s-a mai auzit. Chiar și acum, când totul a luat sfârșit, nu știu cum aș fi putut eu, un om obișnuit, să înțeleg lucrurile incredibile care mi s-au întâmplat – ceva ce cu greu i-ar putea trece cuiva prin minte. Uneori le atribui diverse interpretări doar pentru a le nega apoi pe rând pe fiecare, alteori mă concentrez asupra uneia singure, dar de cele mai multe ori renunț pur și simplu să le mai caut vreo semnificație.)

Așadar vorbeam despre ce însemna realitatea pentru mine.

Aceasta era alcătuită din mai multe aspecte legate de postul meu de director adjunct al departamentului de vânzări la filiala din Hokuriku a unei firme de prefabricate. Avea de-a face cu munca mea departe de familie, cu abilitățile mele de conducere, cu rezultatele în vânzări, cu directorul de filială care urla în gura mare ca un meșteșugar, cu

nepăsarea șefului meu față de cei din jur și cu dorința lui de a se proteja numai pe sine, cu rata dobânzii la împrumuturile de la o companie de credite pentru locuințe și cu bravada mea în fața subalternilor, pe care de fapt nu-i puteam ajuta cu nimic. Dar și cu soția mea care rămăsese la Tokyo, cu fiica mea care se măritase, cu fiul meu care era student în anul al doilea la facultate (și că tot veni vorba, mai era și distanțarea afectivă dintre mine și el), cu insomniile mele, cu ulcerul gastrointestinal căpătat pe fond nervos, cu urinatul frecvent...

Nu mi-am închipuit că vreo zece zile de zăcut la pat m-ar putea face să mă distanțez de toate acestea, dar, după ce-a trecut un timp în care n-am făcut altceva decât să privesc tavanul alb, totul a început să mi se pară din ce în ce mai îndepărtat, pierdut undeva în zare.

Probabil că renunțasem să mai lupt. Încă din momentul în care îmi rupsesem piciorul, cu toate că pe jumătate refuzasem să îl accept, gândul că viața mea în cadrul companiei luase sfârșit mi se strecurase insinuant în conștiință, aidoma apei care îmbibă puțin câte puțin o țesătură de mătase. La un moment dat m-am simțit copleșit de greutatea acestui gând, dar probabil că tocmai el mă ajutase să mă detașez de toate câte mi se întâmplaseră.

Atunci a ieșit la suprafață o altă latură a personalității mele, pe care înainte o ținusem în frâu, pentru a putea supraviețui în societate.

Ba nu, exprimarea aceasta mi se pare poate prea exagerată, dar, chiar și-așa, atunci când m-am trezit, într-o bună dimineață, și am simțit că toată ființa îmi este invadată de un fel de sentiment de ușurare, ca în vremea tinereții, mi-am dat seama cât de străine îmi deveniseră astfel de trăiri și am fost copleșit de o emoție puternică.

Și apoi, premoniția...

Cred c-aș putea să o numesc premoniție.

Era o senzație cu totul străină pentru mine.

Nu mi se mai întâmplase niciodată să prevăd ceva ce avea să se petreacă în viitor.

Politica de vânzări a firmei îmi cerea mai degrabă să-mi las la o parte intuiția și să mă bazez pe date concrete. Iar asta se potrivea perfect cu firea mea. Nici în viața personală nu puneam mare preț pe intuiție.

Noțiunea însăși nu-mi era deloc clară și, de fapt, nici măcar nu consideram că premoniția ține de intuiție.

A dat năvală peste mine puțin după orele amiezii. M-am trezit din dulcea toropeală în care eram cufundat ca biciuit pe neașteptate.

Prima lovitură am simțit-o în dreptul stomacului, apoi m-am pomenit strivit de angoasa care-mi invada cu repeziciune pieptul. Când am deschis ochii, senzația aceea de iminență pe care n-o pricepeam deloc pusese deja stăpânire pe mine. Aveam gura larg deschisă. Primul meu impuls a fost să mă abțin să scot un urlet. Împotrivindu-mă senzației de neliniște care mă apăsa cu violență, nu făceam decât să trag încontinuu, cu putere, aer în piept, intrat parcă în transă.

Nu era decât un vis. Cu siguranță visasem ceva. Dar nu părea să fie senzația pe care o ai de obicei când visezi, căci tot corpul mi se electrizase de un fel de tensiune a cărei cauză îmi scăpa. Inima îmi bătea gata să-mi sară din piept și prin minte îmi treceau cuvinte precum „nevroză cardiacă”. Am încercat din răputeri să suprim atacul neașteptat.

Lumina blândă de-afară se răsfrângea în tavanul alb, iar în vază garoafele roșii, care începuseră să se ofilească,

erau nemișcate. În rezervă totul părea încremenit, în afară de mine. El bine, nici despre mine nu se putea spune că mă învârteam în jur ca un titirez. Piciorul drept, fixat în ghips, nici nu se clintise, de fapt nu-l puteam mișca deloc, și nu era nimic neobișnuit cu el. Nu se întâmpla nimic. Cu mine era ceva în neregulă. Răsuflam înțetăit, transpirat learcă, și strângeam frenetic pătura în mâini.

Trebuia să mă liniștesc. Nu se întâmplase nimic.

Uite, de-afară se aud voci de copii. Uite, și râsetul unei asistente medicale pe nume Nakanobu, și zgomotul de închidere a unui portbagaj. În curând o să mă externeze. Ah, da, când voi ieși de-aici vreau să mă interesez la cineva cam câți bani ar fi nimerit să las asistentelor. În mod normal ar trebui să fie o anumită sumă pentru pacienții din rezerve, dar în împrejurimi nu exista nici un alt spital și poate că aici nu înflorise genul acesta de obiceiuri. Sau poate că, dimpotrivă, tocmai pentru că eram la țară, se dădea mai multă importanță unor astfel de lucruri.

Curând am fost cuprins din nou de un sentiment de neliniște, crescând ca un val în interiorul meu. Mi-am ținut răsuflarea încercând să-l înăbuș.

Atunci s-a auzit un tren în depărtare.

O senzație ca de gheață m-a săgetat din cap până-n picioare. Un tremurat puternic mi-a urcat din măruntaie spre capul pieptului. Atunci am înțeles totul. Mi-a apărut limpede în fața ochilor, fără vreo puțință de tăgadă, priveliștea unui tren care deraia, răsturnându-se.

Dar de unde știam eu asta? Ceva era în neregulă cu mine.

Însă senzația de neliniște și de iritare din adâncul meu, care până atunci nu fusese canalizată spre ceva anume, s-a concentrat dintr-odată asupra șuieratului trenului care se apropia în viteză.

Și totuși nu mi se părea nimic ciudat la acest șuierat. Cu siguranță ceva neobișnuit se petrecea cu mine.

De unde venea această presimțire? Ce anume din sunetul acela avea darul să-mi provoace un asemenea zbucium?

Sunetul se apropia din ce în ce mai mult. Eram sigur că nu se deosebea cu nimic de șuieratul locomotivei trenului de la Tokyo, de pe linia Hokuriku, pe care mă obișnuisem să-l aud tot timpul de când eram în spital.

Cu toate acestea, pulsul îmi crescuse pe nesimțite. Trenul continua să se apropie amenințător. Mi-am apăsât gura cu dosul palmei încercând să-mi înăbuș un țipăt.

Ceva era în neregulă cu mine. M-a străbătut un fior de teamă la gândul că o luasem razna.

— Oprește-te! mă pomenisem strigând.

Ce făceam oare?

— Oprește-te!

Mi-am astupat gura cu pumnul.

Însă țcănitul roților de tren continua să se apropie cu aceeași viteză, bătând cu îndărătnicie ritmul enervant de regulat. Îmi mușcam cu putere pumnul.

Mi-am acoperit fața. Sunetul asurzitor își croia drum spre mine necruțător și creștea în intensitate, năpustindu-se asupra mea.

După aceea a urmat o liniște neașteptată.

Pământul s-a cutremurat. Trenul se răsturnase.

Așa a început toată povestea.

Nu mai știu de câte ori zgomotul elicopterului care zbura deasupra spitalului a acoperit sonorul televizorului. Din când în când imaginea își pierde claritatea și ecranul plin de purici era traversat de elicopterul care zbura în cerc, pentru ca imediat după să fie transmise imagini filmate de la înălțime.

Două vagoane răsturnate, urmate de alte trei care deraiaseră, apoi de șapte vagoane rămase pe șină.

Accidentul acceleratului Kaminari¹ de pe linia Hoku-riku a fost transmis de nenumărate ori de toate posturile de televiziune, de la orele prânzului până după-amiaza. Paisprezece morți, peste șaiszeci de oameni răniți, mai ușor sau mai grav.

Cu toate că accidentul se petrecuse în apropiere, nu eram în stare nici măcar să arunc o privire de la fereastră. Tot ce puteam să fac era să aflu ce se întâmpla prin intermediul televizorului, iar cu ocazia asta am văzut pentru prima oară exteriorul spitalului în care fusesem adus pe targă în urmă cu zece zile. L-am văzut chiar din aer. Spitalul era situat pe drumul național ce mergea în paralel cu calea ferată și, în afară de câteva case ici-colo, în jur

¹ Fulgerul (în jap., în orig.). (N. tr.)

se întindeau doar câmpii și parcele de orez acoperite de zăpadă.

Din ce-am văzut la știri, de la locul accidentului, petrecut la un kilometru depărtare, fuseseră transportați la spitalul în care mă aflam treizeci și unu de răniți. Echipa de salvare își instalase un cort la intrarea în spital, iar reporterii de la posturile de televiziune citeau în fața camerelor listele cu numele morților a căror identitate fusese confirmată. Pe fundalul acesta am văzut și imaginea unei camere de spital care semăna cu a mea.

După ce s-a încheiat transmisiunea de pe NHK, am căutat cu ajutorul telecomenzii transmisiile posturilor private, închizând sonorul ori de câte ori intrau reclamele.

Într-un astfel de moment am auzit zgomotul făcut de cineva care alerga în papuci pe coridor, în timp ce pe tot palierul de la etajul cinci răzbăteau de-a valma niște voci agitate: „Auziți, să nu folosiți liftul!“, „Ce îngrozitor!“, „Până pe coridorul de la etajul doi“.

Sirena ambulanței, amintind de răgetul unui animal, și vaietele, întrerupte la interval de câteva secunde, au continuat să răsunе ore bune în decursul după-amiezii. În același timp auzeam și voci nepăsătoare care ghidau mașinile: „OK, OK, virați la stânga. În regulă, în regulă“. Urmărind transmisiunea de la televizor, care reda cu fidelitate tragedia abia petrecută, aveam impresia că era vorba despre un alt accident.

Masa de prânz mi-a fost adusă după ora trei.

— Ne cerem scuze pentru întârziere.

Femeia trecută de cincizeci de ani care îmi servea masa era mai tăcută de astă dată, afișând un mic zâmbet forțat.

— Cum e?

— Poftim?

— E groaznic ce se întâmplă acolo jos?

— Hmm...

Asta a fost tot. Fără să-mi răspundă, femeia s-a aplecat să răsucescă manivela de la pat. I-am urmărit expresia feței în timp ce patul se ridica. Mi s-a părut că citesc neplăcerea pe fața ei și am rămas un pic surprins, pentru că în mod normal era o femeie plină de vervă. Poate trecea printr-o pasă proastă, fără nici o legătură cu accidentul. Am avut impresia că intru pentru prima dată în contact cu accidentul teribil care se petrecuse în împrejurimi, dar care, văzut doar la televizor, mi s-a părut foarte îndepărtat. Mi-am închipuit ce spaimă pusese stăpânire pe holurile din spital și priveliștile care reduseseră la tăcere o femeie de obicei guralivă.

— Odihnă plăcută! a zis și a închis ușa cu nepăsare.

M-am simțit ca și cum aș fi fost învinovățit de ceva.

Însă de la bun început eu nu avusesem nici o vină.

După accident am încercat de nenumărate ori să analizez premoniția pe care o avusesem și am ajuns la concluzia că nu fusese altceva decât o iluzie.

Așa cum cineva care cade din pat (deși s-ar putea ca în zilele noastre să nu i se mai întâmple nimănui așa ceva) visează cum se apropie, cu încetinitorul, de momentul căderii chiar înainte ca aceasta să se întâmple, tot așa și eu probabil că adormisem înainte de accident, și, cu mai puțin de-o secundă înainte de a mă trezi, după ce auzisem zgomotul produs de accident, îmi apăruse în vis premoniția pe care o percepușem mai lungă ca durată, de patru sau cinci minute.

Îmi venea greu să-mi imaginez lucrurile în felul acesta, dar faptul că tocmai eu, un om străin de accident, avusesem o asemenea premoniție mi se părea și mai puțin

verosimil. Până la lăsatul serii aproape că mă convinsesem pe mine însumi că totul nu fusese decât un vis.

Cu puțin înainte de ora șase au intrat în salon asistentă-șefă și o soră medicală pe nume Ozaki.

— Ce-i de făcut?

Răspândind în jur entuziasmul ei obișnuit din timpul serviciului, asistentă-șefă, în vârstă de vreo patruzeci și ceva de ani, stătea în picioare la căpătâiul patului meu și mă privea de sus.

— Chiar așa, ce-i de făcut?

Se uita la mine de parcă nu eram altceva decât o mobilă nefolositoare.

— Cum adică ce-i de făcut?

— Vai, râse asistentă-șefă la mine, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că eram acolo. Scuzați-mă! spuse ea netezind de vreo două, trei ori plapuma în jurul umerilor mei. Oare o să se supere pe noi? o întreabă ea pe asistentă Ozaki, apoi imediat se uită din nou la mine.

— Cum să facem?

— Ce anume?

— Dacă nu sunteți de acord, am putea să adăugăm încă un pat într-un salon de șase persoane. În orice caz este foarte dificil să facem aranjarea pe saloane după cum dorește fiecare.

— Da, cred că aveți dreptate.

— Ar fi fost bine dacă nu erau ocupate toate paturile. Cu toate că limita admisă la reanimare este de douăzeci de pacienți, cred că avem deja vreo treizeci. Suntem nevoiți să întindem saltele pe podea și să-i culcăm acolo.

— În cazul ăsta ce se poate face?

— Răniții au fost trimiși de șeful de birou cu promisiunea că situația se va rezolva cumva după prima noapte.

Nu ați vrea să vă mutăm în rezerva de la celălalt capăt al etajului?

— Ba da, nici o problemă.

— Să nu mă înțelegeți greșit. Chiar dacă este vorba despre o rezervă de un pat, o persoană e deja internată acolo. Spațiul o să vi se pară puțin cam neîncăpător. Cea-laltă persoană ne-a zis deja că e de acord. O să punem un paravan între cele două paturi. Ce ziceți?

— Sper că nu suferă de vreo boală infecțioasă.

— Nicidecum. Are tot contuzii și fracturi. Ca și în cazul dumneavoastră, nu se poate mișca, dar nu e vorba de vreo boală complicată.

— Atunci nu e nevoie nici măcar de paravan. Duceți-mă acolo.

— De fapt, paravanul a fost adus la cererea pacientei. E o femeie.

— Cum?

— Amândoi sunteți imobilizați la pat și, la urma urmei, nu e vorba decât de o noapte.

— În acest caz nu mai am nimic de zis. Totul depinde de cealaltă pacientă, am adăugat, cu o față de pe care pierise orice expresie.

Atât asistenta-șefă, cât și domnișoara Ozaki păreau să nu aibă nici cea mai mică idee despre cum s-ar putea simți un bărbat de vârstă medie când i se cere să stea în aceeași încăpere cu o femeie, numai ei doi. Cu niște fețe indiferente, mi-au spus doar: „Ce bine, da”. Imediat am fost urcat pe patul mobil și scos pe hol.

În tot acest timp asistenta-șefă n-a rostit nici un cuvânt care să-mi dea vreun indiciu asupra vârstei femeii cu care urma să împart aceeași cameră de spital. Aveam impresia că o făcea dinadins.

Faptul că ceruse să i se aducă un paravan putea să însemne oare că era o femeie tânără?

Nu, nu, așa ceva era imposibil, să pună un bărbat, chiar și imobilizat la pat, în aceeași cameră cu o femeie tânără. Poate că era de aceeași vârstă cu mine. Sau poate mult mai în vârstă. Asta mi se părea mai plauzibil. Probabil că asistentele se amuzau pe seama mea, făcându-se că habar n-aveau ce-mi poate trece prin minte la auzul cuvântului „femeie”. Ba nu, era puțin probabil să le ardă de așa ceva tocmai în momentele acelea. Atunci de ce nu-mi dezvăluiau vârsta femeii? Oare nu era un lucru ce trebuia precizat? Însemna oare că aveam gânduri murdare dacă mă arătam interesat de acest aspect? Oricum, eram și puțin furios pe mine însumi pentru că mă lăsasem acaparat de astfel de gânduri.

Am fost transferat din aripa de est în cea de vest, într-o cameră situată pe colț.

Îmi făceam griji legate de ce aveau să zică despre mutare ceilalți pacienți, care se plictiseau cât era ziua de lungă, dar nu se zărea nici țipenie de om pe hol. Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, probabil că pacienții nici nu avuseseră timp să se plictisească. Știrile de seară deja începuseră.

— Îmi cer scuze că vă deranjez din nou.

În momentul în care asistenta-șefă a deschis ușa salo-nului cu numărul 513, s-a auzit un glas slab:

— Pofțiți.

După voce părea să aibă vreo patruzeci și ceva de ani. Ba nu, poate treizeci și un pic.

În timp ce eram mutat cu patul, îi tot analizam vocea în minte, însă n-am reușit să ajung la o concluzie.

Paravanul care mi-a apărut deodată în fața ochilor avea un schelet de oțel pe care se afla întinsă o pânză de culoare

albastru-deschis. Nu era prea înalt și nu se putea spune că forma cu adevărat un perete despărțitor. Însă de partea cealaltă patul aproape că nu se vedea, dând la iveală doar o parte din marginea așternutului.

— El e domnul Taura, despre care v-am vorbit mai înainte, îi spuse asistenta-șefă persoanei de dincolo de paravan. Aceasta este doamna Miyabayashi, mai spuse, privind de data aceasta spre mine.

— Îmi pare bine de cunoștință, am spus privind spre pânza albastră.

— Și mie îmi pare bine.

Vorbea din vârful buzelor. Îmi lăsa impresia că, fie și numai pentru a spune atâta lucru, își alesese cu grijă cuvintele, pentru ca, în cele din urmă, să-mi facă favoarea de a mi se adresa.

— Am îndrăznit să vă propun să împărțiți rezerva știind că amândoi vă aflați într-o stare care nu vă permite să vă dați jos din pat. Nu este decât o măsură de urgență, așa că, de îndată ce vom transfera o parte dintre pacienții de astăzi la un alt spital, vă vom muta imediat la locul dumneavoastră. Vă rog să înțelegeți situația.

După aceea am rămas singur cu femeia.

Nu se auzea nici un sunet, de parcă femeia și-ar fi ținut respirația.

Nu trecuse nici măcar un sfert de oră de când asistenta-șefă intrase în celălalt salon. Aveam impresia că acceptasem mult prea ușor să fiu lăsat singur în aceeași cameră cu o femeie care-mi era cu totul necunoscută. Acum, că mă găseam aici, mi-am dat seama că, deși paravanul despărțea cât de cât cele două paturi, ele erau totuși mai aproape unul de celălalt decât mă așteptasem. Nu mi se părea deloc o situație firească.

În plus, paravanul mă împiedica să privesc pe fereastră. Televizorul se afla pe o poliță suspendată în partea de sus a peretelui din stânga ușii și probabil că nu se vedea din locul femeii. Iar eu trebuia să-mi răsucesc gâtul ca să mă uit la el.

După transformările pe care le suferise, camera era atât de aglomerată, încât nu mai aveai loc să arunci un ac. Patul în care femeia stătuse cu capul spre fereastră și cu picioarele spre ușă fusese mutat cu partea laterală înspre fereastră, apoi fuseseră aduse paravanul și un pat de rezervă.

Oare chiar nu se putuse găsi o altă soluție?

Oricât de gravă ar fi fost situația, oare nu exista și o altă soluție în afară de combinația asta?

Era oare vorba de o festă de-a infirmierelor? Imposibil! Nu-mi venea să cred că fuseseră în stare de așa ceva într-o situație ca asta.

Femeia de dincolo de paravan, chiar dacă nu era foarte tânără, trebuia să aibă totuși vreo patruzeci și ceva de ani. Sau poate chiar treizeci și ceva.

Era imposibil ca infirmierele să nu-și fi imaginat ce gânduri necurate îi pot trece prin cap unui bărbat de vârstă mijlocie.

Regretam că mă lăsasem târât într-o astfel de situație, însă nu le mai puteam cere acum să mă mute în altă parte.

Deodată, am încremenit de spaimă.

Foarte aproape de mine se auzise oftatul slab al femeii. De bună seamă că-și ținuse respirația până atunci. Era o respirație moale.

Mi-am întors fața spre perete.

Nu voiam să știu ce se petrece dincolo de paravan.

„Lasă-mă-n pace“, parcă voiam să-i spun. Bineînțeles că nu-mi făcea nimic. Doar respira. Eu eram cel care avea o problemă, pentru că o simplă respirație îmi trezea sentimente de ostilitate, însă în același timp încercam să-mi pun frâu sensibilității mele excesive.

Dar, conștientizam motivul. Totul era din cauza soției mele.

Mă grăbesc însă să o spun: asta nu însemna că nevastă-mea avea vreo vină.

La o zi după ce-mi fracturasem piciorul, de dimineață, am primit o telegramă lungă de la ea.

M-AM SPERIAT RĂU CÂND AM AUZIT CĂ EȘTI RĂNIT. AM VRUT SĂ VIN IMEDIAT SĂ TE VĂD, DAR ÎNTRUCÂT DOMNUL ENAMI MI-A TRANSMIS PRIN TELEFON, DIN PARTEA TA, SĂ NU MĂ DAU PESTE CAP PENTRU ASTA, AM LUAT CUVINTELE TALE CA ATARE. SUNT PE ULTIMA SUTĂ DE METRI CU PREGĂTIREA EDIȚIEI DIN FEBRUARIE. ÎMI PARE RĂU. MULTĂ SĂNĂTATE.

TOSHIE

Edita împreună cu alte două persoane o revistă lunară. Era mai bine așa. Era de preferat să nu vină.

Fiind doar o fractură de femur — e adevărat că nu mă puteam mișca din pat, pentru că singurul os din pulpa piciorului era femurul —, nu-mi dădea prea multă bătaie de cap. Mușchii din jurul osului nu fuseseră aproape deloc afectați. Piciorul mi se umflase și aveam dureri și febră, dar pentru moment nu aveam ce face, trebuia să suport.

— I-ai spus exact ce trebuia! i-am mulțumit eu responsabilului Enami. Chiar dacă ar fi venit aici, nu avea ce

face. În cazul unei fracturi, tot ce poți face e să stai întins în pat. Nu e nevoie să-și sacrifice serviciul și să ia avionul până aici doar de ochii lumii.

— Ești foarte înțelegător.

Chiar spunând vorbele acestea, Enami mă compătimea. Se simțea asta din tonul vocii lui.

Era evident că, în situația în care mă aflu, eram de compătimit, însă, în ceea ce-o privea pe nevastă-mea, credeam că era mai bine să nu vină. Eram mai liniștit așa.

Mă gândeam că acum știa și ea ce înseamnă să ai un serviciu. Dacă soția mea nu venea să mă vadă, căci munca nu-i permitea asta, ea care mereu mă critica spunând: „Crezi că, dacă e vorba de munca ta, ți se poate trece orice cu vederea”, aș fi trăit un sentiment de satisfacție, de parcă m-aș fi răzbunat cumva pe ea.

Nevastă-mea începuse să se comporte ciudat cu patru ani în urmă, când fiica noastră, care avea pe-atunci nouăsprezece ani, ne-a anunțat pe neașteptate că vrea să se mărite.

Plângea și arunca cu diverse lucruri în mine, strigându-mi că și-a irosit viața alături de cei doi copii ai noștri și de mine. Am dus-o la doctor și timp de câteva zile a dormit încontinuu, amorțită din cauza medicamentelor.

În toamna aceluia an fiica noastră s-a căsătorit cu un bărbat de douăzeci și șase de ani, care lucra la o companie de electricitate, și a părăsit căminul familial. Soția mea s-a angajat *pro bono* la o revistă din orașul în care locuiam. A început să se simtă mai bine.

La o jumătate de an după aceea și-a dat demisia și a înființat singură o revistă lunară similară cu cea de la care plecase. Spunea despre noua revistă că o să supraviețuiască din veniturile provenite din reclame.

A angajat două redactoare și timp de un an a avut ceva greutate, dar acum părea să domine în totalitate revista de la care pornise. Părea să aibă un venit lunar de două, trei sute de mii de yen.

Nu era ceva de neconceput ca o femeie ca ea, care nu făcuse altceva decât să aibă grijă de familie, să o ia puțin razna.

Așadar, acum un an, când am fost transferat cu serviciul în regiunea Hokuriku, eu am fost cel care a propus să plec singur. Cred însă că, dacă n-aș fi venit eu cu ideea, ar fi făcut-o nevastă-mea. În orice caz, nu aveam de gând să-i cer să renunțe la serviciul ei. Fiul nostru tocmai intrase la facultate și cel mai bine era ca eu să mă mut cu serviciul.

— Toată lumea zice că e tare greu. O să te simți singur, mi-a spus nevastă-mea.

Cu toate acestea, mi-am dat seama că nu intenționa să vină cu mine.

— Nu-i nimic. Am să mă descurc, i-am spus.

Nu aveam de gând să mă întorc doar pentru atâta lucru la soția mea epuizată psihic, care n-ar fi făcut altceva decât să continue să mă critice. De asemenea, dorința de a nu-mi crea vreo obligație față de ea era prea puternică.

Apoi, până să-mi dau seama, m-am trezit invadat de un ușor sentiment de ură ce-mi strângea la răstimpuri inima. Însă nu-mi era clar dacă era îndreptat spre nevastă-mea sau nu.

De exemplu, mă enerva indiferența infirmierelor care îmi luau temperatura. Când auzeam pe hol vocea unei femei venite în vizită la un bolnav spunându-i „Ei bine, îți urez multă sănătate“, mă umplea dezgustul față de accentul pe care mi se părea că-l detectez în vorbirea ei și pentru câteva fracțiuni de secundă o uram pentru veselia pe care-o afișa.

Și când o tânără de la filială a venit la mine cu un buchet de garoafe am avut un vag sentiment de ură față de nepriceperea ei în alegerea cuvintelor potrivite, față de insensibilitatea ei, față de urâțenia ei fizică, față de sănătatea pe care o emana.

Timpe de câteva zile, ura a devenit sentimentul dominant, pe care nu l-am mai putut ține în frâu, până într-acolo încât mă săturasem eu însumi de ea. Văzând că aceasta era îndreptată numai către femei, mi-am dat seama că era cauzată de relația cu soția mea. Probabil că-mi doream o nevastă care, atunci când a auzit că sunt accidentat, să lase totul la o parte și să alerge la mine.

Însă și eu pusesem multă vreme serviciul mai presus decât familia. Atâta timp cât dusesem o viață în care nici nu încăpea discuție să lipsesc de la serviciu doar fiindcă nevastă-mea avea febră și copiii erau mici, nu puteam acum să o critic pe ea pentru că-și considera munca mai importantă decât mine. Avea și soția mea personalitatea ei, precum și dreptul să și-o pună în valoare și să și-o dezvolte, de aceea credeam că pretențiile mele erau egoiste și exagerate. Însă realitatea era că nevastă-mea nu era deloc îngrijorată de starea mea, deși suferisem un accident. Și nici eu nu voiam să o văd.

Aveam impresia că orgoliul ei feminin crescuse, iar faptul că era amabilă cu oricine altcineva în afară de mine nu era decât un semn al acestuia. Totuși mi se părea de neconceput să pună suflet în orice și de mine să nu-i pese (cu toate că sunt pe deplin conștient că nici eu nu m-am dăruit ei cu tot sufletul, așa că e nedrept din partea mea să am asemenea nemulțumiri). Mi se părea imposibil să mai am aceleași sentimente față de o femeie atât de egoistă și să o mai și doresc.

Cu două, trei zile în urmă, pe la miezul nopții, m-am pomenit că analizez situația mai detașat, fără astfel de sentimente. Am râs amar, gândindu-mă la cele ce-mi puteau trece prin minte la vârsta mea. M-am bucurat că sentimentele mele, atât de puternice mai înainte, se topeau văzând cu ochii și dispăreau.

În cele din urmă m-am simțit ușurat la gândul că pe nevastă-mea o preocupa doar propria persoană. Era mult mai bine așa, decât să vină aici și să mă streseze. Pe de altă parte, probabil că mă simțeam singur, dar mă obișnuisem deja cu asta. Eram fericit că aveam parte de liniște. Mă simțeam copleșit de nostalgie după momentele din adolescență când îmi puneam ordine în sentimente după vreun eșec în dragoste.

Dar să revin la momentul în care tocmai îmi întorsesem capul, ca să nu mai aud suspinele de dincolo de paravan.

Mă încurajam spunându-mi că nu-mi puteam permite să mă las tulburat de așa ceva. Dacă lăsăm garda jos, chiar și dacă urma să culeg un trandafir, probabil că aveam să mă înțep în spinii ce se ascundeau în spatele aparențelor îmbietoare. Și mă săturasem de așa ceva.

Asta însemna că încă o mai uram pe nevastă-mea?

Lucrările de reparație au continuat și după căderea serii, iar zgomotul fierului lovit și vocile muncitorilor răsunau precum forfota unui festival desfășurat undeva în depărtare.

— Mi-e teamă că vă deranjez, am spus eu privind spre pânza albastră.

Simțeam prezența femeii după respirația ei ușoară.

— Da, se auzi vocea precaută de dincolo de paravan.

— Ne aflăm în aceeași cameră... și nu ne spunem nimic... Asta mă face să mă simt, cum să spun, lipsit de orice considerație.

— Lipsit de considerație?

Vocea de-abia i se auzea.

— Când un bărbat și o femeie se află în aceeași cameră și tăcerea continuă prea mult timp, chiar și-n zilele noastre bărbatul e cel considerat vinovat. Sau poate că nu, dar așa am eu impresia că este.

S-a auzit un foșnet, ca și cum femeia și-ar fi schimbat poziția în pat.

— S-ar putea spune că o cameră de spital ține de o astfel de situație, însă nu știu în ce măsură chiar este așa. De aceea v-am vorbit.

A urmat un moment de tăcere, în care mi s-a părut că a dat aprobator din cap.

— Da, adăugă ea, cu o voce slabă.

— Asta e tot ce-am vrut să spun.

— Da.

— Văd că se întârzie cu cina.

— Da. Și la scurtă vreme a continuat: Într-adevăr, se întârzie.

Tonul ei avea ceva nedefinit, precum un surâs.

Deși nu fusese decât un schimb scurt de cuvinte, am simțit o ușurare la care nu m-aș fi așteptat. Probabil era datorită vocii dulci a femeii. Sau poate faptului că vorbele mele fuseseră acceptate fără nici o obiecție.

Adevărul e că îmi alesesem de vreo câteva ori cuvintele, înainte să încep să vorbesc. Puteam începe direct: „Sunteți de multă vreme aici?” Sau să suspin adânc și să-mi cer scuze că stau întins în patul de alături: „Este ceva îngrozitor! Probabil că vă e foarte greu”. Sau puteam începe

să vorbesc despre șocul meu din momentul în care se petrecuse accidentul.

Cu toate acestea, când am deschis gura, m-am pomenit spunând lucruri la care nici nu mă gândisem. Felul acesta de a vorbi nu mă caracteriza, de fapt. Un director adjunct de vânzări de la o firmă de prefabricate nu vorbește în felul acesta. În primul rând, era puțin probabil să vorbești așa într-o situație ca aceasta și vorbele să-ți fie acceptate fără probleme.

Însă, în mod cu totul neașteptat, cuvintele mele s-au transmis în mod natural de partea cealaltă a pânzei albastre și au fost acceptate în tăcere, ceea ce mi-a creat o senzație de plăcere și de calm.

Cu toate acestea, e posibil ca totul să nu fi fost decât o închipuire de-a mea. Femeia era bolnavă și poate ar fi trebuit să facă un efort mult prea mare ca să mă taxeze pentru insolența mea. Era ceva neobișnuit din partea mea să acord atâta importanță unei reacții neînsemnate din partea ei. Da, exact. În ultimele luni mă comportasem foarte ciudat.

Într-un final, s-au auzit pe hol roțile căruciorului care ne aducea mâncarea.

Pe holuri uși se deschideau și se trânteau cu violență. Ba nu, nu era neapărat cu violență, dar când stai în pat orice zgomot ți se pare insuportabil.

— V-am adus cina. Îmi cer scuze c-am întârziat.

Era vocea infirmierei pe nume Muraoka. Ei bine, asta însemna oare că femeia angajată cu jumătate de normă care ne adusese prânzul nu se simțea bine?

Ușa se deschise.

— V-am adus cina. Îmi cer scuze c-am întârziat.

În momentul în care aerul de pe culoar a pătruns înăuntru, m-am simțit stingherit, de parcă aș fi fost prins ascunzându-mă aici împreună cu femeia. Senzația asta îmi trezea sentimente de nostalgie.

— Oh, credeam că vine mamaia.

Vocea mea fusese puțin cam prea ascuțită.

— Ești dezamăgit?

În timp ce infirmiera continua să se miște veselă, își urmă vorba:

— Deja am auzit asta de vreo cinci, șase ori. Mamaia e foarte iubită aici, nu-i așa?

— Ba eu mă simt chiar ușurat. Îmi place mai mult de tine.

— Mulțumesc. Măine o să-i spun asta mamaiei.

— De-asta mi-ești? Aveam de gând să-ți prezint un băiat bun, dar m-am răzgândit.

— Dar văd că le ziceți, nu glumă, domnule Taura!

Infirmiera râse zgomotos, apoi se făcu nevăzută. De data aceasta mi s-a părut că femeia aflată de partea cealaltă a paravanului tăcea stingherită.

Femeia continua să nu scoată o vorbă. Bănuiam că trebuia măcar să zâmbescă, dar nu puteam vedea asta.

După aceea am luat cina doar noi doi.

Zgomotul tacămurilor. Plescăitul buzelor când mâncam. Gâlgăitul lichidului în timp ce beam.

— Am auzit că v-ați accidentat, am început eu.

— Da, e o fractură lombară.

— Ah, așa deci? De ce...? am dat să întreb din nou, dar am renunțat. Nu-mi puteam permite să o întreb astfel de amănunte fără să-i spun nimic despre mine. Și nu voiam să fac asta. La mine e vorba de piciorul drept. Femurul. Stau la pat de vreo zece zile, de când mi-au pus o atelă,

parcă așa i se zice, o stinghie ca o scăriță, învelită într-o bucată de bumbac.

— Deci așa...

Răspunsul ei de-abia s-a auzit.

Am avut senzația că nu voia să vorbească și am tăcut.

Din nou zgomotul tacămurilor. Plescăitul mâncării în gură. Gâlgăitul ceaiului alunecând pe gât.

După ce-a trecut de ora nouă, o infirmieră a intrat și a pornit televizorul.

— Domnule Taura, ia uitați-vă puțin aici, a spus infirmiera în vârstă și imediat s-a auzit o voce râzând dinspre televizorul suspendat pe perete.

— De ce?

— Doar așa, fără vreun motiv, zise ea și se întoarse spre femeie.

M-am uitat în sus la televizor, fără să pricep ce voise să spună. Era un concurs de cunoștințe generale de pe un post privat. Dacă tot mă uitam la televizor, aș fi vrut să văd știrile referitoare la accidentul de la prânz. Probabil că se transmiteau și imagini cu lucrările de reparație care continuau și după lăsarea serii. Accidentul trebuia să aibă prioritate în orice buletin de știri. Dacă mai așteptam încă vreun sfert de oră până să schimbe canalul pe NHK, probabil că știrile aveau să se termine deja.

În momentul acela am simțit un ușor miros de urină.

Și eu îmi făceam nevoile în ploscă, dar era oare neapărată nevoie să dau drumul la televizor? Cum ar fi fost bine să procedez dacă îmi venea să urinez în toiul nopții?

Chiar și după ce trecuse de ora zece, au continuat să se audă în depărtare zgomotele și vocile muncitorilor care reparau calea ferată.

Femeia a spus ceva. Sau mi s-a părut că a spus ceva.

— Poftim?

Nici un răspuns.

Lumina era deja stinsă. Probabil că vorbise în somn.

Mi-era frică să nu vorbesc și eu în somn. Pentru asta ținusem neapărat să fiu repartizat într-o rezervă și îi cerusem asistentei care se ocupa de formalitățile de internare să facă tot posibilul în sensul acesta. Mi-era frică de ce aș fi putut spune în somn. Aș fi putut începe să plâng și nu voiam să mă audă cineva. Ba nu, de fapt îmi era teamă că n-o să dorm bine, având mereu grija asta pe cap. Și-așa eram eu predispus la insomnii, prin urmare voiam să evit orice ar fi putut să-mi sporească starea de îngrijorare.

— Vai, ce rușine mi-e! spuse femeia.

Am privit în direcția ei. Acum eram sigur că nu vorbea în somn.

— Poftim?

— Câteodată vorbesc singură. Până acum am stat tot timpul singură în rezervă și nu mi-am făcut griji din pricina asta. Dar acum, din neatenție, m-am pomenit vorbind singură.

— Nu am auzit nimic.

— Dar ați spus „Poftim?“.

— Tocmai pentru că nu am înțeles ce-ați spus.

— Ah, ce bine!

— Și mie mi se întâmplă să vorbesc singur. Nu glumesc. Fără să-mi dau seama, am impresia că sunt singur. Mi se poate întâmpla și mie oricând.

— O să mă prefac că n-am auzit nimic.

— Așa o să facem amândoi.

Din nou tăcere.

În depărtare, scrâșnetul unui obiect imens din fier mutat din loc.

Să fi avut vreo treizeci și ceva de ani? Sau poate undeva în jur de patruzeci? Asta era impresia pe care mi-o făcuse vocea ei. Pentru că era o voce nesigură și stinsă, mi-o imaginam mică de statură și plâpândă. M-am abținut să fac supoziții dacă era frumoasă sau nu, pentru că de multe ori se întâmplă să presupui greșit.

— Într-un volum de poezii... începuse femeia.

Broderie? Volum de poezii? Miros de hoit?¹

— Poftim?

— Dar nu vă deranjez oare?

— Vă rog. Se pare că astăzi nu mă ia somnul prea repede.

De teamă să nu interpreteze că nu puteam dormi din cauza prezenței ei, am adăugat repede:

— Mă simt agitat din cauza accidentului. Nu am stare și parcă toate simțurile îmi sunt treze.

— Într-o anumită poezie...

— O poezie?

— Da, o poezie. Dintr-un volum de poezii. E ceva în neregulă cu pronunția mea?

— Nu, absolut nimic. Doar că la început am crezut că este vorba despre o broderie, știți, aceea la care se folosesc acul și ața...

— Se pronunță diferit?

— Ce anume?

— Cele două cuvinte.

— Nu. Cred că la fel. Broderie. Volum de poezii...

— Eu sunt din Yokohama.

¹ Joc de cuvinte: toate cele trei sintagme sunt traduceri ale unor cuvinte care se pronunță la fel în limba japoneză (*shishuu*). (N. tr.)

— Acolo locuiți?
— Nu, acolo m-am născut.
— Da, bineînțeles. N-aveați cum să locuiți tocmai acolo.
— Dar dumneavoastră sunteți din Tokyo, nu-i așa?
— Da, eu da. Însă în cazul femeilor e un lucru mai puțin întâlnit.

— Pentru că de multă vreme...
— Poftim?
— Locuiesc aici.
— Aha.
— Nici nu mi-am dat seama când am căpătat accentul de aici.

— Ce interesant, să ai un pic de accent! am început eu și m-am oprit.

Pe mine, născut la Tokyo, accentul femeii mă făcea să o percep ca pe o ființă exotică. Percepeam mult mai puternic la ea, decât la alte femei, că era „femeia unui alt bărbat”, și asta însemna un stimulent sexual pentru mine. Dar nu puteam să-i spun așa ceva.

— Cum ziceam, în volumul de poezii...
— Da.
— Nu pot continua așa.
— De ce?
— Introducerea a devenit prea lungă, cu toate că nu am cine știe ce de spus.
— Vă rog să continuați. Avem timp berechet.
— Hm, vorbesc despre poezii. Mi-e rușine. La vârsta mea...

— Nicidecum. Poate nu par, dar în tinerețea mea, ca mai toată lumea, ba nu, poate mai mult decât restul lumii...

— Poezii?

— Exact.

— Ați scris?

— Nu, de scris n-am scris. Am citit.

— Aa, așa deci?

— Sunt peste douăzeci și cinci de ani de când m-am angajat și lucrez în vânzări, așa că mi se pare că nu mai sunt eu, cel din trecut.

— V-ați schimbat atât de mult?

— Da, m-am schimbat.

Am roșit în timp ce spuneam asta. Mi se părea o lăudăroșenie din partea mea, așa că am adăugat, deși nu era necesar:

— Însă nu-mi pare rău că m-am schimbat.

Femeia tăcea.

— Îmi cer scuze. Despre poeziile cui vorbeați? Sau volumul de poezii?

— Și eu.

— Poftim?

— Și eu m-am schimbat, a spus ea.

— Ați fi fost o fantomă dacă nu v-ați fi schimbat.

Spusesem o prostie mai mare decât mine. Ar fi trebuit să spun ceva care să fie în concordanță cu simțămintele femeii.

Însă ea nu părea să se fi supărat.

— Auzi la mine, poezii, spuse ea din nou, a trecut atâta timp de când n-am mai citit vreuna. De ce oare mi-a venit să pomenesc de acea poezie acum?

— Nu cumva din cauză că sunteți internată în spital? Și mie mi se întâmplă. Am impresia că, așa cum stau aici, în pat, departe de serviciul meu, iese încet la iveală o latură a personalității mele pe care o uitasem de mult.

— La mine n-a trecut chiar așa de multă vreme.

- De când?
- De când cu poezia respectivă.
- Înțeleg.
- Când m-am întors la casa părintească din Yokohama, într-o rubrică minusculă de ziar, în care se publicau în serie poezii, în fiecare zi...
- „Cântece de ieri și de azi“?
- Nu, nu aceea. Dar una asemănătoare.
- Aha.
- Era o poezie în care un tată în vârstă de optzeci de ani...
- Da...
- Zăcea bolnav la pat iar mintea deja nu-i mai era clară...
- Așa.
- Și brusc începe să țipe: „Mamă!“ Cred că asta striga.
- Da.
- Ei bine, eu mă tem.
- Poftim?
- De ce-aș spune eu într-un moment ca acela.
- Într-adevăr...
- Am înțeles ce voia să zică, dar oare ce-ar fi putut să spună femeia într-un moment ca acela? Oare se temea de ce nu trebuia să spună? Poate numele unui alt bărbat decât soțul ei? Oare asta voia să-mi transmită femeia? Dacă așa stăteau lucrurile, aveam impresia că-și bate joc de mine.
- Când vorbești de unul singur...
- Poftim?
- Am pornit de la cum vorbeam eu de una singură și mi-am adus aminte de poezia aceasta.
- Înțeleg.

— Cuvintele pe care le pronunț cel mai des sunt „Nu-mi place!“.

— Când vorbești singură?

— Da, de multe ori spun „Nu-mi place!“.

Cu toate că în urmă cu numai câteva clipe afirmase că nu voia s-o audă cineva ce spune în somn, acum se dădea singură de gol.

— Înseamnă că asta ai spus și mai înainte?

— Nu, de data asta nu.

— Dar ce-ai zis?

— Nu pot să vă spun.

Conversația asta mi se părea prostescă, dar nu se făcea să tac tocmai atunci, așa că am continuat.

— Ce anume nu vă place? am întrebat.

— Nimic, sau mai bine zis totul.

Probabil că era mai tânără decât îmi închipuisem.

— Domnule Taura... mi-a rostit femeia numele.

Am rămas cu gura căscată. Bineînțeles că-mi știa numele, pentru că infirmiera ne făcuse cunoștință mai înainte, dar m-am simțit ca și cum lumea despărțită în două de paravan fusese zguduită din temelii.

Oare care era numele ei de familie?

Nu-mi aduceam aminte.

Probabil că nici nu-mi dorisem să-l țin minte. O scuză pe care o pregătisem în mod inconștient pentru soția mea: rămăsesem singur cu o femeie în aceeași cameră, dar asta se întâmplase împotriva voinței mele și nu însemna că manifestasem vreun interes față de ea.

Sau poate era dorința de a șterge pe cât posibil toate detaliile concrete din amintirea acestei seri misterioase pe care mi-o petrecusem despărțit de o femeie doar printr-un paravan.

— Poftim?

Cuvintele femeii îmi trecuseră pe lângă ureche, așa că a trebuit s-o fac să repete ceea ce tocmai îmi mărturisise.

— Ce anume spuneți în somn?

— Eu?

— Da.

— Cum adică ce anume?

După ce am ezitat puțin, am continuat:

— Îmi cer scuze.

— De fapt, nu vreau să vorbesc despre asta, a spus repede femeia. Apoi a râs scurt, continuând: Oare de ce mă agit eu aici?

Pe urmă vocea a început să-i tremure, ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns:

— Ce prostie să pun o astfel de întrebare!

Pe măsură ce își pierdea controlul vocii, îi sesizam comportamentul tipic feminin.

— Nu mă deranjează, i-am spus eu, încercând s-o consolez.

Am avut însă un ușor sentiment de neplăcere. Femeile obișnuiesc să se învinovățească singure și apoi să-și plângă de milă.

— Nu m-am gândit nici o clipă că vă agitați în vreun fel. Asta făceați?

— De obicei nu vorbesc atâta.

— Bănuiesc că stați de mai multă vreme decât mine într-o rezervă. E normal ca acum să vorbiți mai mult.

— Ar trebui să dormim deja...

— Dacă dumneavoastră credeți că e mai bine așa...

— Da...

— Atunci așa vom face.

— Da.

În încăpere rămăsese o atmosferă tensionată, ca și cum ceva s-ar fi întrerupt brusc.

Încă se auzea zgomotul de la lucrările de reparație.

— Mă scuzați, am început eu.

— Poftim?

— Înainte de a mă culca, voi folosi plosca.

— Da.

— Îmi cer scuze. Nu știu cum se procedează în asemenea situații.

— Așa ceva nu se întâmplă prea des.

— Cu siguranță.

Un bărbat și o femeie purtând această conversație, din paturi atât de apropiate unul de celălalt!

— Poftiți!

Mi se părea ciudat să-mi spună „Poftiți” și eu să încep să-mi fac nevoile, așa că am râs încet. Femeia a râs și ea slab.

Când te preocupă sunetul care s-ar putea auzi, nu prea îți vine să urinezi. Probabil că, din considerație față de mine, femeia a început să facă puțin zgomot, aranjându-și așternuturile. M-am străduit să urinez în acest răstimp, dar n-am reușit.

Pic, pic. Dorința care ți se trezește la gândul că o femeie aude zgomotul ăsta... Era oare o formă de sadism? Sau poate o formă de masochism?

— „Pic, pic”... Parcă era o poezie faimoasă numită *Chiuweta*.

— De Kaneko Mitsuharo.

— Ah, o știți?

Era o poezie despre prostituatele din Kanton și avea o prefață în care se explica cum femeile încălecau o

chiuvetă și urinau în fața clienților, dând drumul acestui sunet jalnic.

— *Sunetul cel trist*

Din mijlocul chiuvetei. Parcă așa erau primele două versuri, am spus eu.

— Da, așa e, s-a auzit vocea femeii.

În timp ce puneam plosca la locul ei, am continuat:

— *Adăpostul de ploaie din Tanjong*

Peste care apune soarele.

Era ciudat. Citisem versurile acestea acum douăzeci și șapte, douăzeci și opt de ani, și-mi rămăseseră undeva în străfundurile memoriei. Nici măcar nu mi le mai amintisem vreodată până atunci.

— *Legănându-se*

Înclinându-se

Ecoul sunetului rămâne lipit pe vecie

De inima obosită.

Am recitat mai departe.

— *Atâta timp cât viața omului continuă*

Ureche, tu trebuie să ascuți

Tristețea sunetului

Din mijlocul chiuvetei.

— Ce bine vă aduceți aminte! a exclamat femeia.

— Da.

Chiar și eu eram surprins. Nu mă așteptam la așa ceva. Însă faptul că reușisem să recit versurile în fața femeii era o bilă albă pentru mine.

— Mă simt prost să fiu auzit urinând de o femeie pe care am cunoscut-o abia cu patru, cinci ore în urmă.

Spusesem intenționat lucrurilor pe nume, fapt care-mi crea un ciudat sentiment de plăcere.

— Adevărul e că mi se pare îngrozitor să recit versuri referitoare la urinat.

— Într-adevăr...

Femeia părea amuzată de întreaga situație. Aveam senzația că se instalase o oarecare intimitate între noi.

— Eu scot un „Ah!”, am zis.

— Ah?!

— Când vorbesc de unul singur. Asta spun cel mai des.

I-am vorbit pe un ton vesel. Și femeia răspunse bine-dispusă:

— Obişnuiți să oftați când sunteți singur?

— Exact. De exemplu, ați întâlnit oameni care, fără să-și dea seama, oftează în tren, nu-i așa? Și mie mi se întâmplă la fel, îmi iese un „Ah!” pe gură fără să vreau. Nu vi se întâmplă și dumneavoastră?

— Ba da.

— Să oftați?

— Exact. Când îmi aduc aminte de ceva greu de suportat, când mă urăsc pe mine însămi, când am senzația că am făcut o greșală ce nu mai poate fi îndreptată.

Vocea femeii era veselă. Îmi trezea și mie pofa de vorbă.

— Eu azi mi-am dat oarecum aere. Dintre toate lucrurile posibile, tocmai să recit versuri...

— E ceva rău?

— Sunt sigur c-o să încep să vorbesc de unul singur.

— De ce?

— Pentru că mi-e rușine.

— Și de ce nu s-ar cădea să recitați versuri?

— Nu mi se potrivește.

— Așa să fie oare? Când vă aud vocea, nu pot să cred asta câtuși de puțin.

— Sunt director adjunct de vânzări la o companie de prefabricate.

— Și nu aveți voie să recitați versuri?

— A fost ceva neașteptat. Nici nu mi-a trecut prin cap că mi-aș putea aminti asemenea versuri.

— E ceva minunat.

Vocea femeii se înviorase și părea o altă persoană decât cea de la începutul discuției. Mă îmboldea o dorință imperioasă de-a da la o parte paravanul.

— Nu e bine, am spus eu.

— Ce anume?

— Încă stăm de vorbă, deși am zis că vom încerca să adormim.

— Parcă-ar fi una din serile de tabără.

— Ați făcut așa ceva?

— Așa ceva? Ce anume?

— Să discutați în felul acesta, cu băieții...

— Nici vorbă, a râs ea, doar am fost la o școală de fete.

— Într-adevăr?

— Doar că mă încercă, de mai înainte, senzația că e păcat să dorm...

Apoi femeia a tăcut brusc.

— Oare ce mi-a venit să spun asta? s-a auzit vocea ei slabă.

— Nu-i nimic.

M-am grăbit să dreg lucrurile.

— Și mie-mi pare rău că trebuie să dorm.

Femeia tăcea.

— Nu-i nevoie să ne forțăm să dormim, nu credeți? Probabil că mâine ne vom lua la revedere. Apoi o să putem să dormim cât vrem.

— Eu, spuse femeia, zău că am senzația că e păcat să dorm.

— Și eu simt la fel. Cred că ne potrivim.

— Încerc să-mi aduc aminte dacă am mai simțit și înainte așa ceva.

— Și?

— Merg în urmă în timp, din ce în ce mai departe... Da! Asta e, mi s-a mai întâmplat, în timpul unei tabere. Oh! mi-a ieșit pe gură fără să vreau.

— Și mie mi s-a întâmplat la fel. Aruncam cu pernele...

— Dar e ciudat, nu-i așa?

— Ce anume?

— În mod normal, nu mi se pare ciudat ca doi îndrăgostiți sau ca un soț și o soție să aibă asemenea amintiri, și cu toate acestea...

Și vocea femeii se stinse pe neașteptate.

— Bănuiesc că e greu ca un bărbat și o femeie să stea de vorbă și să ajungă să le pară rău de timpul pierdut cu somnul. Pentru că ar merge mai departe. Mie mi s-a mai întâmplat asta cu prietenii. Când eram student, povesteam cu prietenii și nu ne venea să ne culcăm. La fel cum simțim și noi.

— De obicei nu stăteam de vorbă în pat, ci eram luată în brațe, trupurile ni se mișcau...

Am rămas blocat, fără să mai pot scoate nici un cuvânt. Oare din cauza paravanului dintre noi își permitea să spună așa ceva unui bărbat total necunoscut? Sau era oare lipsa de sensibilitate a unei femei de vârstă a doua?

Din depărtare se auzea încă hârșăitul fiarelor mutate din loc.

— Înțeleg ce vrei să spunei, am deschis eu gura în cele din urmă.

Apoi mi-am dat seama că femeia continua să tacă.

— Nevastă-mea mă învinovăța mereu pentru asta. Se pare că bărbaii au chestia asta. În special cu soțiile lor se poartă cu răceală, nu credeți? Asta nu înseamnă că și soțul dumneavoastră trebuie să fie la fel.

— O să ți-o fac.

Femeia vorbise încet, ca și cum ar fi citit dintr-o carte.

— Poftim?

— Asta am vorbit eu prin somn mai devreme, când ați spus că n-ați auzit.

— Aha.

— O să ți-o fac, asta am zis.

„Ce anume o să faceți?” Aveam impresia că era normal să o întreb, dar dacă cumva-mi spunea că vrea să omoare pe cineva? Mă temeam că va trebui să ascult dovezile urii nesfârșite ale unei femei, așa că am tăcut din gură.

— Și când spun asta, continuă femeia, nu mi-e clar ce anume vreau să fac, am doar sentimentul vag că e vorba de ceva prin care mi-aș înșela soțul, l-aș da la o parte, l-aș speria.

— Înțeleg.

— Dar...

— Poftim?

— Adevărul e că soțul meu nu-mi mai trezește de multă vreme astfel de sentimente intense, doar că mi-a rămas obiceiul să vorbesc despre asta în somn, atâta tot.

După aceea femeia trase puternic aer în piept, de parcă încerca să se liniștească.

De pe hol răzbătea zgomotul unor papuci de casă târșâți monoton.

Imediat după aceea, am auzit scârțâitul ușii.

Apoi sunetul papucilor schimbați cu saboții de lemn de la toaletă.

— Vreți să o faceți? întrebă femeia.

Era o voce liniștită.

Am privit spre paravan.

— Ce anume?

— Vreți să o faceți cu mine?

Pânza albastră a paravanului, singura pată de culoare din camera întunecată, rămase nemișcată. Simțeam însă că femeia se ulla în direcția mea. Îi simțeam greutatea trupului, atât de aproape de mine, de parcă aș fi îndepărtat paravanul.

Mi-a scăpat un chicotit ușor, ca și cum aș fi tras aer în piept.

— Ce rea sunteți! Pentru un moment chiar v-am luat în serios.

— Dar vorbesc serios.

— Și cum ați vrea s-o fac? Nici unul din noi nu se poate mișca.

— Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva, să fiu într-o asemenea situație cu un alt bărbat decât soțul meu.

— Dacă vă doriți cu adevărat asta, se poate întâmpla oricând.

— Așa să fie? Dumneavoastră vi se întâmplă mereu astfel de lucruri?

— Nici vorbă. Nici gând să dorm în aceeași încăpere cu soția altcuiva, așa, ca acum.

— Vă rog să nu vă simțiți stânjenit de ce v-am spus. Și nici să nu credeți că glumesc. Pentru că nu e așa.

— Dar nu mă pot mișca.

— Aveți dreptate. Probabil că de-asta mi-am și permis să vă spun așa ceva.

— Ia te uită! am răsuflat eu ușurat. Ce spaimă am mai tras! am adăugat râzând ușor.

Însă vocea femeii nu se schimbase deloc.

— Nu am de gând să vă tachinez sau să-mi bat joc de dumneavoastră.

— Dar e un fel de tachinare să-i spuneți așa ceva unui bărbat care nu se poate mișca.

— Vi s-a părut că v-am luat în râs?

— Nu. Însă se poate râde de cineva și folosind dinadins un ton atât de serios.

— Bărbații sunt foarte precauți, nu-i așa? Nu le place să fie luați în derâdere.

— Dar femeilor le place?

— Dar nu v-am luat deloc în râs. Și cred că sunt în deplinătatea facultăților mele mintale.

— Mi-aș dori să vin în întâmpinarea dorințelor dumneavoastră, dar sunt în imposibilitatea de-a face ceva.

— Așa să fie oare?

Femeia spusese asta ca pentru a mă ațâța și mai tare. Dar nu înțelegeam la ce voia să mă ațâțe.

Am privit spre paravan.

Doar n-avea să-mi ceară să mă duc în patul ei așa cum eram, cu piciorul rupt.

Aveam impresia că vedeam fața albă a femeii prin perdeaua de un albastru întunecat. Simțeam ațintite asupra mea niște priviri insistente. Dar în realitate nu se vedea nimic.

— N-am putea să dăm la o parte paravanul? am întrebat eu.

Voiam să privesc chipul frumos al femeii. Aveam impresia că trebuie să fie frumos.

— Nu! Nu vreau! Nicidecum...

În vocea ei abia șoptită se ghicea o încăpățănare care te făcea să îngheți.

— Vă rog! Doar prin vorbe.

— Prin vorbe?

— Da, prin vorbe. Eu, acum, o să-mi dezgolesc sânii.

Fâșăitul unei pături date la o parte. Senzația unei cămăși desfăcute în grabă.

Brusc mi-a trecut pofta de orice.

Dar auzind respirația femeii, ce răzbătea prin paravan, și mișcarea imperceptibilă, dar grăbită a păturii, mi-am dat seama că nu-mi folosea la nimic să mă împotrivesc.

Și nici nu mă puteam face de râs.

În același timp, mă uram pe mine însumi că judecam lucrurile în felul acesta.

— Sânii mei, se auzi vocea ei tremurândă. Vreți să-i mângâiați?

— Da, cred că pot face asta.

Era o replică absolut idioată din partea mea. Însă nu puteam să intru în atmosferă așa, cât ai bate din palme.

— Întind mâna dreaptă, am făcut eu o încercare.

Mi se părea că vocea îmi sună ciudat.

— Da, răspunse femeia.

— Vă ating sânul drept, am continuat.

— Da.

— E frumos.

M-a cuprins o senzație de panică la gândul că nu găseam nimic mai bun de zis.

— Ce piele albă...

— Da.

— Și sfârcul...

— Da.

— Îl apuc ușor între degete.

Nu aveam voie să râd. Trebuia să mă dedic îndatoririi mele, intrasem parcă în transă.

Femeia trase adânc aer în piept. O auzeam cum se mișcă ușor, de parcă își freca sfârcurile. Nu știam ce să spun.

Respirația adâncă, sacadă a femeii.

— Nu știu ce și cum să spun, am îngânat eu.

— Nu trebuie să spunei nimic.

— Nu pot să reacționez cum trebuie.

— Tăceți, e de-ajuns.

Nu se auzea decât respirația femeii.

— Vreau să vă văd, am spus eu.

— Nu se poate.

— Vreau să vă văd.

Am atins paravanul cu degetele.

— Nu se poate.

Părea de neclintit în hotărârea ei.

— Nu se poate.

Mi-am retras mâna.

— Scuzați-mă, a zis ea.

— Nu-i nimic.

— E și vina mea. Având în vedere situația noastră, putem face lucruri care altfel ar fi stânjenitoare...

— Unui bărbat îi este frică, am continuat eu ca pentru a mă justifica, să nu cumva să înțeleagă greșit sensul cuvintelor unei femei, și atunci ezită dacă să le ia în serios sau nu.

- Chiar nu-mi doresc să faceți asta.
- Doar sânii vi i-ați dezgolit?
- Da.
- Nu puteți să vă dezbrăcați și în partea de jos?
- Nu, însă...
- Se poate băga mâna.
- Da.
- Vreau să bag mâna.
- Da.
- Aveți părul des?
- Nu, mai degrabă...
- Rar.
- Da.
- Da, într-adevăr. Puteți să desfaceți un pic picioarele?
- Încerc.
- Trebuie să mă ajutați ca să pot ajunge să vă mângâi.
- Da.

Nu trebuia să mă las furat de moment. Mai degrabă trebuia să rămân în gardă. Cu toate că exista pericolul de a mă pune într-o lumină proastă de îndată ce-mi pierdeam autocontrolul, ne-am abandonat amândoi propriilor dorințe ca într-un joc, răsuflările ni s-au înăsprit, ne-am scos degetele umezite, ne-am atins trupurile, am presat și am împins, femeia a început să țipe: „Bag-o mai adânc! Bag-o mai adânc!“, eu am ejaculat, exprimându-mi cu voce tare plăcerea resimțită. Singurul lucru real era că-mi dădusem drumul în șervețelul pe care-l aveam în mână.

Trecuse ceva vreme de când nu mai făcusem asta. În ultimele luni uitasem ce însemna dorința sexuală.

În dimineața următoare, puțin după ora șase și jumătate, se auziră niște pași repezi pe hol și se deschise ușa.

— Bună dimineața.

Cu aceste cuvinte asistenta-șefă deschise ușa mai larg, dând-o de perete, și apoi intră în încăpere ca să facă loc patului mobil.

— Imposibil, nu încape.

Vocea asistentei-șefe era joasă, de parcă admonesta pe cineva. Patul fu imediat tras înapoi pe hol.

— Nu intră? se auzi o voce de bărbat.

Fără să-i răspundă, asistenta-șefă apărură din nou în fața mea, și, cu un zâmbet lătit pe față, îmi spuse:

— Urmează să vă transferăm.

Pe când vorbea, se aplecase deja să se uite sub pat.

— Are roțile, așa că desfaceți opritorul și mutați-l dincolo.

— Așa am procedat și prima oară cu patul acesta.

Asistenta tânără care fusese în tura de noapte intră imediat și se aplecă și ea să se uite sub pat.

— Desfaceți opritorul, comandă asistenta-șefă.

— Unde mă transferați?

— În salonul 501, răspunse asistenta-șefă, indicându-mi, după cum mă așteptam, numărul salonului în care stătusem mai înainte, apoi se ridică în picioare.

Asistenta cea tânără din tura de noapte se lovi cu fundul de paravan și se întoarse.

— Ah, nu mai e nevoie de asta acum.

Apoi apucă cu dezinvoltură cadrul metalic.

Un țipăt a sfâșiat aerul. Era țipătul femeii.

În sfârșit, o puteam vedea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă asistenta cea tânără, în timp ce împingea paravanul înspre capătul patului.

Femeia și-a întors fața către perete, cu ochii închiși.

Însă profilul feței încadrate de păr alb îi tremura pietrificat de groază. Aveam înaintea ochilor chipul ei de femeie bătrână.

— Ce-ați pățit? întrebă în cele din urmă și asistenta-șefă.

— Nimic.

Femeia părea că se dăduse bătută. Ținea ochii închiși. Părul alb și culoarea pielii îmbătrânite, pline de riduri, lipsite de viață, ce-i acoperea pomeții, îmi ardeau privirile.

La aproape o lună și jumătate după această întâmplare, am fost transferat la departamentul de comenzi speciale din sediul principal al firmei aflat în Tokyo.

Deși purta numele de departament, nu eram decât eu, directorul și încă alți trei angajați și, dacă o puneam la socoteală și pe femeia angajată cu contract de un an, eram o echipă formată din șase membri. Era un departament încropit la repezeală, din ordinul președintelui care murise cu un an în urmă, în realitate, nimic altceva decât un refugiu unde sfârșeau toți cei pe care departamentul de resurse umane îi evalua ca fiind incapabili să reziste ritmului normal de muncă.

Dacă nu-l punem la socoteală și pe Imori, un bărbat trecut de vreo treizeci și cinci de ani, care lucrase la filiala din Ritsutanuma și căruia nu-i plăcea să fie băgat în aceeași oală cu ceilalți, pretinzând că se afla aici doar temporar, în urma unei operații de ulcer, noi, ceilalți patru angajați, inclusiv directorul, fuseserăm deja compromiși, fără nici o șansă să scăpăm definitiv de simptomele unor boli nervoase.

Eu sărisem de la etajul unui restaurant de sushi, lăsându-l să aștepte în zadar pe responsabilul Emoto, care rezervase locuri speciale pentru membrii comitetului de

educație. Era cu puțin înainte de inaugurarea cu succes a clădirii unei școli publice.

Însă din considerație pentru loialitatea mea de până atunci față de companie și pentru șocul pe care-l resimțisem la căderea în gol, fusesem numit director adjunct, ceilalți fiind șefi de secție și de birou. Totul nu se datora însă decât amabilității forurilor de conducere, care credeau că astfel nu aveam să ne mai dăm seama de adevărata situație în care ne aflam, ne explicase directorul.

Cu toate acestea, directorul nu avea nici un resentiment față de grosolana dovadă de amabilitate a celor din conducere, ci considera chiar că trebuia să ne manifestăm recunoștința.

„La urma urmei, e un adevărat lux“, obișnuia să zică.

Ori de câte ori deschidea gura, directorul părea că ne ține predici. Șeful de birou spunea că încerca să-l imite pe pastorul de la adunarea religioasă pe care o frecventa.

Cu siguranță, într-un departament în care nu prea era mare lucru de făcut, faptul că ne dăduseră o fată în subordine era echivalent cu un semn de bunăvoință. Iar dacă nimeni nu avea să ne dea afară din departament cel puțin un an după moartea președintelui, asta se datora respectului pe care directorul general i-l purta. O astfel de situație nu avea cum să continue la nesfârșit, dar, dacă nu-ți păsa deloc de timp și te obișnuiai să-ți spui: „Trebuie să fim recunoscători și conștienți de bunăvoința care ni s-a arătat“, totul mai putea dura o vreme.

Chiar și fără să-mi atragă nimeni atenția, nu aveam de gând să profit la nesfârșit de această conjunctură. Însă adevărul e că nu aveam nimic de făcut. Realitatea era că departamentul de dezvoltare îl ținea sub control pe al nostru și nu le convenea ca „niște ciudați să facă cine știe

ce prostie“. Directorul ştia foarte bine asta şi, la urma urmei, era suficient să pierdem vremea pe-acolo fără să facem prea multe valuri.

Ca urmare, singura persoană care făcea valuri la noi în departament era femeia angajată cu contract pe un an, Takamatsu Yoshiko. Cu toate că, la cei treizeci şi unu de ani ai ei, era cea mai tânără dintre noi, nu se sfia să-i facă observaţii directorului: „Şi doar v-am zis de-atâtea ori să folosiţi farfuriuţa pentru ceai!“

— Domnule Taura! mă strigă Takamatsu Yoshiko, bosumflată.

Era într-o seară de început de martie.

— Da!

— Mă faceţi să vă strig de-atâtea ori!

— Chiar aşa?

— Da! Am strigat: Domnule Taura! Domnule Taura!

— Doar de două ori, care va să zică.

— Nu doar de două ori. V-am mai strigat şi acum o dată.

— Ce e?

— La telefon.

— Pentru mine?

— Oare v-aş chema pe dumneavoastră dacă telefonul ar fi pentru altcineva?

Avea dreptate, dar era foarte ciudat că mă cauta cineva la telefon. Asta nu însemna că cei din jur erau distanţi cu mine, ci că eu aveam tendinţa de a evita contactul cu oamenii. Nu-mi plăcea să vorbesc la telefon.

— Sunteţi domnul Taura?

Pe vremea aceea nu mă putea enerva aproape nimic, dar când am auzit vocea aceea, am simţit cum mânia îmi clocoteşte în gâtlee ca o senzaţie de vomă.

Mi se părea imposibil ca femeia aceea să mă caute la telefon.

Din ziua în care fusesem mutat înapoi în rezerva mea, nu încercasem să mă mai apropii de ea, nici să aflu alte informații despre ea.

Aveam impresia că, orice-aș fi făcut, nu puteam decât s-o rănesc.

Chipul pe care-l văzusem din greșeală era, fără nici o îndoială, cel al unei bătrâne.

Pentru scurt timp, fusesem copleșit de o senzație groaznică de neplăcere, dar, dacă stăteam să mă gândesc bine, nu era vina ei că era bătrână, și într-un fel înțelegeam ce o determinase să se dea drept o femeie tânără, folosindu-se de avantajele paravanului.

Cu siguranță că ea ieșise cel mai prost din întâmplarea aceea, drept pentru care nu voiam să profit de slăbiciunea ei în nici un fel. Aveam impresia că până și banalul fapt de a mă interesa de sănătatea ei era un mod de a profita de situația în care se afla. Îmi spuneam că, pentru a-i menaja simțămintele, cel mai bine era să nu mai am nici o legătură cu ea și s-o uit.

Nu conta cine era și de unde venea, dar oare câți ani avea? (Oricum ai fi luat-o, părea să aibă peste șaiszeci de ani.) Și vocea oare cum putea să-i rămână aceeași, fără să-i trădeze anii? Oare în ce măsură era posibil să se dea mai tânără decât era în realitate? Aș fi vrut să aflu răspunsul la toate aceste întrebări, dar îmi stăpânisem curiozitatea.

Simțeam și o oarecare mulțumire de sine spunându-mi că mă comportam ca un adult responsabil. Chiar și atunci când părăsisem spitalul, pe la jumătatea lui ianuarie, nu știam dacă femeia se externase deja sau nu. Chiar și atunci când, aflat în fața intrării, îmi ridicasem privirile spre

camera mea, evitasem să mă întorc și să mă uit spre fereastră salonului 513.

Făcusem asta din considerație față de ea și credeam că și ea își dăduse seama, mai mult sau mai puțin, de lucrul acesta.

Acum mă căuta la telefon. Dacă aș fi fost în locul ei, n-aș fi îndrăznit să fac așa ceva. Mi-ar fi fost prea rușine.

— Da, Taura la telefon, am răspuns eu, încercând să-mi ascund emoția din voce.

— Mă numesc Miyabayashi, am fost împreună la spital.

„Împreună“! Câtă îndrăzneală! Nu avea nici măcar bunul-simț să evite orice cuvânt care putea să ducă cu gândul la acea întâmplare nefericită?

— Alo!

— Da.

— Mă mai țineți minte?

Era o voce tânără. Chiar și după ce-i văzusem chipul, când îi auzeam vocea nu-mi venea să cred că-i aparținea unei bătrâne.

— Alo! spuse femeia cu vocea ei tinerească.

— Da.

— Mai țineți minte...?

— Bineînțeles că țin minte, i-am tăiat-o eu scurt.

Nu aveam cum să uit. Fusesem implicat în treaba aia fără voia mea și ajunsesem chiar să ejaculez la sfârșitul ei. Cum putea să-i treacă prin cap c-aș fi fost în stare să uit?

— Vă sun din clădirea Mitsui, de la un telefon public.

Și ce mă interesa pe mine?

— Mă gândeam dacă n-ați vrea să ne întâlnim un pic mai târziu, pe la cinci și ceva, dacă ieșiți de la serviciu până atunci.

Era trecut de ora patru.

— Din păcate, nu pot. Azi termin mai târziu. Vă rog să mă scuzați acum, dar sunt într-o ședință.

Apoi i-am trântit telefonul.

— Și eu obișnuiam să mă folosesc de astfel de scuze, spuse șeful de secție cu o expresie nostalgică pe chip.

— Domnule Taura, nu se face așa ceva, mă admonestă directorul. N-ar trebui să evitați să vă întâlniți cu oamenii. Ba dimpotrivă, ar trebui să faceți tot posibilul să ieșiți.

— Asta este o situație specială.

— E vorba de recuperarea unui împrumut?

Takamatsu Yoshiko avea pe față o expresie de parcă făcuse cine știe ce glumă bună.

— Ai datorii? mă întrebă directorul.

— Am, ca toată lumea. Împrumutul de la serviciu și cel de la bancă, pentru casă.

— Pentru astea nu te urmărește nimeni.

— De-asta v-am spus că n-am altă soluție decât să evit persoana în cauză.

— Vreți să spuneți că femeile trebuie evitate? continuă Takamatsu să mă sâcăie.

— Asta cam așa e, zise șeful de secție. Cu excepția dumneavoastră, domnișoară Takamatsu.

— Era o femeie? reluă directorul. Păi atunci chiar că trebuie să te întâlnești cu ea.

— Mă întâlnesc eu, în locul directorului adjunct, ridică mâna șeful de birou.

Râdeau cu toții politicoși. Imori avea o față mohorâtă, pe care se putea citi disprețul față de toate discuțiile noastre și obișnuința de a-și stăpâni în mod aproape automat acest dispreț.

Pe la cinci și douăzeci am ieșit din birou.

Rămăsesem ultimul, așa că am încuiat ușa. Am lăsat cheia la responsabilul magazinului de ochelari de la parter, care era proprietarul clădirii. Puteam să n-o las acolo, dar asta însemna că a doua zi nu-mi puteam permite să întârzii la serviciu. La drept vorbind, nu mi se întâmplase niciodată să întârzii.

Era o clădire veche, cu trei etaje, care despărțea cartierul de zgârie-nori din Shinjuku de vechea șosea Kōshū. Departamentul nostru avea închiriat tot etajul al doilea. Departamentele principale ale firmei erau într-un zgârie-nori.

M-am îndreptat către gară.

Într-un colț al minții îmi stăruia teama că femeia ar putea să mă aștepte undeva pe drum (tocmai de aceea plecasem de la serviciu cu întârziere), dar nu se vedea nici urmă de ea.

Și totuși, cum îi venise ideea să se întâlnească cu mine?

N-o înțelegeam deloc pe femeia aceasta.

Și pe soția mea o percepeam uneori atât de insuportabil de străină mie, însă, dac-ar fi fost ea în situația aceasta, probabil că n-ar fi dorit să-l mai vadă niciodată pe bărbatul de care se legau întâmplările de la spital. Mai degrabă l-ar fi detestat.

Spusese că familia ei locuiește în Yokohama. Oare cum arăta familia bătrânei? În orice caz, probabil că venise în vizită la ai ei.

Trebuia să traversez pasarela pietonală. Exista un drum pe care puteam merge fără să o traversez, însă ar fi însemnat să fac un ocol prea mare. Șeful de secție zicea mereu că-și putea da seama de vârsta cuiva în funcție de ce drum alegea, iar uneori își pierdea și jumătate de zi discutând despre asta.

Eu adoptasem o atitudine indiferentă, susținând, fără vreun motiv bine întemeiat, că tinerii alegeau de obicei să urce pasarela, și de-atunci rămăsesem sclavul acestei idei preconcepute. Șeful de birou susținea sus și tare că urcatul scărilor este dificil pentru cei în vârstă. Fără îndoială, chiar dacă făceai un ocol mai mare, probabil că un drum fără diferențe de nivel era mai convenabil.

Pasarela nu era prea circulată, însă după ce trecea de ora cinci, pentru o scurtă vreme, o traversa un val de oameni. Lăsându-mă în voia celui val, mă îndreptam spre gara Shinjuku.

— Domnule Taura! s-a auzit vocea femeii.

Era chiar în spatele meu. Nu m-am oprit din mers. Îmi vedeam liniștit de drum, de parcă nu aș fi auzit-o.

— Domnule Taura!

Ar fi trebuit să mă întorc. Mi-am dat seama că bărbatul care mergea aproape cot la cot cu mine mă privea uimit, văzând că nu am nici o reacție. Cu toate acestea, nu m-am oprit. Continuam să merg fără a-mi schimba ritmul pașilor.

Din momentul acela femeia a încetat să mă mai strige.

Însă nu mi se părea că ar fi încetat și să mă urmărească. Probabil că mergea chiar în spatele meu.

Oare ce avea de gând? Ce avea de câștigat întâlnindu-mă acum? Oare nu-și dădea seama ce simt?

În timp ce coboram scăările m-a cuprins enervarea.

Ce voia de la mine? Dacă totul s-ar fi terminat atunci, probabil că ar fi rămas o amintire frumoasă și tristă.

Am iuțit puțin pasul și am coborât scăările, apoi m-am uitat în spate. Imediat în urma mea venea un bărbat între două vârste. Și în spatele lui? Am scrutat repede spațiul cu privirea, dar nu se vedea nimeni care să semene cu femeia.

Mi se părea că-și bate joc de mine. M-am îndepărtat de scări pentru a evita privirile curioase ale celor care coborau.

În timp ce mă îndepărtam, mi s-a părut că o văd, cu coada ochiului, pe femeie. M-am întors și am privit în direcția ei și atunci am zărit în capătul de sus al scărilor, în dreapta, o femeie îmbrăcată în chimonou. Pe lângă ea oamenii coborau scările.

Femeia mă privea liniștită, fără să se sinchisească de valul de oameni.

Probabil că rămăsesem cu gura căscată.

Nu era o bătrână. Părea să aibă patruzeci și ceva de ani.

Femeia m-a salutat printr-o înclinare a capului.

Mi-am înclinat și eu capul înspre ea, dar nu era femeia pe care o știam eu, pentru că nu era bătrână. Și totuși, pe mine mă privea, spre mine își înclinase capul, iar vocea care mă strigase era aidoma vocii din noaptea aceea.

Femeia cobora scările fără grabă.

Trebuia să mă aștept ca din spatele ei să se ivească silueta bătrânei?

Însă femeia era singură.

Nu avea nici un fir de păr alb. Dar părul se putea vopsi.

Și tenul? Chiar și textura pielii putea fi ascunsă prin machiaj. Însă pentru aceasta era nevoie de un strat de machiaj destul de gros, iar ea nu era machiată puternic.

— Sunt Miyabayashi, spuse femeia.

Era aceeași voce.

— Poftim?

— Scuzați-mă că v-am așteptat fără să am permisiunea dumneavoastră.

— Nu-i nimic.

Față-n față, era un pic mai scundă decât mine. În colțul ochilor se vedeau niște riduri fine, însă nici urmă de pielea îmbătrânită ce-mi rămăsese în memorie.

— Mă numesc Taura...

— Îmi cer scuze.

Femeia își plecă din nou capul.

Când, în cele din urmă, am încetat să-i mai studiez părul și fața, mi-am dat seama că, într-un timp atât de scurt, mânia mi se topise cu totul.

De fapt, aceasta începuse să-mi piară încă de când o văzusem pe femeia din capul scărilor, pe măsură ce în mine se năștea dorința de a o studia mai îndeaproape. Într-un colț al conștiinței eram ușor uimit de cât de bine arăta femeia care se apropia. Eram întru totul un necunosător în ceea ce privește arta chimonoului, dar îmi dădeam seama că știa cum să poarte cu eleganță veșmântul cu model în dungi, croit dintr-un material de calitate. Nimic din ținuta ei nu te ducea cu gândul la o femeie din stabilimentele de distracție. Probabil că înfățișarea ei fără cusur se datora faptului că era foarte subțire. Însă nu era vorba de o slăbiciune exagerată. Mai degrabă îmi lăsa impresia că liniile feței cu ochi și buze mari, probabil la tinerețe mai degrabă ascuțite, erau acum ușor înmuiate de rotunjimile abia perceptibile pe care le căpătase odată cu vârsta.

— Dacă-ați putea să vă faceți puțin timp... începu femeia. Am putea să bem un ceai undeva.

Deja nu mai aveam nici cea mai mică intenție s-o refuz.

— La ora aceasta, cu cât ne apropiem mai mult de gară, cu atât localurile sunt mai pline. Ar trebui să ne întoarcem puțin.

Ne-am întors, îndreptându-ne către cartierul de zgârie-nori.

Știam câteva cafenele în care puteam găsi locuri libere chiar și la ora aceea. Un asemenea local se afla chiar în spatele clădirii unde lucram, însă am ales unul aflat într-un zgârie-nori, în care intrasem o singură dată până atunci.

În timp ce ne îndreptam spre locul respectiv, încercam să-mi găsesc cuvintele.

Subiecte de discuție s-ar fi găsit oricât de multe, dacă le-aș fi pus sub forma întrebărilor, însă toate mi se păreau nepotrivite.

— De când sunteți aici?

Întrebarea nu mi s-a părut deplasată.

— Cred că a trecut deja o lună.

— Atât de mult?

— Nu mă mai întorc acasă.

Cuvintele ei lăsau să se înțeleagă că încă mai avea o casă acolo de unde venea. Aveam impresia că i-aș fi invadat intimitatea dacă mai continuam discuția, fapt pentru care am tăcut și ne-am continuat drumul.

Însă nu-mi venea să cred că spitalul putuse s-o transforme într-o bătrână pe femeia aceasta frumoasă. Mai mult, era oare posibil să-și recapete tinerețea atât de repede, la numai trei luni după ce-și revenise din boală?

Din când în când mă străduiam să-mi potrivesc pașii cu ai ei și o priveam pe furiș.

Femeia mă lăsa s-o privesc și-mi întorcea câte-un zâmbet fugar.

Părea de necrezut. Oricât mă străduiam să-mi amintesc, femeia pe care o văzusem în dimineața aceea era o bătrână. Avea părul alb și rar, nu puteam să uit ridurile

săpate cu claritate pe obrazu-i pământiu. Nu avea cum să fie aceeași femeie.

Nu era oare fiica ei? Se întâmplă deseori ca mama și fiica să aibă voci identice. În cazul acesta, în afară de voce nu era nici o asemănare între femeia care mergea acum alături de mine și bătrâna de atunci. E drept că nu-i văzusem femeii fața decât pentru o secundă, însă gândul că este o bătrână nu mi-l sădise nimeni în minte, nici nu mi se năzărise. Îmi dădusem imediat seama că femeia pe care o văzusem atunci era o *bătrână*.

Dacă acum ar cădea răpusă de boală, oare femeia asta ar lua iar înfățișarea de atunci? Și nu de orice boală, ci de o fractură lombară?

Trebuia să fie vorba despre un șiretlic.

Însă ce avea de câștigat dacă mă înșela pe mine?

— Este la etajul al doilea, am spus eu.

— În regulă.

— La primul etaj sunt numai magazine, iar la al doilea se află multe birouri, așa că presupun că vom găsi locuri libere.

— Într-adevăr! a exclamat încet femeia în timp ce împingeam ușa grea și intram.

Nu era foarte spațios, dar interiorul arăta luxos. Înăuntru erau doar vreo trei mese ocupate de clienți și locul era extrem de liniștit, în comparație cu vacarmul de la etajul de mai jos.

— Nu e decât o diferență de-un etaj, dar nimeni nu urcă aici, din câte văd.

— Așa e.

Cu fața spre mine, femeia m-a aprobat cu bunăvoință. Am simțit că trebuie să aibă câțiva ani în plus față de cât crezusem inițial. Însă nu avea cum să fie mai în vârstă

decât mine. Aveam patruzeci și opt de ani. Ea avea cel mult patruzeci și doi, patruzeci și trei. Cu toate acestea, vârsta unei femei frumoase e greu de ghicit. Era posibil să avem chiar aceeași vârstă.

Privind-o cât era de frumoasă, refuzam să cred că era vreun vicleșug sau vreo minciună la mijloc.

Am comandat o cafea, apoi am început să-i vorbesc despre ceea ce mă preocupa.

— Ar fi trebuit să-mi cer scuze mai repede. Când m-ați sunat, eram puțin iritat, deoarece mă aflam într-o ședință, ceea ce m-a făcut să fiu foarte nepoliticos față de dumneavoastră.

— Eu îmi cer scuze că v-am deranjat la serviciu, spuse femeia cu o înclinare a capului.

— Am o nedumerire foarte simplă, am început eu. Cum de v-ați dat seama că sunt eu?

— La spital mi-ați spus că lucrați la filiala din Hoku-riku.

— Nu, când m-ați strigat pe pasarelă. Dumneavoastră nu m-ați văzut la spital.

— Ba da, v-am văzut.

— Când?

— Când v-ați externat, v-am văzut pe fereastră.

Dar asta se întâmpla de la fereastra etajului al patrulea! m-am gândit.

— Și a fost de-ajuns pentru a vă aminti cum arăt?

— Nu, nu a fost de-ajuns.

— Nu am de gând să vă pun mai multe întrebări.

— Am fost la dumneavoastră acasă.

— În Kitami?

— Da.

Era o gară micuță, aproape de Tagawa, pe linia Oda-kyu. La cincisprezece, șaisprezece minute de mers pe jos de acolo se află casa pe care am construit-o cu șase ani în urmă.

— Aseară, când vă întorceați acasă...

— Așadar era deja întuneric.

— V-am recunoscut după siluetă.

— De ce nu m-ați strigat?

— Cred că v-ar fi deranjat dacă aș fi făcut asta.

De bună seamă, nu aș fi avut chef să trebuiască să-i dau explicații soției mele. Însă nu era ceva normal să vină până în fața casei mele, să mă privească în tăcere, fără să-mi adreseze o vorbă, și apoi să plece.

— Forsiția din grădină v-a înflorit frumos.

— Da.

— Aveți o casă încântătoare.

— Vai! Nicidecum.

Deoarece soției mele nu-i plăceau prefabricatele pe care le foloseam noi la firmă, a trebuit să-mi dau silința să găsesc altceva. Am ales lemnul. M-a costat cam cu o sută de mii de yen în plus pe *tsubo*¹. Însă materialele de la firma mea nu erau chiar de aruncat. M-am simțit rănit în sinea mea când soția mi-a spus că nu vrea prefabricate. Pe de altă parte, ea considera că, dacă foloseam prefabricate, însemna că-mi construiam casa după propriul standard de rezistență, așa că m-am lăsat convins. Acum problema aceasta mi se părea lipsită de importanță.

— În dimineața aceea... începu femeia. În dimineața aceea la spital...

¹ Unitate de măsură a suprafeței, echivalentă cu 3306 m², folosită în construcții. (N. tr.)

- Așa...
- Probabil că v-am lăsat o impresie neplăcută.
- Nu, nicidecum.
- M-am folosit de faptul că nu ne puteam vedea și m-am dat drept o tinerică.
- Dar sunteți într-adevăr tânără.
- Însă în dimineața aceea sunt sigură că nu ați gândit așa.
- Da. Aveați un pic de păr alb.
- Nici vorbă să fie doar un pic. Eram albă complet.
- Am auzit că uneori se întâmplă așa ceva.
- Așa ceva?
- Uneori oamenii albesc peste noapte, din cauza bolii sau a stresului.
- Nu e și cazul meu.
- Arunci a fost un efect secundar al medicamentelor?
- Nu.
- Eram cât pe ce s-o întreb despre ce era totuși vorba, dar probabil că nu voia să mai spună ceva despre asta.
- Femeia a schimbat subiectul.
- După ce-am ieșit din spital, m-am despărțit de soțul meu.
- Nu se simțea vreo nuanță de regret în glasul ei, era doar tonul cuiva care relatează un fapt obișnuit.
- De aceea v-ați întors la casa părintească din Yokohama?
- Cum de știți că sunt din Yokohama?
- Dumneavoastră mi-ați spus!
- E extraordinar că ați reținut astfel de amănunte nesemnificative!
- Asta pentru că rareori îți e dat să trăiești o noapte ca aceea!

— Dar nu stau acasă la părinți. Anul trecut a murit fratele meu mai mare, așa că văduva lui, împreună cu fiul ei mai mare, soția și copiii lor s-au mutat la părinții mei acasă.

— Atunci stați singură?

— Da.

Sosi cafeaua.

— Eu...

Femeia și-a ridicat privirea, așteptând să plece chelnerul.

— Așa.

Însă și-a plecat imediat privirea, suspinând încetișor, de parcă ar fi ezitat să-mi vorbească despre asta.

— S-a întâmplat ceva?

— Da, încuviință femeia. Am întinerit.

De asta îmi dădusem seama și singur.

— Nu m-am vopsit.

Își atinse părul.

— Ar trebui ținut ascuns trucul ăsta, am spus eu.

— Trucul?

— Secretul.

— Care anume?

— Dacă s-ar ști că o femeie poate întineri așa de mult cu condiția să se despartă de soțul ei, toate nevestele de vârstă mijlocie ar face-o fără să stea la discuție.

Femeia râse, după care spuse:

— Eu nu am pe nimeni.

— Nimeni?

— Nici o prietenă...

— Nici în Yokohama?

— Am câteva prietene pe care nu le-am mai văzut de multă vreme, dar mi-e greu să mă întâlnesc cu ele.

- De ce?
- Pentru c-am întinerit.
- Nu e ceva minunat?
- Mi-e teamă să nu fie ceva dezgustător.
- Nici vorbă! Puteți să vă mândriți cu asta!
- M-am trezit dintr-odată că nu vă am decât pe dumneavoastră.
- Dar cu mine n-a fost decât o singură noapte...
- Eu nu gândesc așa. În plus, m-am simțit foarte bine.
- Și eu.
- Însă m-am prefăcut c-aș fi mai tânără...
- N-aș putea spune că v-ați prefăcut.
- Cu siguranță că v-ați simțit înșelat. Am avut muștrări de conștiință din cauza asta. Am considerat că din amabilitate v-ați comportat ca și cum ați fi uitat ce s-a petrecut.
- Ca să vă spun adevărul, totul începuse să mi se pară ca desprins dintr-un vis. Nu este o amintire neplăcută. Mai degrabă una minunată...
- Și pentru mine la fel.
- Când mi-ați telefonat, am avut impresia că-mi este distrusă acea amintire... Îmi doream să lăsăm lucrurile așa cum au fost.
- Îmi cer scuze, își plecă fruntea femeia.
- Nu-i nevoie. Mă bucur că v-am întâlnit.
- Am procedat în mod egoist.
- Nicidecum.
- Știți, m-ați văzut atunci ca pe o bătrână cu părul alb. Îmi doream să mă vedeți așa cum arăt acum, un pic mai tânără.
- Nu mă pricep la vorbe alese, dar sunteți frumoasă.

— Am stat mult la îndoială dacă să vă telefonez, gândindu-mă că poate vă deranjez. V-am urmărit până-n fața casei...

— La vârsta mea, mă simt flatat că o femeie își dorește să se întâlnească cu mine.

— Până la ce oră puteți sta? întrebă femeia uitându-se la ceas.

— Până la orice oră. În ultima vreme nu mai lucrez peste program. E bine să mai întârzii prin oraș din când în când.

Lipsa orelor suplimentare însemna și că nu primeam bonus și, întrucât nu aveam nici măcar un yen pentru cheltuieli de protocol, masa de seară o luam mereu acasă.

Soția și fiul meu luau deseori masa în oraș, așa că nu-mi rămânea decât să-mi încălzesc singur mâncarea pe aragaz sau la cuptorul cu microunde.

Adeseori deschideam televizorul și mă uitam la programul de la șapte și jumătate. Luam cina urmărind concursurile „Cine știe câștigă” sau „Darwin”.

— Hai să ciocnim pentru însănătoșirea noastră! am spus eu cu o voce cam stridentă.

În adâncul sufletului eram puțin îngrijorat în legătură cu bugetul meu, însă cunoșteam cât de cât prețurile din zona asta. Aveam să mă descurc eu cumva.

După întâlnirea aceea, femeia a început să-și facă apariția tot mai des.

La restaurantul japonez pe care-l alesesem, aflat la subsolul unei clădiri, locurile la masă erau ocupate toate, iar separeurile în stil japonez fuseseră rezervate dinainte, așa ni s-a spus.

Erau locuri libere la bar, dar când m-am uitat mai bine am observat că acolo erau numai bărbați de vreo

treizeci-patruzeci de ani, care păreau să se cunoască între ei și râdeau înfundat, cu glasurile înecate de alcool.

— E bine și aici, a spus femeia.

— Ba nu, să mergem sus.

M-am îndreptat către liftul care ducea de la etajul patruzeci și patru la etajul cincizeci și cinci.

Aș fi vrut, pe cât posibil, să n-o plimb așa de colo-colo, însă, dacă ne-am fi așezat la teighea, cu siguranță că toți bărbații ar fi cântărit-o din priviri fără nici o jenă. După ce mă transferasem înapoi în Tokyo, căpătasem o aver-siune față de angajații ăștia care erau întotdeauna plini de energie.

— Vă rog să așteptați numai puțin, îmi spuse responsabilul de sală de la etajul cincizeci și patru.

Am fost conduși la barul în spatele căruia se întindea peisajul nocturn. Eu am comandat un Martini, ea un Campari Soda. Lângă noi un cuplu de occidentali de vârstă medie vorbeau în șoaptă.

— Ce frumos este!

— Într-adevăr!

Eram curios ce anume îi încânta atât de mult, așa că, în timp ce puneam pe masă șervetul, m-am uitat pe furiș la ei. Bărbatul pe jumătate grizonant mi-a zâmbit complice, de parcă voia să mă-ntrebe dacă am auzit ce-a spus, apoi m-a privit din nou drept în ochi, de parcă ar fi vrut să-mi destăinuie ceva.

— Mă scuzați, dar rareori am șansa să văd o femeie în chimonou, chiar aici, în Tokyo. Am impresia că abia acum am descoperit cu adevărat frumusețea veșmintelor japoneze.

Femeia, care ascultase din spatele bărbatului, ușor aplecată în față, încuviință zgomotos.

— Mie nu-mi place în mod deosebit croiala chimonourilor, însă dacă există materiale atât de rafinate ca acesta, aş vrea să-mi cumpăr şi eu unul înainte de plecare.

Le-am mulţumit amândurora, apoi am privit-o pe femeia de lângă mine, care avea o mină întrebătoare. Când i-am dezvăluit ce spusese cei doi străini, a privit înspre ei şi le-a zâmbit cu un „mulţumesc” abia şoptit.

Cei doi au dat din cap politicos şi apoi nu ne-au mai deranjat.

Ni s-au adus băuturile.

— Au dreptate cei doi străini.

— Cu ce?

— Cu ce-au spus despre tine.

— Ei bine, trebuie să mărturisesc că mă plac şi eu destul de mult.

— Nu e vorba de chimonou.

— Ba da, e datorită chimonoului...

Femeia îmi vorbea de parcă voia să-mi ţină o predică.

— Nu.

Voiam să-i fac un compliment legat de frumuseţea ei, dar s-a apropiat barmanul.

— Noroc, spuse femeia apucând în grabă paharul, încercând parcă să evite complimentul meu.

— Noroc.

Atunci mi-am dat seama şi m-am albit la faţă.

Cum înţelesesem ce spusese cei doi?

Deşi străinii îmi vorbiseră în franceză, înţelesesem perfect ce spusese şi îi tradusesem femeii.

Aşa ceva era imposibil.

E adevărat că în facultate studiasem franceza ca a doua limbă străină, dar abia reuşisem să termin un manual de începători şi uitasem mare parte din ce învăţasem. Chiar

și așa, presupunând că eram în stare să înțeleg conversația de acum, ar fi trebuit ca asta să se întâmple abia după ce le-aș fi cerut să repete cuvintele de câteva ori și aș fi amestecat și câțiva termeni în engleză. Era imposibil să înțeleg totul fără absolut nici o greutate.

— Vorbiți singur? mă întrebă femeia.

— Poftim?

— Ați spus „Ah“!

— Acum?

— Da.

— Vai, nu se poate!

Eram încredințat că nu spusese nimic.

— Am băut fără să ciocnim, am spus eu ca să mai destind atmosfera.

— Nu mi-am terminat paharul.

— Ei bine, atunci voi cere încă unul doar pentru mine...

I-am cerut barmanului un alt rând, apoi am simțit un imbold nestăpânit de-a încerca să vorbesc iar cu străinii, și m-am adresat bărbatului.

— Când ați venit în Japonia?

Puteam vorbi fără probleme.

— Acum trei zile, ba nu, patru.

— Așa deci.

Atâta franceză cu siguranță că învățasem și eu la școală. Însă...

— Ce bine vorbiți franceza! îmi șopti femeia la ureche.

— Dar n-am cum s-o vorbesc bine.

— Ba da. Vorbiți minunat!

— Am stat tot timpul numai în Tokyo, începu bărbatul. Soția mea a mers în excursie cu autobuzul la Kamakura, la Hakone, dar eu am avut afaceri aici.

— Și le-ai terminat?

— Mai am puțin. Apoi am de gând să vizitez Kyoto și castelul Himeji.

— E o idee grozavă.

— Un prieten de-al meu pasionat de Japonia mi-a spus că nu în asemenea locuri ar trebui să merg...

N-am mai înțeles ce-a spus după aceea. Erau oare și cuvinte pe care nu le înțelegeam? Era firesc să fie așa. În mod normal, n-aș fi înțeles o boabă, dar acum eram uimit să constat că existau limite și în privința acestui miracol de-a înțelege o limbă pe care nu o cunoști.

Am zâmbit vag.

— Trebuie să mergeți la Kyoto.

— Asta și avem de gând să facem.

Bărbatul a zâmbit, la fel a făcut și soția lui și a încuviințat din cap.

— Domnule Taura, s-a auzit vocea joasă a responsabilului de sală din spatele meu. Îmi pare rău că a trebuit să așteptați.

Era pentru prima oară când venisem la acest restaurant și tot pentru prima oară mi-era dat să admir împreună cu o femeie priveliștea nocturnă a zgârie-norilor, însă aveam impresia că mai trăisem cândva toate astea.

Pe la treizeci și șapte de ani am avut, pentru doi ani, o legătură cu o femeie de douăzeci și șase, care lucra la o firmă de arhitectură din Yotsuya, și aceea a fost unica mea aventură amoroasă.

Începând să mănânc, mi-am adus aminte de dorința de atunci, de sentimentul de vinovăție, de cel de împlinire, de greutatea pe care-o simțisem pe umeri.

Însă toate aceste sentimente erau învăluite în nostalgie și neclare, și mi-au revenit în minte sporindu-mi sentimentele de simpatie față de femeia de lângă mine.

Nu era la fel de tânără ca partenera mea de pe vremuri, dar, în lumina palidă din restaurant, era de-o frumusețe care m-ar fi făcut să mă-nfior, dacă aș fi cunoscut-o în alte circumstanțe. Îmi plăcea până și pielea ei îmbătrânită, îi dădea mai degrabă un aer de seninătate. Dacă ar fi fost mai tânără și tot atât de frumoasă, probabil că m-aș fi simțit intimidat în prezența ei.

Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, femeia cu care avusesem o aventură în trecut reflecta nivelul scăzut al respectului pe care mi-l purtam mie însumi. Chiar și în perioada în care atinsesem apogeul în carieră, probabil că nu aș fi îndrăznit să mă gândesc la o relație cu o femeie așa de frumoasă ca aceea pe care o aveam în această clipă în fața ochilor.

Însă acum cu atât mai mult îmi doream asta.

Am dat comanda, a sosit vinul și, în timp ce priveam de sus pădurea de zgârie-nori, îi admiram profilul, minunându-mă de cât de frumoasă era în lumina aceea difuză. În inimă a început să mi se strecoare o bănuială timidă că femeia aceasta trebuia să aibă un alt motiv pentru care venise să mă întâlnească.

— În noaptea aceea, începu ea, am stat de vorbă doar câteva ore, de aceea acum nu reușim să găsim altceva mai potrivit de discutat decât despre spital sau despre viața noastră personală.

— Așa e.

— Aș vrea să uităm de asta.

— De acord. Probabil că v-ați dat și singură seama că nu am o viață prea fericită.

Femeia m-a privit în tăcere. Am simțit din privirea ei că se chinuia să citească ceva în ochii mei, fapt pentru care am încercat să zâmbesc fără să-mi întorc privirea de la ea.

— Și-atunci despre ce să vorbim?

— Despre orice.

Femeia zâmbi și ea, liniștită.

Probabil că era o iluzie, dar aveam impresia că se aștepta să citească în ochii mei un semn de autocompătimire. Dar până și eu am mândria mea, și eram sigur că nu lăsam să se întrevadă ce simțeam cu adevărat.

— Vederea nu e foarte bună de aici...

Mi-am îndreptat privirea către peisajul nocturn.

— Așa este.

Femeia îmi urmărea privirea.

— Uite, acolo e clădirea KDD.

— Telecomunicații internaționale...

— ...i se spune Palatul Telefoanelor, nu-i așa?

— Ba da.

— De la ce oră se ieftinesc apelurile internaționale? Parcă de la nouă. Am auzit că străinii care n-au telefon acasă merg acolo în fiecare seară să sune în străinătate.

— Sunt mereu aceleași persoane?

— Nu, sunt mereu altele. Pentru că există oameni care nu-și permit să aibă un telefon acasă, probabil că vin să dea telefon cel mult o dată pe săptămână, sau o dată la o lună.

— Aha.

— Și sala de așteptare, și cabinele de telefon înșirate de-a lungul pereților sunt pline de tot felul de străini.

— Serios?

— Poți auzi acolo toate limbile pământului. Unora li se face dor de familie și încep să ridice vocea fără să-și

dea seama. Altora le dau lacrimile de îndată ce pronunță cuvântul „mamă”. Unii sunt anunțați că le-a murit cineva drag. Sau că li s-a născut un copil în familie. Iar alții ascultă cu capul plecat glasurile celorlalți, în timp ce-și așteaptă rândul. Mulți dintre ei sunt asiatici.

— Probabil că sunt bărbați și femei care fac cunoștință acolo, în sala de așteptare.

— Da, sunt.

Mă uitam la priveliștea care se întindea sub ochii mei.

— Sunt sigur că pentru ei Tokyo este altfel decât pentru noi.

— Da.

Ea privea ferestrele care sclipeau ici-colo în întunericul nopții.

— E suficient...

— E suficient atât pentru ca peisajul să înceapă să se vadă diferit de aici.

Am privit în jos, la fluxul farurilor de avertizare, la curgerea luminilor roșii ale mașinilor ce se deplasau în direcții diferite, la mișcarea browniană a oamenilor care treceau rareori pe lângă ele.

— Nu știu cum am putea exprima în cuvinte ceva atât de minunat...

Ea mi-a povestit despre o bătrână care-și pierduse soțul în Anglia, la Gloucester. Apăruse într-un articol de ziar în urmă cu câțiva ani.

Soțul femeii avea optzeci și unu de ani și o sută două kilograme, iar soția lui de șaptezeci și șapte de ani și patruzeci și patru de kilograme a rămas prinsă sub el și nu a fost descoperită decât după trei zile. Chiar dacă încercase să-l împingă de pe ea, el nu se mișcase deloc, chiar dacă țipase, n-o auzise nimeni. Trei zile petrecute

sub cadavrul soțului. În cele din urmă a venit în vizită nepotul lor și, văzând sticlele de lapte lăsate de izbeliște în fața ușii, a intrat la bănuieli și a anunțat poliția. Soția a fost salvată și se părea că starea i se ameliorase.

Am pufnit în râs. Femeia a râs și ea amar.

— Asta-i toată povestea.

— A fost suficient... ca să-mi dau seama.

— De ce anume?

Întrebat așa direct, am ezitat puțin. Însă eram doi oameni care purtaseră deja o conversație destul de delicată, despărțiți doar de un paravan.

Am coborât vocea.

— De faptul că făceau sex.

— Cum așa?

— Nu este o poveste din acelea?

— Avea optzeci și unu de ani, imaginați-vă!

— Atunci cum se poate să rămâi prinsă sub trupul unui om?

— Într-adevăr, cum? făcu femeia cu interes. Nici nu m-am gândit la asta. Mi se părea doar o poveste amuzantă: o femeie este salvată după trei zile de sub trupul greu al soțului ei.

— Probabil că antenele noastre sunt orientate diferit. Eu m-am gândit la vitalitatea acelui bătrân și am comparat-o cu a mea, dumneavoastră ați fost impresionată de bătrâna care a fost salvată. Cu toate acestea, vă amintiți foarte bine de un articol scris acum câțiva ani...

Femeia și-a plecat privirea.

M-am grăbit să-mi cer scuze.

— Nu trebuia să spun asta. Ar trebui să lăsăm realitatea undeva, cât mai departe posibil.

După aceea ne-am petrecut timpul discutând despre motivele pentru care animalele sălbatice de pe continent, precum girafele și zebrele, nu erau folosite în anumite feluri culinare, precum peștii, de exemplu, despre cireșii ce urmau să înflorească în curând, despre merii pădureți, glicină și bujori, despre rata de creștere a prețurilor tere-nurilor din Tokyo, așa cum o vedeam eu, în calitatea mea de comerciant de prefabricate.

În timp ce-și savura cafeaua, femeia spuse:

— Am rezervat o cameră la hotel.

Am crezut că auzisem greșit.

— Mă scuzați... am bâiguit eu privind-o.

— O cameră la hotel...

Femeia își ținea privirea ațintită în jos. Era singu-rul lucru care mă făcea să mă gândesc că poate nu auzi-sem bine.

— Unde locuiți acum?

— În Tokyo.

Prin aceasta am înțeles în sfârșit ce anume își dorea femeia. Neștiind cum să reacționez, sau poate că din prea multă vanitate, am pus șervetul pe masă și am zis:

— Să plecăm!

— Eu... spuse femeia cu voce joasă, fără să se miște.

— Da.

— N-am cunoscut alți bărbați în afara soțului meu.

Sau, cel puțin, așa credeam...

— Da.

— Dar nu e chiar așa, nu credeți?

— Cum așa?

— V-am cunoscut pe dumneavoastră.

— Nu au fost decât niște cuvinte.

— La dumneavoastră a fost ceva mai mult decât niște cuvinte.

— Asta așa e...

Mă pregăteam să-i zâmbesc, dar femeia continuă să vorbească, cu fața împietrită, fără să-și ridice privirea, rostind cu mare greutate cuvintele.

— Nici pentru mine... nu a fost o amintire... care să se reducă doar la cuvinte.

*

Era o cameră dublă, cu ferestre mari. Se afla la etajul al optsprezecelea, dar clădirea învecinată, aflată la două, trei sute de metri în fața noastră, ne bloca vederea. Întregul peisaj era constituit dintr-un șir de ferestre mici, pătrătoase. Însă, din cauza amestecului aleatoriu de ferestre, unele luminate și altele nu, impresia de peisaj lipsit de viață era mult diminuată. Mai degrabă, se simțea ceva ca un fel de tristețe a unei entități uriașe.

— Cu toate că vin în fiecare zi în Shinjuku, rareori am ocazia să văd o astfel de priveliște.

Uitându-mă în jos, vedeam cum mașinile desenau un semicerc în spațiul acoperit cu beton de lângă hotel și apoi alunecau spre șosea.

Femeia stinse lumina în cameră.

— E mai bine așa.

Continuam să mă uit pe fereastră, fără să mă întorc spre ea.

— În felul acesta putem admira mai bine priveliștea...

Femeia se așeză tăcută lângă mine. La fel ca și mine, privea doar la clădirile de beton de afară.

Am îmbrățișat-o. Ce altceva puteam să fac?

Însă femeia s-a crispat și a rămas nemișcată, de parcă ar fi vrut să-mi spună că cea care stinsese lumina și se apropiase de mine era o cu totul altă persoană. De opus nu s-a opus însă.

I-am petrecut cu brațul umerii firavi și i-am atins părul.

Nu mă grăbeam. Din pieptul ei se răspândea o căldură dulce, ce parcă se topea treptat.

Mi-am apropiat buzele de fruntea ei, am trecut apoi la obraji, iar în cele din urmă i-am dat puțin capul pe spate și am atins-o cu limba pe gât. Și pe lobii urechilor.

După câteva momente de tăcere, femeia a tras cu putere aer în piept.

— N-ar trebui să facem asta.

Avea vocea ușor răgușită.

— Am greșit păcălindu-vă în noaptea aceea.

Buzele ei îmi răspundeau cu rezervă la sărutări.

I-am atins sânii. Măinile mele se mișcau cu repeziciune, ca și cum aș fi vrut să-i desfac cât mai repede chimonoul.

— Îl dau jos, spuse ea abia șoptit. O să mă dezbrac.

Dacă aș intra acum în detalii cu privire la performanțele mele sexuale, probabil că n-aș face altceva decât să-mi dezgust cititorii. Nu am de gând nici să mă laud și nici să pomenesc prea multe despre cum arăta ea goală, despre tristețea pe care am simțit-o în moliciunea pielii aceleia albe care-și pierduse oarecum elasticitatea, despre faptul că prima oară am ejaculat precoce, cu toate că am o vârstă onorabilă, sau că a doua oară a fost cea mai bună prestație din întreaga mea viață, despre faptul că am savurat deopotrivă plăcerea, intensitatea, durata și că am avut sentimentul de a ne fi contopit într-o singură ființă.

Dacă mi-e permis să spun mai mult, aş vrea doar să amintesc, în treacăt, despre cum s-a abandonat ea simţurilor, despre faptul că a treia oară (da, a existat şi a treia oară) ne-am împreunat fără grabă, de parcă am fi ieşit la plimbare, sau despre sentimentul de apropiere, despre sudoarea şi zgomotele pe care le-am scos.

Apoi am rămas amândoi întinşi pe pat, extenuaţi, cu ochii închişi, ca nişte epave eşuate pe ţarm. Atunci am întrebat-o pentru prima oară cum o chema.

Însă imediat după aceea am regretat. Îmi era clar că n-ar fi trebuit să intru în astfel de detalii personale, precum numele. Ba nu, oare nu cumva aceasta era chiar ceea ce gândea ea? m-am corectat eu imediat.

— E-n regulă. Îmi pare rău c-am întrebat.

— Mutsuko, spuse femeia fără să pară deloc deranjată de întrebare.

— Mutsuko, Mutsuko, Mutsuko, Mutsuko.

I-am şoptit de câteva ori numele, apoi mi-am aşezat mâinile pe sânii ei, pentru ca în cele din urmă să mă cuprindă somnul.

Cât timp stătusem de vorbă în restaurant, sunasem acasă, dar nu răspunsese nimeni. Gândul acesta îmi stăruia încă în minte înainte să adorm. Nu era nici o problemă. Nu strica să mai lipsesc câteodată de acasă. Dar poate că ar fi fost bine să mai sun o dată, puţin mai târziu – să anunţ că nu mă întorc în seara aceea – după ce adormea Mutsuko...

Însă, când am deschis ochii, în cameră se revărsa cu violenţă, prin crăpătura perdelelor, lumina dimineţii.

Lângă mine nu mai era nimeni.

Nu m-a mirat. Cred că, undeva în adâncul subconştiinţei mele, mă aşteptasem la asta.

Lucrurile bune se sfârșesc întotdeauna prea repede.

Modul acesta de a vedea lucrurile aproape că se transformase în esența gândirii mele. Dacă femeia s-ar mai fi aflat încă lângă mine, probabil că, dimpotrivă, aş fi fost cuprins de neliniște.

Nici nu o întrebasesem unde locuiește.

Era posibil să n-o mai văd niciodată.

La gândul acesta m-a cuprins un sentiment de tristețe adâncă, dar în același timp mă gândeam că poate era mai bine pentru mine să nu ne mai vedem.

M-am oprit pe la recepție în drum spre ieșire, dar camera era deja plătită.

*

Într-o după-amiază, după vreo cinci zile, eram la serviciu când privirile mi-au căzut pe un ziar de pe birou și, dintr-odată, am simțit cum mi se strânge stomacul.

Nu, nu apăruse în ziar vreun articol despre Mutsuko. Nici vorbă de așa ceva, era povestea cuiva din America, într-o mică rubrică în care se aflau știri din străinătate, preluate din agenții precum UPI.

Articolul vorbea despre o întâmplare petrecută într-o familie numită Resh, din Columbus, statul Ohio.

În familia Resh se petreceau lucruri ciudate în ultima vreme: mobila se mișca singură, telefonul plutea în aer, lumina se aprindea de la sine, apa de la robinet începea să curgă pe neașteptate.

Un ziarist local, sosit la fața locului, văzuse cu ochii lui cum mobila se deplasa prin casă. Familia apelase la un specialist pentru a afla cauza acestor întâmplări bizare, dar oamenii de știință implicați pretindeau că este o

scamatorie. Însă în ziar se spunea că „numeroase alte asemenea fenomene mai fuseseră semnalate în trecut“.

Cu fraza aceasta se încheia articolul.

Fără îndoială că și eu mai citisem articole despre astfel de fenomene. Însă doar le citisem și apoi le aruncasem, fără să-mi pun prea multe întrebări. Ce altceva puteam face?

Însă de data aceasta era vorba despre ceva incredibil, ceva în stare să zdruncine din temelii știința din zilele noastre și toate teoriile despre ceea ce însemna normalul. Totuși, puțini aveau să vadă lucrurile în felul acesta, majoritatea mulțumindu-se să claseze știrea drept una mai ciudată. În felul acesta, universul lor și simțul realității nu riscau să fie zdruncinate.

Desigur, nu ai cum să dai prea mare importanță unui eveniment petrecut undeva la mare depărtare. Dar dacă ți se întâmplă chiar ție, ce te faci? Mai poți atunci oare să dai totul uitării, odată ce lucrurile ciudate au luat sfârșit?

Oare cum de reușisem să vorbesc franceza? Cum fusese posibil să înțeleg tot ceea ce se vorbise într-o limbă străină?

Pe urmă, femeia aceea – Mutsuko, femeia cu părul alb, era oare într-adevăr cine pretindea că este? Puteam oare să accept una ca asta?

M-am întors la viața mea obișnuită, lăsând fără răspuns toate aceste întrebări. În dimineața următoare deja nu mă mai interesa chestiunea în cauză.

Priveam telefonul și construiam în minte diferite scenarii.

De exemplu, sun la spital. Pe Mutsuko o mai cheamă și Miyabayashi. Spun că vreau să mă interesez de Mutsuko Miyabayashi. Atunci mi se spune că nimeni cu numele

acela nu a fost internat în spital. Un asemenea scenariu mi se părea cât se poate de posibil. Însă, dacă nu sunam, nu aveam cum să știu sigur.

Totuși nu puteam să dau un telefon la distanță, în interes personal, de la firmă. Mi-am deschis agenda și am verificat numărul de telefon al spitalului, apoi, aducându-mi aminte că asistenta cea mai veselă și mai săritoare se numea Nakanobu, mi-am notat numele ei sub număr.

Toate eforturile departamentului nostru erau concentrate asupra redactării unui raport despre caracteristicile prefabricatelor, în care trebuia să analizăm cum acestea pot fi folosite într-un mod cât mai diversificat și eficient, despre colectarea și sistematizarea opiniilor din cadrul firmei referitoare la reducerea costurilor și despre cele câteva concluzii care puteau fi puse în practică. Lucrurile mergeau atât de bine, încât ne miram și noi. Însă toate acestea nu făceau decât să ne reamintească faptul că munca noastră nu era decât o „metodă de tratament”. Nimeni nu avea curajul să rostească aceste cuvinte, însă ele aveau darul de a ne mai tăia din entuziasm. Totuși, în ciuda situației noastre, nu ne puteam permite să plecăm de capul nostru de la firmă, în timpul programului.

Așteptam să se facă ora cinci.

În acest timp îmi sortam monedele de o sută de yeni și le puneam în buzunarul jachetei. Treceam în revistă și cabinele de telefon care se aflau în locuri relativ liniștite.

S-a făcut ora cinci fără să apară probleme semnificative care să-mi dea bătaie de cap. Am reușit să plec de la firmă la ora obișnuită și am găsit un telefon public, așa cum îmi planificasem.

Am chemat-o la telefon pe domnișoara Nakanobu, de la sala de asistente de la etajul al patrulea.

— Mă numesc Taura. V-am fost pacient, în salonul 501, aveam o fractură...

— Aah! exclamă veselă Nakanobu, așa cum mă așteptasem. Sunteți bine? De unde sunați? Din Tokyo?

Mai mult decât orice voiam să aflu un singur lucru, dar nu era normal să întreb doar un amănunt, așa că am întrebat dacă nu cumva cunoștea adresa doamnei Mutsuko Miyabayashi, care fusese internată la sfârșitul anului trecut în salonul cu numărul 513.

— N-am cum să știu așa ceva.

Mi-a spus apoi că, dacă doream, putea să-mi facă legătura la recepția spitalului, pentru că sigur mai era cineva acolo, deoarece abia trecuse de ora cinci.

— Ei bine, ce credeți despre doamna aceea? Știți cumva ce vârstă are? am întrebat eu repede.

— Vârsta?

— Da. Cam câți ani o avea?

— Așteptați puțin.

Nakanobu a strigat o altă asistentă, pe Ozaki, fără să se sinchisească câtuși de puțin de motivul întrebării mele. Apoi s-a îndepărtat de receptor.

Am așteptat.

Am primit răspunsul pe care-l bănuiam în taină.

— Doamna Miyabayashi are șaiszeci și șapte de ani.

Am simțit un gol în adâncul meu.

Îmi imaginam că senzația aceasta de zădărnici se datora bănuielii că Mutsuko își dorea de fapt să-i cunosc toate secretele.

Mutsuko îmi spusese dintr-o răsuflare, după o mică ezitare, ca într-o confesiune: „Am întinerit!” Cuvintele ei aveau o savoare învechită, de neîntâlnit la femeile abia trecute de patruzeci de ani din zilele noastre. Îmi destăinuise până

și faptul că, dacă s-ar fi întâlnit cu prietenele ei, cu această nouă înfățișare, ele s-ar fi arătat dezgustate.

Mutsuko nu-mi ascunsese nimic.

Doar că eu nu mai aveam puterea de a înțelege toate astea. Există o limită a înțelegerii pe care-o atinsesem.

Iar situația nu era nici pe departe una normală.

Cine ar fi crezut că o femeie de șaiszeci și șapte de ani putea să întinerească astfel? Cine ar fi putut crede o asemenea absurditate? Probabil că numai un nebun.

Era o cu totul altă femeie, asta trebuia să fie.

Dintr-un motiv necunoscut mie, femeia simțea nevoia să se dea drept o bătrână de șaiszeci și șapte de ani întinerită peste noapte. De aceea încercase să evite întrebările mele concrete despre ceea ce se întâmplase la spital și despre viața ei de acum.

Dar ce-ar fi putut avea de câștigat din asta?

Pe de-o parte mi se învârtteau în minte tot soiul de ipoteze, pe de alta nu mi se părea imposibil ca Mutsuko să fie într-adevăr acea bătrână care-ntinerise.

În ciuda tuturor bănuielilor care-mi treceau prin cap, nu puteam să o detest pe Mutsuko. Nici vorbă să mai simt acum scârba din dimineața în care văzusem chipul bătrânei cu care îmi petrecusem o noapte în salonul de spital, nici amețeața care-mi zdruncinase sentimentul realității. Îmi aminteam diversele expresii ale feței, poziția corpului, atingerile femeii care încercase să-și dezvăluie privirilor mele corpul întinerit (avea, totuși, patruzeci și doi, patruzeci și trei de ani) și fusesem profund impresionat. „Mutsuko!“ am strigat înăbușit, în timp ce continuam să merg.

Apoi am încercat să spun ceva în franceză: „Mi-e dor de tine!“ Dar nu-mi puteam aminti cuvintele respective.

În cartea de telefoane a orașului Yokohama nu erau decât patru persoane cu numele de Kizuki. La a doua încercare am dat peste familia fratelui decedat al lui Mutsuko.

— Familia doamnei Mutsuko Kizuki?

— Da.

Era vocea unei adolescente. Să fi fost elevă de școală generală sau de liceu?

— Mă numesc Ishikawa, sunt de la Compania de asigurări Kyohama. Ați putea să-mi dați adresa doamnei Mutsuko din Tokyo?

A urmat o scurtă pauză și, fără să primesc vreun răspuns, am auzit-o pe fată chemându-și mama la telefon. În receptor se auzi acum vocea unei femei între două vârste. Mi-am spus din nou numele.

— Ce problemă aveți cu ea? m-a întrebat pe un ton neutru.

— Trebuie să-i transmit niște informații în legătură cu asigurarea ei de viață.

— Contractul e semnat de Mutsuko Kizuki?

— Da, a venit la sediul firmei noastre spunând că dorește să încheie un contract, dar apoi nu ne-a mai contactat.

Pe vremea când lucram la departamentul de vânzări mințisem de nenumărate ori în felul acesta.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum o săptămână.

A urmat o scurtă pauză, în care femeia părea că se gândește.

— O să vă caute ea când va dori, nu credeți?

Așa era.

— În plus, continuă femeia, cum de ați știut să sunați aici?

— Pentru că ne-a spus că familia ei trăiește în Yokohama și că dumneavoastră sunteți beneficiarii sumei de bani asigurate.

Femeia a tăcut din nou preț de câteva secunde, analizând spusele mele.

— Nu știu nimic de așa ceva. Nu știu nici unde se află acum.

— Dar am înțeles că sunteți rude, după fratele ei mai mare.

— Așa este, dar nu mai știm nimic de ea. Dacă va veni totuși la dumneavoastră, aș dori să ne anunțați și pe noi.

Nu părea să fie o minciună.

— Așa voi face, am asigurat-o. Pentru orice eventualitate...

— Poftim?

— Doamna Mutsuko are șaiszeci și șapte de ani?

— În iulie împlinește șaiszeci și opt, din câte-mi aduc aminte. Vai, dar se poate să-și facă asigurare de viață la vârsta asta?

— Da, dar rata lunară va fi mai mare.

— Am înțeles.

— La revedere.

— Alo! mă rețină femeia. A venit la dumneavoastră chiar ea în persoană?

— Poftim?

— A venit mătușa mea personal?

— Nu.

— Nu cumva era o femeie de patruzeci și doi, patruzeci și trei de ani?

— Ba da. A spus că dorește niște informații despre tipurile de asigurare.

Femeia tăcu din nou. Apoi continuă:

— Păi dacă nu vine ea personal, nu puteți încheia contractul.

— Așa e. Cu atât mai mult, cu cât este vorba despre o persoană în vârstă.

— Nu cred că mai vine. Degeaba o căutați.

Am ieșit din cabina de telefon și m-am îndreptat către stația Shinjuku, scăldată acum în lumina amurgului.

Spusesem o minciună nesocotită, cum că sunt de la o firmă de asigurări. Era puțin probabil ca o femeie de șaizeci și șapte de ani să-și facă asigurare de viață.

Am simțit din nou că, odată cu accidentul suferit, mi se diminuase capacitatea de a percepe realitatea așa cum era. Nu, nu era corect să spun că se diminuase. Probabil că, dacă-mi doream cu adevărat asta, aș fi fost în stare să gândesc corect. Însă uneori nu-mi doream asta. În adâncul inimii mi se instalase dorința de a refuza să mă comport rațional, cu precauție.

Am mers la linia Odakyu și am luat trenul rapid.

Am mers până la stația Seijogakuen-mae și apoi am luat unul dintre personalele care de obicei așteaptă de partea cealaltă a peronului. Următoarea stație era Kitami.

Se pare că familia aceea – sau cel puțin femeia aceea – era la curent cu întinerirea lui Mutsuko. Probabil că i-a mirat transformarea ei într-o femeie de patruzeci de ani

și, la fel ca și mine, și-au pus întrebarea dacă nu cumva era o cu totul altă persoană, sau poate că nici acum nu le venea să creadă.

Mutsuko se ascundea. În ciuda frumuseții ei, pentru cei care o știau ca pe o femeie de șaiszeci și șapte de ani nu era decât o ciudățenie a naturii. Probabil că nu avea altă cale decât să dispară, pentru a evita neîncrederea, îndoielile și curiozitatea lor îndreptățite.

Îmi puteam face o idee despre nesiguranța bătrâneții și singurătatea pe care o presupunea, dar habar n-aveam cum își putea petrece zilele cineva care întinerise brusc.

Când îmi aduceam aminte de trupul acela alb, de atingerea mâinilor ei, de căldura și mirosul pielii, de pasiunea ei, imaginea ei înfruptându-se din plin din paradisul tinereții mi se contura viu în fața ochilor. Nu mi se părea deloc ceva imposibil. În timp ce mă lăsam legănat de mersul trenului, eram torturat de o gelozie cruntă, care obișnuia să mă cuprindă din când în când.

*

— Ce se-ntâmplă? m-a întrebat fiul meu, Shinichi, în timp ce luam cina doar noi doi. Mama e mereu plecată.

— Nu-ți convine?

— Pe mine nu mă deranjează.

— Atunci e-n regulă. Nu poți spune că nu te-ntâlnești deloc cu ea.

— Dacă-ș fi în locul tău, eu m-aș supăra.

— Și eu am lipsit multă vreme de-acasă.

— Asta nu înseamnă că e OK să o lași să facă ce vrea.

— Dar nu ne-a spus ea că a mărit tirajul la douăzeci de mii de exemplare? Și doar trei persoane lucrează la toată

chestia asta. Nu e un lucru pe care să-l faci fără să i te dedici în totalitate.

— Pot să-i înțeleg motivele, totuși simt o răceală din partea ei.

— Mama ta a avut energia să facă toate astea. La ce m-ar ajuta să-i stau în cale, când este atât de pasionată de munca ei? Mi-ar reproșa asta toată viața.

— Dacă tu spui că-i în regulă, atunci așa să fie.

— E-n regulă. Nu e cazul să mă plâng. Nici nu știi cât de bine e.

— Mă apucă pe mine tristețea când te văd așa, tată.

— De ce să te-apuce tristețea? Cu o sensibilitate ca a ta, nu o să reziști într-o căsătorie, pentru că o să ai mereu așteptări prea mari.

— Nu toate femeile sunt ca mama.

— Nu vorbi prostii! Nu se găsesc așa ușor femei de nivelul ei.

— Chiar crezi asta?

Stabilisem să nu ne vorbim de rău unul pe altul în fața copiilor. E adevărat că aș fi preferat ca soția mea să ia masa de seară împreună cu noi, însă ea nu gândea așa. Dacă se îngrijea de soțul ei, care avusese o cădere psihică din cauza serviciului, acesta avea să se bazeze tot timpul pe ea. I-ar înghiți individualitatea și viața ei de familie ar deveni insuportabilă. Tratamentul cel mai bun pentru mine era ca soția mea să aibă lumea ei, și nu să-mi ofere mie un loc în care să mă refugiez.

Nu-mi spunea direct toate astea, însă în revista pe care o edita exista o rubrică de contribuții anonime. Într-unul dintre numerele pe care mi le-a trimis la spital, am citit ceva de genul ăsta. Așa gândea ea referitor la mine și am înțeles imediat că era, într-o oarecare măsură, un mod

de a se justifica. În plus, lucrurile stăteau cu siguranță așa cum spunea ea. Dacă ar fi stat acasă și m-ar fi tratat ca pe-un bolnav, probabil că nu aș fi fost în stare să mă comport așa cum o făceam acum. Cel puțin acum nu aveam de gând să fug de realitate agățându-mă de ceva sau de cineva. Probabil că asta se datora faptului că soția mea nu se temuse „să fie considerată o soție rea” (acestea erau cuvintele ei din rubrica din revistă).

Shinichi a urcat la etaj, iar eu am pornit televizorul.

Chiar dacă mă întorsesem acasă, tot mă simțeam singur.

— Mutsuko! am strigat-o eu încet.

Trebuia să evit cu orice preț ca asta să se transforme într-un obicei.

La televizor erau *The Drifters*¹. Mi-am adus aminte că era sâmbătă seara.

— Mutsuko!

Era Mutsuko oare numai o fantezie de-a mea?

Nu era posibil așa ceva!

— Mutsuko!

Nu m-am putut abține și am strigat-o din nou.

Oare înnebunisem și mă refugiasem într-o realitate plăsmuită de mintea mea, de care aparținea Mutsuko, încercând să găsesc sprijin în ea?

Nu-mi venea să cred că e așa.

Gustul vinului și al mâncării de la restaurant, detaliile camerei de hotel, amintirea îmbrățișărilor cu Mutsuko — era imposibil ca toate acestea să fi fost doar o închipuire.

Însă când mă gândeam la frumusețea lui Mutsuko, la sentimentele ei pentru mine, la povestea cu limba fran-

¹ Spectacol de comedie faimos în Japonia, transmis între anii 1969 și 1985 la postul de televiziune TBS. (N. tr.)

ceză, la cât de minunat fusese când făcusem dragoste, toate mi se păreau greu de crezut.

În timp ce mă uitam pe jumătate absent la televizor, mă cuprindea din ce în ce mai mult neliniștea și încercam cu disperare să mă agăț de orice indiciu care m-ar fi lămurit cum stăteau lucrurile.

Căutam să aflu ceva despre Mutsuko, orice care să mă ajute să-i dau de urmă. M-am dus la dulap, am scos hainele pe care le purtasem în ziua aceea și am căutat în buzunare.

Nu am găsit nici măcar nota de plată de la restaurant. O aruncasem, de teamă să n-o găsească nevastă-mea. Nu era nimic înăuntru. Însă nu puteam crede că totul nu fusese decât o simplă închipuire.

Cum ar fi putut exista o fantezie care să pară atât de reală, și care să dureze atâtea ore? Și, în plus, nu încăpea nici o îndoială că familia Kizuki din Yokohama era la curent cu întinerirea lui Mutsuko.

Dar chiar puteam fi sigur de asta? Chiar nu exista nici o îndoială?

— Ce-i cu tine? am auzit deodată vocea soției mele.

Vocea ei trăda mirarea pe care încerca să și-o ascundă, fără să reușească însă.

— Bine-ai venit!

— Ce-i cu hainele tale împrăștiate prin toată casa? Ai pățit ceva?

*

Venise luna mai.

Trecuseră două luni fără să se-ntâmple nimic.

Câteodată voința mă părăsea și toată povestea cu Mutsuko mi se părea de domeniul fantasticului, iar în alte

zile căutam, prin intermediul filialei din Hokuriku, informații despre doamna Miyabayashi, care-și părăsise familia la o vârstă înaintată.

Despărțirea era reală, iar domiciliul ei actual era necunoscut. Erau înregistrate numărul de telefon și adresa familiei fratelui ei mai mare din Yokohama, cu mențiunea că cineva din familie ar fi putut ști mai multe despre ea.

Mi-am făcut curaj și am sunat din nou la familia Kizuki, dându-mă drept un agent de la firma de asigurări, dar se părea că tot n-aveau vești despre Mutsuko.

M-am gândit și la varianta de a mă caza din nou în camera aceea de hotel de la etajul optsprezece. Nu am pus-o în practică, mai ales din motive financiare. M-am interesat și am aflat că o cameră de o persoană costa pe noapte douăzeci de mii de yen. Nu aveam atâția bani. Bineînțeles, dacă o puteam găsi astfel pe Mutsuko, nu m-aș fi zgârcit la bani, dar nu-mi puteam permite să cheltuiesc alurea suma aceasta doar pentru o amintire.

După zilele fierbinți ca de vară, au urmat câteva ploioase și friguroase.

Munca biroului de comenzi speciale părea să stagneze și, cu toate acestea, ne-a mai venit o persoană, așa încât eram șapte angajați. Era un bărbat de patruzeci și doi de ani care lucrase la biroul de vânzări din Ushiku. Cu o jumătate de an în urmă anunțase dintr-odată că renunță la postul de director adjunct de filială. A fost diagnosticat ca suferind de depresie și s-a retras din câmpul muncii.

În ziua în care a sosit la noi, directorul nostru i-a spus: „Ni se spune departamentul pentru cei cu probleme de readaptare, dar nu trebuie să pui asta la suflet. Vreau să-ți îndeplinești sarcinile de serviciu în proporție de două sute la sută“. „Încurajarea aceasta este cea mai dăunătoare

pentru depresivi“, a răspuns el cu o mină serioasă, fără să-și dea seama cât de straniu sunaseră cuvintele lui.

Însă nimeni nu a mai atins subiectul acesta și l-am întâmpinat firesc. De atunci nici bărbatul nu s-a mai comportat ciudat. N-a mai spus nimeni nimic.

Cu toate că îmi pierdusem speranța de a o reîntâlni pe Mutsuko, din când în când mă surprindeam oftând fără să-mi dau seama. Oftatul acela exprima, în general, dorul pe care-l simțeam față de ea, iar uneori doar uimirea față de dorința care mă cuprindea.

Apoi, într-o după-amiază înnorată de pe la mijlocul lunii am auzit:

— O! Ia te uită! Scrisoarea asta n-are timbru. Ce ciudat!

Takamatsu Yoshiko coborâse cu un etaj mai jos ca să preia corespondența și se înființase cu un plic în fața mea.

— E un scris de femeie, fără nume. Nu cumva e de la o firmă de dame de companie?

— De unde să am atâția bani?

Vocea îmi tremura din cauza presimțirii pe care-o aveam.

— Uită-te la tine! Ce față vinovată ai!

— Nu mai vorbi prostii!

Nu știam cum să scap de ea mai repede, ca să pot deschide plicul. Era de la Mutsuko. Nu-i cunoșteam scrisul, dar îmi închipuiam că trebuie să fie de la ea.

— N-ar fi mai bine s-o deschizi mai repede și să citești ce scrie?

— Nu mă mai bate la cap!

— Te prefaci că nu-ți pasă, dar e clar că nu-i așa.

— E nota de plată de la un bar. Nu mă face să spun asta în gura mare.

Am apucat neglijent unul din capetele plicului și l-am rupt.

Erau două pagini de hârtie specială pentru scrisori. Le-am citit.

— Asta-i față de om care primește o factură?

Din când în când Takamatsu Yoshiko devenea energic de veselă și cicălitoare.

— Domnule director, m-am plâns eu, cum îi permiteți să fie așa de obraznică?

Mi-am dat imediat seama că vocea mea căpătase o tonalitate neobișnuit de înaltă, și în ea mi se ghicea și încântarea. Nu-mi stătea deloc în fire, și toată lumea se uita ciudat la mine. Însă nu-mi puteam stăpâni veselia care mă cuprinsese dintr-odată și am izbucnit într-un râs ascuțit. „Și nici măcar nu-i sfârșitul lunii!“ am exclamat pe o voce ridicată, nepotrivită pentru locul și momentul în care ne aflam. În cele din urmă m-am calmat și am băgat scrisoarea în buzunarul de la piept.

Îmi pare rău că m-am jucat cu sentimentele dumneavoastră. La hotelul în care am stat, cu un etaj mai sus de recepție, se află o cafenea numită Helen. Vă aștept acolo, astăzi, timp de o oră, începând cu ora șase și jumătate. Dacă sunteți disponibil, mi-ar face plăcere să ne vedem.

Kizuki

N-aș putea exprima în cuvinte nerăbdarea cu care am așteptat să se facă ora cinci. Însă, dacă mă grăbeam, nu făceam nici zece minute până la hotel. Dacă ajungeam prea repede, trebuia apoi să aștept mai bine de o oră. Îmi dădeam seama de asta, dar, de îndată ce părăsisem firma

la cinci și patru minute, m-am și trezit îndreptându-mă grăbit către hotel.

Mai mult decât orice mă bucuram că aveam s-o revăd pe Mutsuko, dar, cântărind scrisoarea în mână, inima îmi tresălta de bucurie la gândul că nu fusese totul doar o închipuire.

Nici nu avea cum să fie totul doar o fantezie, dar nici nu-mi trecuse prin cap c-ar fi putut să mă preocupe atât de mult problema aceasta. Mi-am dat însă seama că, în subconștient, mă îndoisem destul de mult de tot ce se întâmplase.

Era normal să fie așa. Dacă povestea aceasta incredibilă, în care fusesem implicat într-o relație cu o bătrână de șaizeci și șapte de ani, care întinerise peste noapte, se dovedea a fi doar o închipuire de-a mea, atunci era clar că o luasem razna.

Însă aveam acum în buzunarul de la piept al hainei scrisoarea de la Mutsuko. Aveam dovada că ea exista cu adevărat. În timp ce mergeam, am dus mâna la haină să pipăi scrisoarea. Când o simțeam acolo, nu-mi mai venea să-i dau drumul. Probabil că în ochii trecătorilor păream un bărbat care mergea luptându-se cu niște dureri de piept. Mă încruntam, încercând să-mi stăpânesc un zâmbet care mi se ivise în colțul buzelor, și voiam să trec drept un angajat oarecare, adâncit în gândurile lui.

Am luat-o la goană pe scările rulante ce dădeau în holul hotelului și am trecut razant pe lângă o bătrânică ce părea a fi o americană. Aceasta, speriată de avântul meu, s-a dat imediat la o parte.

— Mulțumesc. Sunt în întârziere, i-am aruncat eu peste umăr și am traversat holul.

Și-atunci mi-am dat seama! Vorbisem în engleză! Vorbisem într-o limbă străină fără a-mi pregăti dinainte frazele în minte. Acum era engleza! Ce lucruri incredibile îmi putuse face Mutsuko!

Așa era. Deja intrasem într-un teritoriu stăpânit de forța ei misterioasă.

Am urcat în grabă scările dintr-o parte a recepției și iată-mă avansând pe coridorul de la etajul al doilea, de unde aveam o vedere bună asupra holului. De-a lungul coridorului se înșirau câteva buticuri și magazine de bijuterii și haine de blană, iar dincolo de ele se afla cafeneaua Helen.

Bineînțeles că sosisem prea devreme. Era cinci și unsprezece minute. Chiar așa? Și unsprezece minute? În câte minute reușisem să ajung aici? Nu fuseseră decât șapte. Eram puțin cam prea entuziasmat de întâlnire.

— Cu ce doriți să vă servim?

— Am o întâlnire aici, dar am sosit prea devreme. Am intrat doar să văd cum arată locul, pentru orice eventualitate. Revin mai târziu. Îmi cer scuze.

— Vă așteptăm.

Am căutat toaleta și am intrat. M-am privit în oglindă.

Fața plină de sudoare a unui om de patruzeci și opt de ani. Ce chestie! Arătam de parcă eram beat. Trebuia să fac ceva să-mi dispară roșeața din obraji. Eram dizgrațios. Dacăș fi fost un pic mai tânăr! Dacăș fi avut măcar patruzeci de ani.

M-am spălat pe față, m-am șters cu batista, am plesăit din limbă enervat că mi se udase gulerul costumului de la stropii de apă, apoi am tras adânc aer în piept, consolându-mă la gândul că mai aveam încă mai bine de-o oră de așteptat. Am intrat într-una dintre cabine și am închis ușa. Rămas în picioare lângă vasul de toaletă,

am scos de la piept scrisoarea de la Mutsuko, am deschis-o, am început s-o citesc din nou și mi-am apropiat buzele de semnătura ei.

— Kizuki?

De ce nu Mutsuko? Doar nu era o capcană pe care mi-o întindea familia Kizuki din Yokohama! Ce prostii vorbeam! Cum puteau membrii ei să știe că mă întâlnisem cu Mutsuko la acest hotel? Și, în primul rând, ce aveau de câștigat dacă mă chemau la o întâlnire în modul acesta?

Potolește-te! Potolește-te! Îmi spuneam singur. În timp ce-mi repetam cuvintele acestea, am coborât în holul hotelului, apoi am urcat din nou la etajul al doilea, unde m-am plimbat privind la vitrinele câtorva magazine.

Dar de ce nu se făcea mai repede ora șase? M-aș fi mulțumit să fie măcar cinci și jumătate.

De la cinci și patruzeci de minute am ocupat un loc în cafeneaua Helen și mi-am comandat o cafea.

Eram bucuros că aveam atâta nevoie de Mutsuko. Că încă mai aveam în mine energia de a dori o femeie cu atâta intensitate. Îmi făcea plăcere faptul că nu mă încerca nici un pic de cinism la adresa ei.

De prea multă vreme nu mai fusesem în stare să consider o femeie drăguță sau frumoasă. Mai mult, orice femeie aș fi întâlnit, nu puteam să scap de ironia cu care le priveam de obicei egoismul, firea mofturoasă, încăpățânarea, lipsa de cunoștințe, superficialitatea. Cu toate acestea, eram îmbătat de fascinația pe care o simțeam față de Mutsuko. Fascinația aceasta doream să o păstrez, chiar dacă ea presupunea abandonarea, mai mult sau mai puțin, a rațiunii și apelul la resorturile sensibilității.

În cele din urmă Mutsuko și-a făcut apariția. M-a observat imediat.

Avea părul coafat la fel și purta aceleași haine ca în urmă cu două luni. Am simțit un fel de duiosie la vederea ei. M-am ridicat în picioare.

— Bine-ați venit, s-a auzit vocea chelneriței.

Mutsuko mi-a zâmbit și s-a apropiat de mine.

— Și doar am ajuns cu un sfert de oră mai devreme, cu gândul să vă aștept eu pe dumneavoastră! mi-a spus cu privirile plecate.

— A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut! Îi vorbisem din inimă.

— Așa e.

Mutsuko m-a aprobat în șoaptă și s-a așezat în fața mea.

Nu era o zi foarte caldă, de aceea chimonoul pe care-l purtase și la începutul primăverii nu părea chiar atât de nepotrivit. Eram mișcat de faptul că Mutsuko avea aceeași ținută ca acum două luni, deși în unele zile de mai soarele ardea la fel de tare ca la începutul verii. Eram copleșit de dorința de a o salva de ceva, deși nu-mi dădeam seama de ce anume. Pe de altă parte, mă simțeam ușurat că nu plecase undeva, departe, în toată perioada în care nu ne întâlniserăm.

— Special am venit în ținuta aceasta, spuse Mutsuko.

— Special?

— Nu observați nici o schimbare la mine?

Am privit-o din nou. Chelnerița a venit să ne ia comanda și Mutsuko a cerut o cafea cu gheață.

Lăsând la o parte impresia dată de hainele ei, Mutsuko nu-mi părea nici obosită, nici copleșită de tristețe. Avea părul aranjat cu grijă, iar felul în care purta chimonoul

părea foarte studiat și se putea spune că-i venea de minune.

— Ați slăbit puțin, am spus eu.

— Da.

În plus, era și mai frumoasă ca înainte. Deși nu voiam să recunosc, nu exista nici o umbră de îndoială că arăta mai tânără.

Era greu de crezut, ba nu, pentru mine, care asistasem la prima ei transformare, era destul de ușor de crezut. Părea de vreo treizeci și ceva de ani. Sau de douăzeci și ceva?

Oare în ce măsură percepția umană este influențată de preconcepții? Mutsuko intrase în cafenea și se așezase în fața mea, și totuși, pe moment, nu observasem nimic schimbat la ea. Așa cum arăta acum, nimeni nu i-ar fi dat patruzeci și ceva de ani. Arăta ca o femeie tânără, în pragul vârstei de treizeci de ani. Mutsuko și-a plecat ochii, ca pentru a-mi suporta mai ușor privirea insistentă.

— Ce tânără sunteți! am exclamat eu.

— Mi-am închipuit că o să fiți foarte uimit, de aceea am venit îmbrăcată la fel.

— Într-adevăr?

Aveam vocea sugrumată de emoție. Ce se petrecuse în timpul în care nu ne mai văzuserăm? Ce i se ntâmplase? Un sentiment de neliniște m-a străbătut din nou.

— Am crezut că n-o să vă mai văd niciodată.

Mutsuko a încuviințat cu ochii încă plecați.

— Am fost foarte trist!

Aproape că mi-au dat lacrimile de emoție. Tinerețea ei mă copleșea. Dintr-odată, m-am simțit înfrânt.

— Am rezervat o cameră, la fel ca data trecută, a spus Mutsuko încet.

— Într-adevăr?

Am fost cuprins de un sentiment confuz, nu-mi dădeam seama dacă mă bucuram sau mă temeam. Ba nu, era clar că mă bucuram, dar aveam impresia că o asemenea bucurie nu putea veni neînsoțită de o nenorocire.

— La subsol se află un restaurant cu specific spaniol, nu-i așa?

— Nu-mi amintesc exact.

— Am rezervat două locuri.

De data aceasta luase o cameră la etajul douăzeci și cinci.

De la fereastră nu se mai zăreau zgârie-norii, ci luminile caselor și ale străzilor, ce licăreau până undeva în depărtare, precum și curgerea nesfârșită a farurilor de mașini.

Jos, chiar lângă hotel, se vedea un parc.

Felinarele de pe alei scăldau într-o lumină alburie o parte din peluză și băncile din jurul fântânilor arteziene. Era un loc renumit pentru faptul că revistele de scandal surprinseseră adeseori bărbați și femei făcând dragoste în umbra copacilor, dar acum nu se zărea nimeni pe peluză. Chiar și oamenii care se plimbau prin parc erau puțini la număr, și locul părea pustiu.

Odată ajunși în cameră, am intrat primul la duș, după cum mi-a sugerat Mutsuko. Apoi, cât a făcut ea duș, am ascultat zgomotul jetului de apă.

M-am gândit la cina pe care o luasem mai devreme, când Mutsuko îmi mărturisise că nu îndrăznea să-mi povestească despre aceste două luni de absență. Și că avea de gând să-mi povestească totuși într-o bună zi, deși nu erau prea multe de spus. „Aș putea zice că am dormit în tot acest răstimp“, adăugase. Însă nu-i trebuia cine știe ce curaj ca să-mi povestească că dormise.

— Așa ceva nu se cade să vă spun.

— Povestiți-mi orice. Sunt gata să vă ascult.

Pentru că își alegea cu grijă cuvintele cu care mi se adresa, și eu îi vorbeam politicos. Când mi-am dat seama că prea ne purtam ca doi străini, am încercat să schimb tonul.

— Deci care-i problema?

— E ciudat ca o femeie de șaiszeci și șapte de ani să...

— Ce vorbești? Oricine te-ar vedea acum nu ți-ar da vârsta asta!

— Dar acesta este adevărul. Nimic nu s-a schimbat, nici amintirile mele, nici felul în care simt. Nu pot să uit acest lucru.

— Așa, și ce-i cu asta?

— Păi...

Mai departe, Mutsuko s-a fâstâcit. Avea un fel de a se fâstâci plin de naturalețe, lipsit de teatralitate, așa cum nu se mai întâlnește la fetele din ziua de azi.

Părea că undeva în adâncul meu s-a aprins o lumină dulce, care mă făcea să mă topesc de duioșie.

— Am avut ciclu.

Am rămas încremenit. Fusesem luat prin surprindere.

Încă de la bun început, Mutsuko mă uimise cu acest fel aparte de-a vorbi. Deși era de obicei o femeie reținută, știuse să vorbească de-a dreptul, fără ocolișuri, atunci când inițiasse dialogul erotic sau când mă invitase în camera aceea de hotel de la etajul optsprezece.

— Într-adevăr?

Nu-mi dădeam seama din expresia feței ei ușor plecate de ce-i trecea prin minte. Nu zâmbea. Nu-mi venea să cred că nu simțea nici o bucurie, dar probabil că era copleșită de propriile sentimente.

Mi-am adus aminte de o scenă dintr-un roman al lui Thomas Mann pe care l-am citit în vremea studenției. Acolo, o bătrână se bucură că i-a revenit menstruația, care se dovedește ulterior a fi o hemoragie cauzată de cancer.

În primul rând, Mutsuko nu era o femeie bătrână, și m-am grăbit să-mi alung asemenea gânduri. Oricum ai fi luat-o, era ceva normal ca o femeie în jur de treizeci de ani să aibă ciclu și eram impresionat de faptul că Mutsuko era dispusă să vorbească deschis despre asta, fără să ascundă nimic. Mie, și nimănui altcuiva, îmi mărturisise acest lucru, cu mine împărtășise bucuria pe care-o resimțise. Probabil că fusese cuprinsă de-o emoție pe care bărbații nu și-o pot imagina.

Însă nu puteam nici să-i spun: „Ce bine!”

— E absolut clar că ai întinerit într-un mod miraculos.

— Așa e.

— Acesta e într-adevăr un lucru de mirare. Nu vreau să insinuez nimic, dar, dacă s-ar transmite la știri, sunt sigur că ar provoca o mare agitație în toată lumea...

— Oh, nu! a scuturat ea din cap. Nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva!

M-am simțit ușurat auzindu-i vocea, care devenise brusc tinerească și familiară.

— Bineînțeles, se vor găsi unii mai insistenți care să-ți ceară o dovadă sau un certificat...

— Nu mai am timp de pierdut. Totul se petrece atât de repede... spuse Mutsuko pe un ton pierdut.

— Repede? am repetat eu.

— Brațul...

Întinse mâna stângă spre mine, lăsând să-i alunece palma pe deasupra mesei.

— Ce vrei să spui?

Am privit ca hipnotizat brațul marmoreean care îi ieșea de sub chimonou.

— Ciupește-mă! zise ea, încercând să-și prindă pielea brațuluicu mâna dreaptă.

Cu brațul stâng întins, mă invita să-i urmez exemplul. Am întins mâna dreaptă și i-am atins brațul străveziu.

— Nu poți să mă ciupești, nu-i așa? Am carnea tânără! Părea că-și deplânge tinerețea.

— Ai dreptate. Nu pot să te ciupestc.

Încercam să-i apuc pielea brațului între degetul mare și arătător, dar pielea ei tânără și elastică îmi scăpa de fiecare dată. Poate că gesturile calme și întregul ei comportament o făceau să arate mai bătrână. Altfel, părea că trupul ei era al unei tinere de nici douăzeci și cinci de ani.

— Ați văzut cum arătam la sfârșitul anului trecut, nu-i așa?

Mutsuko a continuat apoi cu o voce care trăda încordarea pe care încerca să și-o stăpânească:

— Acum suntem în mai. Oare ce urmează să mi se mai întâmple?

Vocea ei era joasă, dar pieptul îi tresălta de parcă abia respira.

*

Mutsuko ieși din baie înfășurată într-un prosop. Un fior mi-a străpuns inima la vederea profilului ei în timp ce închidea ușa de la baie. Își ținea spatele drept. Părea că în ea se dădea o luptă care o făcea cumva inaccesibilă.

Mutsuko mă privi în ochi. Deborda de senzualitate. Își lăsă prosopul să cadă.

Era frumoasă.

Dar o tristețe indefinită se ghicea în ochii ei și în curând lacrimile au început să-i joace în ochi. Apoi, de parcă între noi ar fi existat o barieră și nu putea trece dincolo de ea, și-a întors brațele spre mine.

M-am apropiat în grabă de ea și am strâns-o la piept.

Mutsuko s-a sprijinit de mine, căzută parcă în transă, și a început să plângă ușor, tremurând.

Picăturile de apă pe care uitase să și le șteargă de pe ceafă îi alunecau de pe pielea elastică și i se scurgeau pe umerii catifelati. Am mângâiat-o pe umeri. Mutsuko m-a căutat cu înfrigurare și și-a unit buzele cu ale mele.

Îi înțelegeam spaima. Dacă tot întinerea în ritmul acesta, ce urma să se aleagă de ea? Nici eu nu știam. Oare ce avea să ajungă dacă lucrurile continuau așa? O fetiță? Un bebeluș?

— Ce ciudat, spuse ea cu vocea întretăiată, ca o femeie căreia nu i-au mai rămas mulți ani de trăit să se teamă acum de viitor!

— Nu e deloc așa!

— Nu mă pot bucura de tinerețea mea.

— Sunt sigur că vei rămâne așa.

— Da, trebuie să cred asta.

— Ești frumoasă. Strălucitoare.

— Uită-te la mine! Privește-mi tinerețea!

S-a prăbușit pe pat. Am făcut dragoste cu ea. Cu nerăbdare și disperare am mângâiat-o, i-am strâns și i-am atins cu delicatețe corpul tânăr întorcând-o întâi pe burtă, apoi brusc cu fața-n sus, dezmiardând-o cu buzele, lingând-o peste tot, sugând-o. Din nou m-am simțit de parcă o forță nouă creștea în mine.

Aveam impresia că nu eram singurul care-i admira tinerețea, sorbind cu lăcomie din ea, regretând-o totodată,

ci că, odată cu mine, se bucura de toate aceste senzații o entitate ascunsă înăuntrul meu, care-mi insufla forță. Nu era un spirit malefic, însă nu părea a fi nici benefic. Era greu de crezut că un spirit benefic îmi călăuzea limba nesățioasă între coapsele tinere, dulci ale lui Mutsuko.

Probabil că sentimentul meu de neputință mă făcea să-mi imaginez existența acestei entități. Întinerirea lui Mutsuko era ceva ce depășea puterea umană de înțelegere și mi se părea că nici performanțele mele sexuale nu-mi puteau aparține mie, unui bărbat de patruzeci și opt de ani.

După miezul nopții, deja nu-mi mai doream altceva decât să mă odihnesc. Nu eram decât un bărbat de vârstă medie, copleșit de prezența unei femei tinere și frumoase. Forța acelei entități supranaturale, pe care o simțisem până atunci amenințătoare undeva, în interiorul meu, mi se părea acum zămislită doar de sensibilitatea mea exacerbată.

Mutsuko stătea nemișcată, cu păru-i atingându-mi bărbia, cu obrajii ascunși la pieptul meu. Umerii ei albi se ridicau ușor în ritmul respirației mele.

Am mângâiat-o pe păr.

Avea părul negru și strălucitor, iar fiecare fir în parte părea că palpită de viață. Dar oare cum arăta părul meu, în comparație cu al ei? Părul meu, despre care în tinerețe se spunea că avea firul tare, își pierduse acum vigoarea și era moale, cu câteva fire albe prin el.

Însă și Mutsuko fusese așa.

Dacă nu cumva totul nu era decât o farsă sinistră, lui Mutsuko i se întâmpla ceva incredibil. Femeia aceea cu părul alb și rar se afla acum, aici, sub înfățișarea unei tinere de douăzeci și ceva de ani. Ba nu, chiar dacă mă îndoiam de faptul că bătrâna aceea și Mutsuko erau una și aceeași persoană, era imposibil ca Mutsuko cea de patruzeci și doi, patruzeci și trei de ani și cea pe care o țineam acum

în brațe să fie două persoane diferite. Nu se punea problema că aș fi fost eu prea sentimental. În plus, eu eram singurul, în afară de Mutsuko, care cunoștea această realitate.

Era oare bine să păstreze un astfel de secret?

Dar oare ar fi dat cineva crezare acestei povești, dacă ar fi aflat despre ea? Bineînțeles, dacă de-acum înainte Mutsuko urma să întinerească și mai mult, un miracol avea să se petreacă chiar acolo, în fața ochilor oamenilor de știință.

Doar că Mutsuko și-ar fi pierdut orice urmă de intimitate. Și poate că, așa cum se temea și ea, nu mai avea mult de trăit. Ar fi devenit o fetiță, apoi un bebeluș, și în cele din urmă ar fi dispărut de tot. Nu era exclus să se întâmple așa. Nu suportam ideea de a-i jertfi viața în numele științei, de a o expune privirilor curioase ale oamenilor.

Probabil că existau pe această lume, tănuite, nenumărate alte întâmplări ca aceasta. Întâmplări care i-ar fi uimit pe toți, însă ar fi fost păcat să se facă tam-tam în jurul lor, așa că rămâneau ascunse de ochii lumii. Probabil că existau mult mai multe astfel de cazuri decât credeau oamenii.

— Măine... șopti Mutsuko.

— Măine?

— Vreți să cumpărați un aparat de fotografiat și să-mi faceți niște poze?

— Da, vreau. Trebuie neapărat să te fotografiez.

— Da.

— Ce mă bucur!

— De ce?

— Mă temeam că mâine-dimineață o să dispari.

- Nu, o să fiu tot aici.
- Ce bine!
- Puteți veni la cinci și jumătate?
- Nu mă duc mâine la birou.
- Nu se poate așa ceva.
- Ba se poate. Nu mă mai leagă nimic de locul acela.
- Mi-e somn.
- Și mie.
- Nu vreau să dorm, dar mă ia somnul.
- Și pe mine la fel.

A doua zi am sunat acasă și am spus că, în sfârșit, primisem de lucru ceva cu adevărat important, iar la firmă am anunțat că sunt bolnav și m-am învoit.

Mutsuko, care mă auzise când o minșisem pe soția mea, nu a spus nimic. Nici despre faptul că lipseam de la firmă nu a comentat nimic, ferindu-și privirile. Mutsuko era o femeie care, în mod normal, nu i-ar fi permis unui bărbat să facă așa ceva, sau mă înșelam eu oare? Însă acum nu avea încotro și-și călcase pe inimă, abandonându-se propriilor sentimente.

Eu, care de obicei găseam femeile egoiste cu totul respingătoare și le detestam, o învăluiam acum pe Mutsuko, care asculta tăcută convorbirea mea telefonică, într-o privire plină de duioșie și mi se părea că-i citesc tristețea în ochi.

Mutsuko a cerut micul dejun în cameră.

Eu mă gândeam la câți bani trebuiau să coste toate acestea și mi se strânsese puțin stomacul. Dacă mai rămâneam încă o noapte la hotel, aveam să-mi epuizez toate resursele. În plus, mai trebuia să cumpăr un aparat de fotografiat și mai erau și cheltuielile cu Mutsuko. Chiar dacă cu astea aș fi scos-o la capăt prin câteva rate

lunare, nu-mi permiteam luxul de a sta la hotel mai mult de o noapte.

Puteam apela la societățile de creditare, dar nu aveam pregătită adeverința de salariu și probabil că nu puteam obține un împrumut pe loc.

— Am eu bani, spuse Mutsuko, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Nu vă faceți griji.

— Nu vă pot lăsa numai pe dumneavoastră să plătiți.

— Nu am chiar atât de mulți bani încât să nu mai știu ce să fac cu ei, dar ajung cât să ne răsfățăm puțin.

Mi-a povestit că fusese o bătrânică destul de bogată în orașelul acela din Hokuriku. Nu primise bani la divorț, pentru că se pronunțase la cererea ei, dar avea o anumită sumă de bani, pe care o strângea de multă vreme cu gândul să se despartă de soțul ei.

— În privința aceasta sunt rezistentă, zâmbi Mutsuko cu amărăciune. Însă nu mi-a fost de-ajuns, de aceea am sărit de pe peron...

— În gară?

Cineva îi sărise imediat în ajutor și scăpase doar cu o fractură lombară.

— Dar adevărul e că n-am scăpat așa de ușor.

— Poftim?

— Doar știți! zâmbi iar cu amărăciune. Nu știu ce mi s-a întâmplat atunci, de-am ajuns în halul ăsta.

Ascultând-o pe Mutsuko cea de acum povestindu-mi despre vremea în care era o soție bătrână din orașelul din Hokuriku, aveam impresia că alunecam amândoi în tăcere spre o lume a nebuniei și că ne îndepărtasem iremediabil de existența noastră zilnică.

Erau clipe în care ne lăsam pradă plăcerilor într-un fel aparte, care-mi aducea liniștea, de parcă mi s-ar fi ridicat o greutate de pe umeri.

În ziua aceea Mutsuko s-a îmbrăcat în haine occidentale.

O cămașă albă și pantaloni crem, un pulover de vară galben, o eșarfă verde-deschis.

Era o ținută decentă, dar mi se părea că, pentru prima dată, luam contact cu realitatea goală. Ținuta aceasta se potrivea atât de bine cu tinerețea ei!

— Coafura n-am cum s-o aranjez mai bine decât atât.

Și-a desfăcut acul cu care își ținuse părul prins.

Probabil că asta însemna să fii înnebunit după o femeie, m-am gândit eu. Nimic nu mi se părea mai dulce decât să mă las absorbit de frumusețea ei și să uit de restul lumii.

Am pornit amândoi spre intrarea de vest a stației de tren și am cumpărat un aparat de fotografiat.

Mi-a făcut plăcere să negociez cu vânzătorul în magazinul acela aglomerat și să-l conving să-mi facă o mică reducere. Vedeam cu alți ochi Shinjuku, pe unde trecusem zilnic până atunci în drum spre serviciu.

Mai întâi am cumpărat un film și l-am băgat în aparat, apoi, imediat ce-am ieșit din magazin, i-am făcut o poză lui Mutsuko. În timp ce o fotografiam, o priveam plin de admirație și orice mișcare de-a ei mi se părea plină de grație.

Ne-am așezat la o cafenea în aer liber, situată la parterul unui zgârie-nori, și am continuat pentru o vreme s-o fotografiez. Chiar și după ce am terminat, nu-mi puteam dezlipi ochii de la ea.

— Nu v-ați putea uita și în altă parte?

Mutsuko zâmbea încurcată.

— Nu vreau să văd altceva.

— Oamenii ne privesc.

— Îți pasă de ei?

Era prea puțin probabil să treacă cineva de la mine de la firmă prin zona aceasta în timpul prânzului, dar, chiar dacă m-ar fi văzut cineva, nu-mi păsa. Îmi era indiferent. Prin faptul că eram cu totul absorbit de Mutsuko mi se părea că mă răzbunam pe nenumărații ani de muncă și că-mi acordam mie însumi o nouă șansă.

— Aș vrea să schimb doar un lucru.

— Ce anume?

— Felul tău de a vorbi nu se potrivește unei femei tinere.

Mutsuko a plecat puțin ochii în jos, apoi mi-a spus pe neașteptate:

— Și care-i baiul, ha?

— Asta a sunat cam exagerat.

— Deloc. Sunt și tinere fete care vorbesc așa. Am văzut și fete care vorbeau ca niște bărbați.

— Nu e nevoie să vorbești ca ele.

— Știu și eu asta. Dar e greu să-ți schimbi dintr-odată felul de-a vorbi. Îmi vine să zic lucruri de genul: „Ați dori să încercați asta?”

— Te descurci din ce în ce mai bine.

— Ia te uită! E deja trecut de ora două. Mâncăm o pizza, bunicuțule?

— Acum parcă ai fi o adolescentă.

Am râs amândoi. Dacă ne închipuim că suntem fericiți, putem chiar să fim, mi-am zis eu.

Am mers pe jos până la hotel și am mâncat o pizza pe terasă.

Când ne-am întors în cameră, soarele după-amiezii târzii intra strălucind prin ferestre.

Am tras perdelele. Pozele nud ieșeau mai bine dacă foloseam blițul.

Mutsuko nu s-a împotrivit. Și-a dat jos una câte una hainele pe care le purta. Linia lăsată de lenjerie o deranja și a început să-și maseze ușor coapsele. Am ajutat-o, apoi mi-am apropiat buzele de pielea ei. Mi-a spus că n-am voie, însă nu m-am putut stăpâni și am făcut dragoste cu ea, lăsând ședința foto pe mai târziu.

A doua zi dimineața m-a trezit țârâitul telefonului.
Era de la recepție.

— Este ora unsprezece. Dacă doriți să vă încheiați șederea la noi, vă rugăm să eliberați camera.

Mutsuko nu era lângă mine.

— Îmi cer scuze, dar mi s-a spus să vă telefonez și să întreb dacă doriți să mai rămâneți sau nu.

— Plecăm imediat. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

După cum mă așteptam, Mutsuko nu mai era în cameră.

Cu o seară înainte, când eram pe punctul de a adormi, o întrebam:

— Nu pleci nicăieri, nu?

— Nu plec.

— Nu-mi place să nu te mai găsesc lângă mine când mă trezesc.

— Nu plec.

Mintise. Și mă lăsase singur aici.

M-am prăbușit la pământ, cuprins de letargie, îngânând pe un ton plângăreț: „A plecat și m-a lăsat aici“. Apoi mi-am adunat puterile și m-am îmbrăcat.

Am căutat filmul. L-am găsit.

Am băgat alte câteva role de film în buzunarul de la haină, care se umflase inestetic.

Am lăsat cheia la recepție.

— Am întârziat treizeci de minute.

— Nu e nici o problemă. Vă mulțumim că ați ales hotelul nostru.

Camera fusese deja plătită de Mutsuko.

Cu aparatul în mână, m-am îndreptat cu pași șovăitori spre strada scăldată în lumina orbitoare a lunii mai, care mă făcea să-mi apăr privirile.

În seara aceea soția mea a venit devreme. Shinichi era și el acasă.

Am luat cina toți trei, apoi eu am rămas în picioare în sufragerie, privind afară spre mica grădină.

Se auzea clipocitul apei din bucătărie, unde soția mea spăla vasele.

Soția nu mi-a zis nimic. I-am spus că am fost plecat cu serviciul, la care ea a reacționat foarte liniștită, ba chiar m-a felicitat plină de veselie, ca pentru a mă încuraja: „E bine să mai faci asta, din când în când“.

De felinarul din grădină era agățată o pânză de păianjen.

Shinichi a venit în spatele meu. I-am văzut reflexia în geam.

— Tată, mi-a zis el încet. Te-am văzut ieri în Shinjuku.

— Mama ta știe ceva? l-am întrebat eu pe fiul meu pe o voce joasă.

— Cum aș putea să-i spun așa ceva?

Shinichi vorbea și el pe un ton scăzut. Era cu vreo două palme mai înalt decât mine.

Din bucătărie se auzea apa curgând.

— Să mergem la tine în cameră.

— Bine.

Shinichi s-a îndreptat spre scări. Tocmai când dădeam să-l urmez, am auzit vocea soției mele, care tocmai aranja vasele în suportul lor:

— Avem și înghețată!

— Nu vreau acum. Merg un pic în cameră la Shinichi.

— Ce faci acolo?

— Ascult niște discuri.

— Ce ciudat!

Am urcat la etaj și am intrat pe ușa pe care Shinichi o lăsase deschisă. Atunci mi-am dat seama că era într-adevăr foarte ciudat.

Aranjamentul camerei era, în mare, același, dar avea multe lucruri personale pe care nu i le mai văzusem. Mă simțeam de parcă îmi vizitam un prieten la care nu mai fusesem de mult.

Lipsisem mult de acasă din cauza serviciului, iar Shinichi nu era genul de fiu care să-și lase părinții să intre oricând în camera lui.

— Ia loc pe pat, îmi spuse Shinichi, iar el se așeză pe scaunul de la birou, după ce-l întoarse cu fața spre mine.

— Chiar vrei să ascuți?

— Ce anume?

Eu priveam pe fereastră afară.

— Discuri.

— Nu.

— Dar nu e ciudat dacă nu se aude nimic?

— Atunci pune tu un disc.

— Ce vrei să ascuți?

— Nu mă pricep suficient de bine cât să am vreo preferință.

Shinichi s-a ridicat, a dat drumul la amplificator și a început să-și plimbe degetele pe deasupra discurilor, oscilând pe care să-l aleagă.

M-am liniștit oarecum. Crezusem că fiul meu era mult mai afectat de atât. Fiul meu, care-și văzuse tatăl plimbându-se la braț cu o femeie tânără. Îmi închipuiam dezamăgirea pe care trebuie s-o fi simțit. Ba nu, probabil că fiul meu nu-și considera tatăl un exemplu de urmat și un om vrednic de respect, ci doar unul slab de înger, care făcuse o cădere psihică de îndată ce devenise director de vânzări.

În sfârșit s-a auzit pârâitul acului pe disc și imediat s-a revărsat în cameră sunetul puternic al unei chitări.

— E prea tare!

— N-are sens să ascuți cu sonorul dat încet.

— N-are sens?

— Adică nu se aude bine.

— Dar n-am venit aici să ascult discuri.

— Dar e o muzică bună, nu?

— Poftim?

— Îți place?

— Da.

— De ce nu te așezi?

— În regulă, mă așez. Doar că n-am mai privit de mult afară de la fereastra asta! Priveliștea mi se pare revigorantă.

— Ascultă!

Shinichi a întins o palmă spre mine, ca pentru a mă opri din vorbit. A arătat spre boxe.

— Ascultă acum... imediat.

S-a auzit din nou un ritm de chitară, diferit de data aceasta.

Eram puțin mirat. Shinichi chiar voia să-i ascult discurile. Tocmai eu. De necrezut! Însă nu puteam să cred că asta era tot ce urmărea.

Fiul meu încerca să mă facă să rezonез cu el. Voia să-mi dea să ascult o muzică bună. Nici nu-mi trecuse așa ceva prin cap, de aceea nu știam cum să reacționez și stăteam doar nemișcat, tăcut, privind afară, pe drum. Era o stradă lată de trei metri, într-o zonă rezidențială, pe unde nu trecea nimeni.

Eram uimit că fiul meu, student în anul al treilea, manifesta asemenea dorințe. Era încă un copil. M-a cuprins un sentiment de dragoste și m-am întors încet spre el.

Shinichi ședea întors cu spatele la mine, cu mâna întinsă spre butonul amplificatorului. Sunetul se auzea acum mai slab.

— Restul nu sunt cine știe ce.

— Adevărat?

— De ce nu te așezi?

M-am așezat în sfârșit pe pat. Mi se părea că deviasem de la subiect.

— Îmi pare rău, dar v-am urmărit până ați urcat amândoi în liftul hotelului.

— De unde?

— De lângă recepție...

— M-ai înțeles greșit. Când ți-ai dat seama că eram eu?

— La magazinul Yodobashi.

Asta însemna că ne urmărise aproape tot drumul cât ne aflaserăm în oraș. Adică aproape tot timpul cât îmi dedicasem în întregime atenția lui Mutsuko, fără rușine, fără a-mi păsa de privirile oamenilor.

— A durat vreo două ore, nu?

— Nu mi s-a părut așa de mult.

— Aha.

— Pentru că mă gândeam la tot felul de variante, să vin să-ți vorbesc, să nu vin.

Cu toate că trecuse prin situația aceasta dificilă, nu începuse cu acuzele, ba chiar își găsisse răgazul să-mi pună să ascult muzică. Nu era deloc un copil, ba chiar era suficient de matur încât să-l compătimească pe tatăl lui. Sau poate că nu, chiar faptul că nu-și luase ochii de la mine vreme de aproape două ore și stătuse în cumpănă dacă să facă sau nu ceva era o dovadă a imaturității lui. Numai un băiat încă necopt era în stare de așa ceva. M-am bucurat un pic la gândul că pe copilul meu îl interesa atât de mult ce făceam eu. Totuși, nu înțelegeam ce era în sufletul lui.

— Ai mințit când ai spus că la firmă ți-au dat în sfârșit de făcut ceva cu adevărat important, nu-i așa?

— Da.

Mă enerva ideea că trebuia să recunosc așa ceva în fața fiului meu, dar nu mai era nimic de făcut.

— Ce-i cu femeia aia?

— Hmm.

— E amanta ta?

— Da.

— Habar n-am...

— De ce anume?

— De cine ești tu, tată.

Shinichi și-a lăsat privirile în jos.

— Aha.

— M-am mirat că e vorba de o femeie atât de frumoasă. E și tânără.

— Da.

Nu era cazul să mă bucur.

— N-aș fi crezut că poți agăța o femeie ca ea...

— Dar nu am agățat-o.

— Nu-ți cunoșteam deloc această latură.

— Asta nu înseamnă că fac mereu așa ceva.

— Ce anume a atras-o la tine?

— De unde să știu eu?

— Pentru că ești tatăl meu, cred că am moștenit măcar unele lucruri de la tine. Când văd ceva așa de neobișnuit la tine, mă gândesc că sunt și la mine anumite aspecte de care încă nu mi-am dat seama... În timp ce te priveam, îmi veneau tot felul de gânduri și nici nu mi-am dat seama când au trecut două ore.

M-am gândit că mă puteam apăra printr-o minciună, cum că femeia aceea nu era amanta mea, ci aveam doar o relație de serviciu, care implica, dacă era să spun drept, un act de spionaj de producție, dar, pe de altă parte, simțeam

și nevoia să mă împăuniez în fața fiului meu că reușisem să pun mâna pe o femeie așa de frumoasă ca Mutsuko.

— Nikonul acela e al tău?

— Poftim?

— Aparatul de fotografiat.

— Da.

De fapt, îl cumpărase Mutsuko, dar era la mine și mi-era greu să-i spun, luat la întrebări așa, pe nepusă masă, că e al femeii.

— Pot să-l folosesc și eu?

— Da.

Nu-mi dădeam seama dacă mai era încă un copil sau devenise adult. Probabil că era tot o caracteristică a vârstei.

— În concluzie... spuse Shinichi.

Se întoarse în grabă cu spatele la mine și deschise sertarul de la birou. Credeam că o să scoată cine știe ce obiect de acolo, dar de fapt nu era decât o unghieră.

— Nu mi se pare în regulă să ieși cu ea în public într-un loc ca Shinjuku, unde nu știi cine te poate vedea.

— Așa e.

— Dacă o ții tot așa, o să afle și mama.

— Știu.

— Atât am avut de spus. Poți să pleci.

Shinichi ridică o revistă cu programul radio de pe jos, o băgă într-un sertar al biroului, se întoarse cu spatele la mine și începu să-și taie unghiile.

Chitara se auzea din nou în surdină.

„Poți să pleci”? Își bătuse joc de mine. „Asta nu e o simplă aventură, așa cum crezi tu, o poveste a tatălui tău care a luat-o razna, pentru care nici nu merită să te enervezi. Este o experiență care te-ar face să rămâi cu gura căscată, dacă ai ști tot.” Am fost tentat să-i arunc vorbele

astea în față, dar nu eram convins că-l puteam face să mă creadă. Nu aveam nici o dovadă. Drept dovadă stătea filmul, dar n-avea nici un sens să plusez, dacă nu puteam să fac o comparație cu Mutsuko așa cum arătase înainte.

M-am ridicat, l-am privit pe Shinichi de la spate și apoi am ieșit pe hol fără să mai scot un cuvânt. Am închis ușa în urma mea.

Filmul.

Fotografiile pe care le făcusem afară puteau fi dezvoltate, dar pe cele făcute după ce ne întorseserăm în cameră nu le puteam arăta nimănui. O pozasem pe Mutsuko goală, în toate ipostazele posibile. Era nudul unei fete tinere și sănătoase. Umerii ei fermi. Puful fin ce-i acoperea pielea. Mirosul fin de la subsuori. Câteva coșuri rătăcite pe spate. Linia netedă a spatelui și fesele albe. Urma rămasă pe piele în locul unde o strânsesem între degete. Roșeața aceea și viteza cu care dispărea. Mărimea impresionantă a sânilor și moliciunea lor când o întorsesem cu fața-n sus. Sfârcurile ei palide. Reacția lor la atingere. Buricul. Contrastul dintre pielea albă și părul pubian ușor încrețit, delicat, nu des, dar nici foarte rar. Sexul ei când desfăcea picioarele. Tinerețea ei. Culoarea cărnii. Răsuflarea. Căldura dintre pulpele coapte, care deveneau întregul meu univers când îmi cufundam fața între ele.

Începând să cobor scările, am simțit cum mă cuprinde brusc dorința. Era o rușine ca un tată să fie cuprins de asemenea senzații imediat ce închisese ușa camerei fiului său? E drept că paternitatea are multe moduri de-a se exprima...

— Ai pățit ceva?

Soția mea mă privea de la parterul casei.

— Ăă...

— Nu ți-am mai auzit pașii coborând și m-am gândit că ai pățit ceva.

— N-am nimic.

M-am prefăcut că eram încă sub efectul urmărilor căderii psihice de care suferisem.

M-am dus la bucătărie și am început să mănânc înghețată.

— Știi, adevărul e că am mințit când ți-am spus că mi-au dat mai mult de lucru la serviciu.

— Așa...

Soția mea se așezase chiar în fața mea și mânca și ea înghețată, frunzărind în același timp ediția de seară a ziarului ei.

— M-am cazat singur la un hotel. Am cumpărat un aparat scump de fotografiat. Am simțit nevoia să-mi fac de cap.

— Vrei să zici că doar atâta lucru înseamnă „a-ți face de cap“?

— Da.

— Ai avut bani?

— M-am descurcat.

— Douăzeci sau treizeci de mii de yeni din când în când nu sunt o problemă.

— Dacă zici tu.

Soția mea continuă să răsfoiască ziarul cu indiferență, fără să-mi mai spună nimic altceva. O făcea oare din considerație pentru un bolnav, sau era într-adevăr indiferentă?

Continuam să-mi mănânc înghețata fără să-mi fie clar ce anume aruncasem în joc, dar fiind conștient că orice ar fi fost acel lucru, îmi scăpase de sub control.

*

Duminică m-am plimbat prin Yokohama.

Nu aveam nici un indiciu unde să o caut pe Mutsuko, dar simțeam că așa cel puțin eram mai aproape de ea decât dacă aș fi rămas acasă.

Casa familiei Kizuki se afla într-un vechi cartier rezidențial, pe drumul ce ducea către munți de la stația Hanmachi de pe linia Toyoko. O casă cu etaj de vreo șaptesprezece *tsubo*, înconjurată de un gard de bolțari. În partea de răsărit avea ieșire la drum, pe-o porțiune de patru metri. Intrarea era orientată spre sud-est. Era o casă veche cu etaj, de lemn, construită în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, dar intrarea, realizată din materiale noi, ieșea în evidență. Ferestrele de la parter și de la etaj aveau rame din aluminiu, iar în spate fusese adăugată încă o încăpere. Casa părea bine îngrijită de proprietarii săi. În calitatea mea de om de afaceri, mi s-ar fi părut potrivit să dărâme casa aceasta veche și să construiască una nouă, cu prefabricate de la firma noastră, însă modul acesta de gândire devenise aproape o amintire pentru mine.

Am sunat la interfon și mi-a răspuns vocea unei femei între două vârste:

— Cine e?

— Sunt de la firma de construcții Tokyo House și aș vrea să-mi răspundeți la un chestionar referitor la extensii și renovări de locuințe.

— Sunt ocupată acum, așa că vă rog să mă scuzați, mi-a zis ea închizând imediat.

Am mai sunat o dată.

Femeia părea enervată de-a binelea.

— V-am spus că sunt ocupată.

— Doar o întrebare. Aveți persoane în vârstă în familie?

— Nu, nu avem pe nimeni, mi-a închis ea din nou.

Cumnata lui Mutsuko era ea însăși în vârstă, și presupuneam că locuia în aceeași casă. N-aveam însă ce face dacă nu era dispusă să-mi răspundă la întrebare. Și, în primul rând, Mutsuko nu era în vârstă, așa că întrebarea mea chiar nu avea nici un sens.

Era prea puțin probabil ca Mutsuko să fie acolo, m-am gândit eu.

Am coborât la pas panta lină care ducea către stația de tren.

Mi-a dat prin cap că poate ceea ce trebuia să fac acum era să încerc să-mi recapăt competența profesională și motivația, dar eram aproape sigur că mi-era imposibil ca până la pensionare să scap de eticheta care-mi fusese deja pusă. Chiar dacă aș fi reușit s-o înlătur, la ce mi-ar fi folosit?

— *Dar cum a fost înainte să se inventeze balonul?* am auzit în minte o voce ciudată.

Balonul? Despre ce era vorba? Ce însemna asta?

— *Crezi că oamenii pot străbate aerul după bunul lor plac? Fără îndoială că se pot mișca înainte și înapoi, la stânga și la dreapta. Însă, dacă vor să se ridice pe verticală, sunt limitați de forța de gravitație și înaintarea le este îngreunată.*

Era Wells. H.G. Wells. De ce-mi venise așa ceva în minte tocmai acum?

— *Mașina timpului.*

N-o mai citisem din școala primară sau din generală.

— *Ești atent? Cu ajutorul balonului omul a putut pentru prima dată să se miște pe verticală. Prin urmare,*

dacă s-ar inventa acum ceva asemănător balonului, ar mai părea greu de crezut că putem să schimbăm direcția și să ne deplasăm înapoi în timp?

M-am oprit din mers încremenit de spaimă și m-am uitat în urmă.

Pe drum nu trecea nimeni și nici nu se vedea vreo mașină venind. Faptul că-mi aduceam aminte cu atâta precizie niște cuvinte de mult uitate nu se datora oare apropierii lui Mutsuko?

Însă nu se vedea nimeni, nici Mutsuko, nici altă femeie, nici vreun bărbat, câine sau pisică. Drumul din fața mea era doar o pantă albicioasă, scăldată de soare. Am continuat să merg.

Când fusesem cu Mutsuko, vorbisem franceza. Însă nu reușisem să înțeleg anumite cuvinte. Asta însemna că nu-mi puteam aminti decât cuvintele pe care le învățasem în trecut? Nu căpătasem o nouă abilitate, ci doar îmi reveneau cu claritate în minte lucruri pe care le știusem cândva, dar pe care acum le uitasem? Nu însemna asta oare că-mi reînviau amintiri latente undeva în colțul minții? În plus, Mutsuko avea o anumită influență asupra acestor fenomene. Nu cumva anumite capacități, pe care mi le pierdusem de-a lungul timpului, îmi reveneau acum datorită lui Mutsuko?

Ba nu, ba nu, la început nu avusese nici o legătură cu Mutsuko. Atunci când mă copleșise presimțirea aceea legată de accidentul feroviar, încă nu o cunoșteam pe Mutsuko. E adevărat că se afla la același etaj, în aripa opusă a clădirii, dar...

O forță uriașă, nevăzută ne afecta și pe mine, și pe Mutsuko, dar asta însemna oare că ea era pusă în mișcare

de către Mutsuko? Doar pentru că îmi amintisem pe neașteptate cuvintele lui Wells, demult uitate, nu însemna că ea se afla prin apropiere.

Am coborât panta, uitându-mă de mai multe ori în urma mea, și mi-am continuat drumul până la gară. Mutsuko nu se zărea nicăieri.

În ziua aceea i-am mai simțit de două ori prezența.

În ambele cazuri s-a întâmplat prin intermediul unor articole de ziar. Pe unul din ele l-am găsit pe jos, în parcul Yamashita din Yokohama. Nu mi se mai întâmplase până atunci să culeg ziare de pe jos. Zburase purtat de vânt spre banca pe care mă așezasem și-mi aterizase la picioare. Am simțit ceva ca o forță care emana spre mine (am detestat întotdeauna exprimările oculte, însă ceea ce am simțit nu poate fi exprimat decât în acest fel) și l-am ridicat de pe jos.

Un articol scris în colaborare cu un corespondent al ziarului Yomiuri.

Directorul Spitalului Veterinar Județean, pe nume Oji Kenji, în vârstă de șaiszeci și patru de ani, din provincia Shandong, orașul prefectoral Liaocheng, comitatul Dong'e, îmbătrânise cu o viteză uimitoare de la patruzeci și ceva de ani la cincizeci. Îi căzuseră doi dinți din față, îi albise părul, nu se mai putea lipsi de ochelarii de vedere. Însă, de îndată ce-a împlinit cincizeci și opt de ani, părul și-a recăpătat culoarea neagră, în locul din care-i picaseră cei doi dinți au început să-i crească alții noi, i-a revenit și vederea și a ajuns să se comporte și să aibă o memorie ca la douăzeci de ani. Cauza acestui fenomen nu a putut fi explicată medical.

Apoi un articol din ziarul Asahi, găsit în plasa pentru bagaje din trenul cu care m-am întors la Tokyo.

Profesorul S. Hawking, în vârstă de patruzeci și trei de ani, de la Universitatea Cambridge din Anglia, vestit pentru studiile sale teoretice asupra găurilor negre, explicase, la o conferință organizată la Universitatea Kyoto de Asociația de Studii de Fizică, că „dacă universul care acum este în continuă expansiune va intra într-o perioadă de regresivitate, direcția timpului se va schimba“.

*

Această conferință, cu titlul *Săgeata timpului*, începuse cu o peliculă care prezenta momentul spargerii unei cești de cafea, aceeași secvență fiind apoi derulată invers. Fenomenele acestea, care se întâlnesc frecvent în jurul nostru, se explică prin faptul că timpul evoluează de la starea de ordine la cea de haos, așa cum o ceașcă spartă se face țândări. Acesta este cel de-al doilea principiu al termodinamicii – creșterea entropiei. Profesorul evidențiază faptul că săgeata acestui timp mecanic este îndreptată în direcția pe care o știm acum, tocmai pentru că universul continuă să se extindă de la marea explozie (Big Bang), dar că nu există nici o garanție că și în viitor va fi la fel. Presupunând că universul și timpul au patru dimensiuni, „dacă universul va începe să se micșoreze, timpul mecanic își va schimba direcția și se va îndrepta de la haos spre ordine“, spunea el.

Poate că nu era nimic misterios în modul în care descoperisem cele două articole.

Asta însemna că, în acea zi, fusesem animat de un entuziasm pe care nu-l exteriorizam, dar pe care nu-l puteam controla, acel simptom cu care eram familiarizat

din tinerețe, de a lega orice vedeam, orice citeam de existența femeii iubite.

Incredibil, nu aveam un serviciu ca lumea (și ce-i cu asta?) și, cu toate că aveam un fiu de întreținut la facultate (și ce-i cu asta?), cu toate că nevastă-mea nu era o femeie insuportabilă (și ce-i cu asta?), nu aveam chef să merg seara acasă la cină (și ce-i cu asta?), voiam să scap de toate mizeriile pe care le presupunea viața mea de bărbat de vârstă a doua, lăsându-mă pradă unei delăsări nedemne de un bărbat adult (și ce-i cu asta?). Și în seara aceea mă plimbam pe străzi căutând-o pe Mutsuko.

De îndată ce mă convingeam că Mutsuko nu era într-o anumită zonă, aveam presimțirea că urma să o găsesc la capătul drumului cufundat în penumbră din fața mea, și apoi, când nu o găseam acolo, aveam impresia că o puteam întâlni pe următorul; după asta, cu toate că eram obosit, continuam să merg urmărindu-mi fantasmemele. Adevărul este că renunțasem pe jumătate, dar îmi continuam drumul printre bețivii nopții fără ca eu să fi băut câtuși de puțin. *Ei se îmbătau ca să nu se transforme în niște fiare* (asta era din Baudelaire – ca să vezi! – să-mi aduc minte tocmai de Baudelaire!), dar eu nu aveam nevoie de băutură, devenisem deja aproape o bestie, eram convins de acest lucru. Însă la gândul acela resimțeam o plăcere ciudată, așa că m-am plimbat prin oraș până la miezul nopții.

A doua zi dimineața, în drum spre muncă, mi-a trecut prin minte: „*Ce oraș murdar!*” Iarăși Baudelaire. Un volum de poezii pe care nu-l mai citisem de când terminasem facultatea.

Mi-am amintit de ceea ce obișnuia să-mi zică șeful meu: „Nu spun asta pentru că sunt directorul programului de reabilitare, dar cred că oamenii care manifestă

simptome de inadaptare socială au, într-un anume sens – și mă refer la felul în care trebuie să fie de fapt omul –, o reacție sănătoasă. Mai ciudați sunt cei care reușesc să se adapteze rapid la raționalizarea companiilor și își îmbunătățesc performanțele. Probabil că ei sunt niște oameni lipsiți de sentimente, de personalitate, de dorințe. Dar compania nu-mi plătește salariu ca să zic așa ceva. Atâta vreme cât ești angajat la firma asta, nu există altă soluție decât să redevii un om folositor companiei. N-are rost să fugi. Ce vrei să faci? Nu ți se pare că te porți cam ciudat în ultima vreme? Ești director adjunct, să-ți intre bine-n cap! Dacă nu-ți iei și tu responsabilitățile mai în serios, nu-ți dai seama că nici eu n-o să-ți mai pot lua apărarea la nesfârșit?”

*

N-aș putea să explic de ce la întoarcere am luat-o pe drumul spre Shibuya.

Întrucât încă din seara trecută avusesem nenumărate presimțiri, nu-mi dădeam prea bine seama dacă acum o luasem spre Shibuya în urma unei astfel de premoniții sau nu.

Aveam cumva impresia că nu eram eu însumi, parcă eram ghidat de o forță străină când mi-am cumpărat biletul, m-am urcat în tren și am coborât în Shibuya.

Când am traversat intersecția din fața gării înspre magazinul universal Seibu, am văzut-o pe Mutsuko trecând și luând-o la dreapta. Nici n-am apucat să conștientizez pe deplin acest lucru, că m-a și cuprins un sentiment de bucurie.

Mutsuko se îndrepta cu repeziciune spre podul de cale ferată. Trecând pe sub pod, o apucă grăbită spre

Miyamasuzaka, trecând în zigzag printre oameni. Bineînțeles că eu mă țineam după ea. În timpul acesta mă întrebam ce mă făcea să cred că femeia aceea era Mutsuko. Avea o coafură diferită. Purta o jachetă albă cu umerii prea largi, iar de sub jachetă îi ieșea o cămașă roșie. La pantalonii largi asortase o pereche de pantofi galbeni cu vârful turtit. Pe umăr avea o poșetă cu baretă roșie. Când trecuse pe lângă mine îi zărisem stratul gros de machiaj.

Avea și mersul diferit, față de acea Mutsuko de care mă despărțisem cu trei zile în urmă. Niște pași de uriaș, de aproape n-o recunoșteam.

Când la semafor se făcu roșu, Mutsuko începu să alerge. Am urmat-o.

Chiar și după ce-a reușit să ajungă de partea cealaltă a străzii, tot nu și-a încetinit pașii. Parcă fugea de mine. Dar oare chiar asta făcea? Mă apropiam de ea și într-un final am ajuns-o din urmă. Am strigat-o încet.

— Mutsuko!

Femeia a cotit la stânga fără să-mi răspundă.

În cele din urmă am ajuns la o stradă suficient de lată cât să poată încăpea două mașini în paralel. În timp ce-și legăna șoldurile în mers, a cotit la dreapta. Era o pantă îngustă, pe care nu puteau să treacă mașinile.

Apoi a întors brusc capul.

Ea era. Dar cât de schimbată era! Ba nu, față de precedentă transformare, schimbarea de acum, datorată machiajului, nici măcar nu mă uimea. Părea aceeași tânără de douăzeci și ceva de ani. Însă avea o privire tăioasă, plină parcă de reproșuri.

— Îmi cer scuze că te-am urmărit.

Îmi tremura vocea.

Mutsuko și-a lăsat ochii-n jos.

— Vino!

Unduindu-și iar șoldurile, a pornit-o în sus pe pantă, apoi a urcat și cele trei trepte de la intrarea în clădirea veche aflată în dreapta și a deschis ușa din oțel.

Un hol strâmt, de aproape aceleași dimensiuni ca și ușa.

Niște scări înguste.

Pantalonii ei largi, albaștri îmi fluturau pe dinaintea ochilor în timp ce urca scările. Șoldurile i se unduiau. Însă nu-mi puteam îngădui să mă las cuprins de dorință. În timp ce urca, Mutsuko deschise fermoarul poșetei ei roșii. Am văzut-o scoțând niște chei. Când am ajuns la etajul al treilea s-a oprit în fața unei uși și a descuiat-o. Eu nu mai puteam să urc, stăteam în loc și o priveam de jos.

Profilul încruntat al lui Mutsuko. Am simțit urcând în mine spaima ca nu cumva totul să se termine aici. Ușa se deschise.

— Intră!

Și Mutsuko dispăru înăuntru.

Am urmat-o repede și eu.

Ajunsă lângă fereastra aflată chiar în față, Mutsuko s-a întors cu spatele la mine. Pe fereastră nu se vedea decât o latură din beton murdar a clădirii de vizavi.

Am închis ușa.

Imediat în dreapta am văzut o încăpere cu un aragaz lung și îngust și o chiuvetă. Îți lăsa impresia că nu prea era folosită. Dincolo, despărțită printr-un perete, se afla camera în care intrase Mutsuko. Era un spațiu aproape gol, de zece *tatami*, cu tencuiala dusă de pe pereți. O canapea de piele scorjită, cu o scobitură pe mijloc de la cât de veche era. Un pat dublu.

Doar patul era nou. O pătură maro-deschis zăcea răvășită pe el.

Câteva cutii de plastic pentru haine. Cinci, șase cutii de carton.

Mutsuko rămăsese nemișcată.

— Dacă nu vrei, nu te întreb nimic, am spus eu.

Mutsuko rămase impasibilă.

— Mă bucur că ne-am întâlnit.

Stăteam în picioare, fără să îndrăznesc să mă apropiu de ea. Aveam impresia că putea începe să țipe la mine în orice moment.

Atunci, umerii ei s-au relaxat imperceptibil.

— Eu nu mai am timp.

Era vocea ei, pe care o cunoșteam atât de bine. O voce domoală, care-mi lăsa impresia că-și alege cuvintele cu grijă, pe deplin conștientă de efectul lor. Era în regulă. Nu trebuia să se chinuie să vorbească a doua oară unei femei tinere. În fața mea putea să vorbească firesc, ca o femeie de șaiszeci și șapte de ani. Ce-i drept, probabil că felul de-a vorbi al unei femei de șaiszeci și șapte de ani nu i se mai potrivea acum, că întinerise.

— Am început să intru în panică. Vreau să gust cât mai mult din viață. În cei șaiszeci și șapte de ani ai mei nu am făcut cine știe ce. Astfel, am ajuns să-mi doresc să recuperez totul în timpul scurt care mi-a mai rămas. Orice-aș face, ajung să-mi pun întrebarea dacă e bine sau nu. Nu mai am tot timpul din lume la dispoziție.

Spatele ei acoperit de haina prea largă era înduioșător.

— De ce crezi că n-ai timp?

— Dar tu crezi că am?

Mutsuko se întoarce cu fața spre mine.

Era îmbrăcată ciudat, chiar și pentru fetele care umblau prin Shibuya. În plus, fetele din ziua de azi nu se machiau atât de puternic.

Cu toate acestea, obrații ei excesiv de albi și buzele de un roșu aprins îi sporeau frumusețea. Însă nu se potriveau cu maturitatea care i se citea în priviri.

— Da, cred că ai destul, am răspuns eu. Ești tânără.

Ochii au început să-i scape de mânie.

— Doar tu știi care e situația mea! În afară de tine nu e nimeni care să înțeleagă ce simt. Și tocmai tu vii și-mi spui că sunt tânără. Nu ești în stare decât de un asemenea răspuns prefăcut.

— Dar cât de multe știi eu? N-am petrecut împreună decât o zi în martie și două zile și două nopți acum, de curând.

— Știi că eu, de fapt, sunt o bătrână de șaiszeci și șapte de ani.

Mutsuko se îndreptă spre pat și, când credeam că se așezase pe el, sări ca arsă, apoi se aruncă cu fața în jos pe canapea.

— Într-un timp așa de scurt...

Priveam în jos la spatele lui Mutsuko, expus privirilor mele așa cum stătea prăbușită pe canapea.

— Te văd cum întinerești pe zi ce trece. Cred că înțeleg și de ce anume te temi. Însă nu mi-ai spus mare lucru despre situația ta.

— Trei zile sunt ca trei ani. Pentru mine o zi, plus încă două zile și două nopți înseamnă mai mult decât trei ani.

Am ingenuncheat la căpătâiul lui Mutsuko. Am întins mâna și mi-am lăsat-o ușor pe spatele ei.

— Aș vrea să-mi spui ce ți s-a întâmplat.

Simțeam căldura trupului ei, de care-mi fusese atât de dor.

— Ce faci singură aici, în camera asta?

— După ce-am ieșit din spital, m-am întors la soțul meu, am semnat actele de divorț, mi-am făcut bagajele și am luat avionul până la Haneda.

Mutsuko îmi spuse toate astea dintr-o răsuflare, apoi tăcu.

— Nu ai copii?

— Ba da, doi.

— Nu mi-aș fi închipuit.

— O fiică de patruzeci și cinci de ani și un fiu de patruzeci și trei. Oare cum ar reacționa dacă m-ar vedea acum?

— Locuiați împreună?

— Nu. Fiecare avea casa lui și destule griji pe cap. În primul rând, e de înțeles de ce au plecat de la noi de-acasă. Soțul meu nu avea încredere în copiii noștri. Spunea că, dacă se punea la mintea lor, și-ar fi cheltuit imediat toată averea. Cu toate că are peste șaptezeci de ani, nu se gândește nici un pic la moștenirea copiilor. Doar la afacerile lui...

— Spuneai că nu face afaceri. Că e doar proprietar de terenuri.

— Ba da, face. Ba joacă la bursă, ba ridică și dărâmbă clădiri pentru închiriat, ba construiește parcuri. E un bărbat care aleargă de colo-colo fără să reușească de fapt să-și sporească averea.

Pentru că Mutsuko era tânără, mă ducea cu gândul la o studentă care joacă rolul unei bătrâne. Iar asta mă făcea să-mi amintesc de perioada studenției.

— După ce ai ajuns la Haneda, te-ai dus acasă la fratele tău din Yokohama?

— Nu. Știu că aş fi o greutate în plus pentru ei. Am stat la hotel și mi-am căutat o cameră de închiriat, apoi mi-am găsit una în Honmoku. Mi-am dus bagajele acolo și abia după vreo trei, patru zile m-am dus pe la ei. Dar chiar și așa, au făcut o față îngrijorată când au auzit că am divorțat și am rămas singură. Probabil că și-au închipuit că vor trebui să aibă grijă de mine sau să se ocupe de înmormântarea mea. În sinea mea mi-am jurat că nu voi ajunge la mila lor, dar o femeie bătrână nu-și permite să braveze, pentru că nu se știe niciodată cum ajungi să depinzi de ajutorul cuiva.

— Ai dreptate.

— Am cumpărat patul acesta, spuse Mutsuko. Am mai cumpărat și alte lucruri strict necesare, cratițe, oale, o sobă de gătit. Apoi am început să mă întreb cum voi trăi de-acum înainte. Aveam ceva bani, dar nu știam cum să-mi trăiesc singură bătrânețea, astfel încât să nu am regrete.

— Înțeleg...

— Într-o seară mi s-a făcut rău. Îmi simțeam tot corpul greu, atât de greu încât îmi venea să mă scarpin peste tot. Am deschis gura să țip, dar m-am oprit la timp, să nu mă audă vecinii. Doar m-am târât prin cameră, cu gura larg deschisă. Am crezut că mi-a sosit ceasul. Nu puteam suporta gândul că asta era sfârșitul și, pentru că mi se părea c-o să-mi pierd cunoștința, am început să mă ciupesc peste tot, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji.

Am mângâiat-o pe Mutsuko pe spate. Nu eram sigur dacă alinam o bătrână sau o fată.

— Am leșinat. Când mi-am revenit în simțiri, trecuse o jumătate de lună.

— O jumătate de lună? În starea aia? Fără să te găsească nimeni?

— Da.

— Fără să mănânci nimic? Așa, prăbușită pe jos?

— Când m-am trezit, nu mi-am dat seama că trecuse o jumătate de lună. Am crezut că era doar a doua zi de dimineață.

— Aha.

— Nu mă puteam mișca deloc și mă durea tot corpul. Mi-am zis că n-am altă soluție decât să chem salvarea și să mă internez în spital.

— Așa, și?

— Nu aveam telefon, pentru că nu considerasem că aveam nevoie. Am vrut să mă ridic în picioare și să cobor până jos, ca apoi să dau un telefon sau să chem un taxi, pentru că nu voiam să deranjez pe nimeni, dacă era posibil.

— Aha.

— Nu puteam să mă ridic. Eram obosită. Nu mă puteam mișca.

— E normal, dacă ai stat o jumătate de lună nemișcată.

— M-am întors cu fața-n sus, priveam tavanul și mă gândeam ce viață mizerabilă dusesem. Aveam și eu partea mea de vină, așa că nu voiam să-i acuz pe alții, dar îmi părea rău să-mi găsesc astfel sfârșitul. Mi-am dus mâna la piept, cuprinsă de supărare, și am rămas mută de uimire. Pieptul meu plat nu mai era cum îl știam. Cred că eram îmbrăcată în pijamale. Mi-am băgat mâna înăuntru și mi-am simțit sânii plini și umflați. M-am cutremurat de uimire. Aveam senzația că tot corpul mi-e umflat și m-am speriat crezând că era din cauza vreunei

boli. M-a cuprins jalea și, fără să vreau, am scos un țipăt. Parcă nu eram eu.

— Adică întineriseși?

— A durat ceva până să-mi dau seama de asta. Nu-mi era foame. Chiar și-acum, dacă stau să mă gândesc, era o senzație stranie. Eram doar obosită. Nu mă puteam ridica. Cred c-am stat așa vreo două zile.

— Două zile?

— Dacă rămâneam întinsă nu mai simțeam durerea. Doar că nu mă puteam ridica. Sunt sigură că Dumnezeu, prin fetele pe care mi le juca, dorea să mă menajeze, de fapt, de șocul pe care l-aș fi putut avea dacă mă vedeam dintr-odată mai tânără.

— Dar îți puteai vedea corpul.

— Da, așa e. Când mi-am privit mâinile mi s-a părut că arată ciudat de tinere. Erau netede. Nu mai aveam nici pete. Sâniii îmi deveniseră albi și mari. Când mi-am atins părul, am simțit că firul subțire avea consistență acum. Am tras de o șuviță și, când mi-am ridicat-o în fața ochilor, am văzut că era neagră la culoare. Am crezut că o luasem razna sau că murisem. Aveam impresia că sunt pe altă lume.

— Când te-ai uitat în oglindă?

— Mi s-a făcut brusc foame și atunci am simțit cum tot trupul mi se învionează. E ciudat, nu? Să-ți revină puterile pentru că ți-e foame.

— Deja povestea asta e suficient de ciudată, așa că orice mi se pare posibil.

— N-aveam nici măcar o oglindă de buzunar. Doar una mică, compactă. Prima grijă îndată ce m-am putut ridica a fost să-mi iau poșeta, să răstorn pe jos toate obiectele din ea și să mă privesc în oglinda aceea mică, rotundă.

— Cred că arătai de patruzeci și doi, patruzeci și trei de ani...

— Nu-mi dădeam seama de vârstă. Chiar și acum, uneori mă simt de treizeci de ani, alteori mi se pare că am doar douăzeci și doi de ani. Poate că, de fapt, oscilez undeva pe la mijloc.

— Te-ai bucurat?

— Nu mai știu câte zile au trecut până să mă pot bucura. Mi-a fost frică. Mi-era foame și voiam să ies din casă, dar mi-era teamă. Aș fi vrut să mă văd mai bine în oglindă, dar și de asta mi-era teamă. Au mai trecut vreo două zile până când m-am calmat în sfârșit și am acceptat ceea ce mi se întâmplase. Apoi m-am dus la familia mea din Yokohama. I-am sunat mai întâi, pentru că nu voiam să-i sperii. Era seară. „Vin pe la voi, vă rog să nu vă speriați“, le-am zis. N-avea nici un rost să le spun așa ceva. Cu copiii mei era altă poveste, dar și cumnata, și nepoții mei mă știau cum arătam la patruzeci și ceva de ani, așa că îți dai seama cât de uimiți au fost. În momentul în care m-a văzut la ușă, cumnatei mele i s-a făcut rău și s-a lăsat moale în jos. Nici nepoților nu le venea să creadă că sunt eu. Totuși, mi-au spus: „Ne dăm seama că tu ești, mătușă, numai privind-te“, apoi m-au rugat să le explic ce se întâmplase. În cele din urmă parcă au luat-o razna și m-au dat afară.

— Nu te-au crezut?

— Nici nu e ușor s-o faci. Ca să crezi așa ceva, ar trebui să-ți fi dorit măcar o dată să renunți la viață.

— Te referi la mine?

— Da.

Pentru prima oară Mutsuko s-a uitat la mine și mi-a zămbit, apoi s-a ridicat puțin în capul oaselor, unindu-și

buzele cu ale mele. Mi-am dat seama că rujul ei avea să-mi rămână pe buze.

— În seara în care am mers cu tine la hotel, am fost din nou cuprinsă de moleșeala aceea. Undeva în dreptul pieptului începuse să-mi mustească o senzație de toropeală inexplicabilă.

— Nu înțeleg cum vine asta, să simți o moleșeală în piept.

— Dar chiar așa e. Mi-am dat seama imediat. Dacă stau să mă gândesc mai bine, prima dată am avut senzația asta ciudată de moleșeală cu vreo două, trei zile înainte. Am plecat de acolo și am luat taxiul până în Yokohama.

— Mie mi-ai spus că stai în Tokyo.

— Era doar o măsură de precauție. În seara următoare, am trecut prin niște momente groaznice. Din nou m-am târât pe jos, sufocându-mă. Mă simțeam extenuată, mușchii din tot corpul parcă îmi erau loviți, timp de două, trei ore a pus stăpânire pe mine o moleșeală atât de puternică, încât simțeam nevoia să mă înțep cu un cuțit ca să mă trezesc din toropeală. Apoi senzația a devenit de nesuportat, m-am prăbușit și mi-am pierdut iar cunoștința.

— O jumătate de lună?

— Mai mult de douăzeci de zile – douăzeci și două.

— Și nu te-ai simțit slăbită?

— Am întinerit din nou. Când mi-am revenit, aveam înfățișarea de-acum. Dar oare cât o să mai rămân așa? Prima oară a durat de la sfârșitul lui ianuarie până pe opt martie. Acum, de la începutul lui aprilie, și azi suntem pe șaptesprezece mai. Cred că în curând o să mă apuce iar moleșeala aceea, o să-mi pierd iar cunoștința...

— Sau poate că nu. Poate că ai să rămâi mereu ca acum.

— O bătrână de şaizeci şi şapte de ani să rămână cu înfăţişarea asta tânără? Unde-ai mai pomenit o poveste aşa de minunată?

— Există numeroase poveşti cu final fericit. Uită-te la mine. Nu mai sunt nici tânăr, nici fermecător, şi totuşi am fost în stare să cuceresc o femeie atât de frumoasă ca tine.

— Mi-e frică.

Mutsuko s-a agăţat de gâtul meu.

— Nu vreau!

A început să mă sărute cu frenezie, fără să-i pese unde. Am strâns-o cu putere în braţe, ca s-o liniştesc. Mutsuko a început să plângă încetişor.

N-am avut curajul s-o spun în cuvinte, dar mă simţeam puţin rănit. Mutsuko căpătase înfăţişarea de acum încă de la începutul lui aprilie, însă mă căutase abia după ce trecuse de zece mai. În plus, după două zile dispăruse din nou. Speram însă că îi pasă un pic mai mult de mine. Şi când mă gândesc că-mi spusese că nu mă are decât pe mine! Oare ce făcuse în tot timpul ăsta, pentru Dumnezeu? Voia să guste cât mai mult din viaţă? Avea multe lucruri de recuperat într-un timp scurt? Probabil că aşa era, dar dacă urma să mai întinerească o dată, mi-aş fi dorit să vină să mă vadă imediat, nu să mă lase o lună de izbelişte.

M-am cutremurat de ceea ce-mi trecea prin minte. Nici eu nu credeam că Mutsuko avea să rămână în stadiul în care era acum. E adevărat că oamenii vor să descopere imediat nişte reguli, în toate fenomenele. Prima oară revenise la patruzeci şi ceva de ani, apoi la douăzeci şi ceva. Prin urmare, data viitoare avea să aibă cam zece ani,

sau chiar mai puțin. Dacă realitatea se supunea în vreun fel regulilor, în primul rând Mutsuko nu avea cum să fie acum atât de tânără. Mi se părea însă o meschinărie din partea mea să fac supoziții de genul acesta, când aveam în fața ochilor un fenomen atât de neobișnuit. Îmi venea să mă arunc la pământ, spunându-mi: „Realitatea nu e așa. Realitatea nu e atât de blândă. Cu siguranță că realitatea nu va lăsa lucrurile așa cum sunt“.

— Ce cameră dezolantă! am spus eu, încercând să schimb subiectul.

— Mi-am dorit să locuiesc la Tokyo.

— Chiar și-așa...

— În zona aceasta sunt numai birouri, iar seara nu sunt oameni. În felul acesta, chiar dacă mi se întâmplă să țip, nu se va alarma nimeni.

— Să țiți?

— Înțelegi, nu? În momentul în care mă apucă moleșeala, sunt sigură că scot țipete îngrozitoare.

— Dacă ar fi fost așa, nu te-ar fi lăsat vecinii din Yokohama să stai așa o jumătate de lună, sau mai bine de douăzeci de zile.

— Ți-am spus că acolo mi-am înăbușit țipetele, chiar dacă aveam amețeli puternice. Aici aș putea să dau frâu liber țipetelor...

— Și altor sunete...

— Nu-ți bate joc de mine. Vai! Dă-mi drumul! Cred că am o față îngrozitoare. Am plâns.

— Îmi place să văd fața plânsă a unei femei frumoase.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cred că-mi plac femeile frumoase atunci când uită că sunt frumoase.

— Eu nu sunt frumoasă.

— Te-am cercetat până în cel mai ascuns colțișor și știu cât ești de frumoasă.

Am răsturnat-o pe Mutsuko pe canapea și am făcut cu ea tot ceea ce mi-am dorit.

Mai târziu Mutsuko mi-a arătat ceva neașteptat. Când a deschis una dintre cutiile de carton, am observat că o folosea pe post de dulap, iar lenjeria ei intimă era aranjată cu grijă înăuntru. Dar nu acesta era lucrul neașteptat. Mutsuko a băgat mâna adânc în rufărie și a scos un pachetel din catifea bleumarin. Avea mărimea unei cutii de *bento* mai mari și era legat în cruce cu o bandă de cauciuc.

— Ce crezi că-i aici?

Mutsuko zâmbi șugubăț, de parcă-mi pregătea o farsă.

— Cred că nu e doar o cutie goală.

— Nu.

— E un test Rorschach.

— Hahaha!

— Un diamant.

— Ei, asta-i bună!

— Lăptișor de matcă sau ginseng!

— Iar te ții de glume!

— O cutie în care e cordonul tău ombilical. Nu glumesc. Țineam la noi în casă așa ceva. Dar parcă nu era așa de mare. Mă dau bătut. Nu am mai văzut în viața mea un lucru învelit în catifea, legat cu o bandă de cauciuc și păstrat cu grijă sub lenjeria intimă. Nu-mi imaginez ce poate fi.

Mutsuko dezlegă banda de cauciuc fără să spună nimic.

Desfăcu bucata de catifea. Era un pistol de mărime mică.

— E un pistol adevărat, spuse Mutsuko.

— Uau! Ce chestie!

Eram într-adevăr uimit.

— L-am cumpărat.

— De ce? Adică, de unde? Cum?

Aveam obiceiul să-i judec pe ceilalți luându-mă pe mine drept etalon. Nici nu-mi închipuisem că Mutsuko ar putea cumpăra un pistol. Era imposibil să intuiești abisurile din mintea celorlalți.

— E un Beretta, nu? am întrebat eu.

— Nu, un automat Colt Pocket.

Cuvintele acestea sunau ciudat pe buzele ei.

— I-auzi!

— Nu sunt deloc o expertă. Am aflat asta când l-am cumpărat. Mi-au spus că e un model M.

— De unde l-ai cumpărat?

— Din Yokosuka.

— De la un străin?

— M-a abordat cineva pe stradă.

— De ce?

— Am ajuns într-un loc periculos...

— Te-ai culcat cu un necunoscut, recunoaște!

Mi-am dat seama că privirea mi se făcuse tăioasă. Devenisem dintr-odată gelos.

— Nu mă culc cu necunoscuți!

— Nu cred că cineva i-ar propune unei femei cu care n-are nici o treabă să cumpere un pistol. Însă dacă ar fi amanți, atunci ea n-ar mai putea să depună mărturie împotriva lui. E treaba ta ce faci, dar chiar în Yokosuka?

— Îmi doream de mult să merg acolo. Tata a lucrat în Marina Militară. A stat mult timp în Yokosuka. N-am mai pus piciorul pe acolo de când eram mică și mergeam

la Ziua Marinei. Mi-am amintit de asta și am pornit-o într-acolo. Portul mi s-a părut mult schimbat, totuși m-a încercat un sentiment de nostalgie. Mai era și mirosul mării. Apoi am avut chef să merg într-un loc care era cam periculos.

— Singură?

— Bineînțeles.

— De ce bineînțeles?

— Pentru că așa s-au întâmplat lucrurile.

— Ce chestie! Să vrei să mergi singură într-un loc primejdios!

— Am vrut să încerc și asta. Firește, mi-era și frică, însă nu mai sunt o fetiță și, în plus, nu avea ce să mi se-ntâmples, așa că am intrat într-un bar. Era aproape gol. Era întunecat și murdar, dar nu mă temeam, ba chiar nu-mi făceam nici un fel de griji. În bar era un negru singur și a început să-mi zâmbească. Am băut împreună bere la halbă.

— Destul!

— Ba nu. Mi-a spus că nu era din armată. Era marinar. M-a invitat să merg cu el la hotel. Când i-am spus că n-am de gând să fac așa ceva, doar a încuviințat din cap. Atâta tot. Era politicoș, din câte se părea. Am mai băut amândoi câte o halbă. Întâi mi-a făcut el cinste, apoi i-am făcut eu lui.

— El ți-a propus să cumperi pistolul?

— De fapt, eu i-am propus lui, în glumă. Vezi tu, se crease o anumită atmosferă între noi. L-am întrebat dacă are pistol. M-a privit cu un zâmbet pe buze, dar nu mi-a răspuns. După ce-am ieșit din bar, s-a luat după mine și m-a invitat să-l urmez pe o alee. I-am zis că nu vreau, și atunci mi-a șoptit că vrea să-mi vândă un pistol.

— În engleză?

— Măcar atâta lucru și tot înțeleg și eu.

Era ceva normal pentru o fată, dar eu nu puteam să nu mă gândesc că ea avea, de fapt, șizeci și șapte de ani.

— Mi-a spus că face o sută de mii de yen, dar, când i-am zis că e prea scump, a redus prețul, mai întâi la optzeci, apoi la șizeci de mii. Mi s-a părut că e o afacere, să obțin un pistol cu numai șizeci de mii de yen.

— Gloanțe?

— Am.

Mutsuko a scos cu îndemânare cilindrul pistolului, mi l-a arătat, apoi l-a încărcat din nou cu o mână sigură.

— Asta-i toată povestea, zâmbi Mutsuko amar. Nu s-a întâmplat nimic grav.

— Sper că nu te-a urmărit.

— Din Yokosuka? Glumești!

— Posesia unui pistol în sine n-ar fi o problemă.

— Dar intenționez să-l folosesc.

— Nu vorbi prostii.

— Vreau să trag cu el. Sunt sigură că aș uita de toate spaimile mele. Vreau să fac ceva. Vrei să mă ajuți?

— La ce?

— Să pun la cale un jaf armat.

Am zâmbit cu amărăciune.

— Nu glumesc deloc.

Mutsuko mă privea drept în ochi, iar vocea îi devenise brusc serioasă.

— Vreau să fac asta. Am vrut să încerc singură.

— De ce?

— Pentru că asta vreau. Pentru că nu știu când o să mă apuce iar răul.

Vocea îi tremura.

— Nu-i așa că e interesant? Să amenințăm un tip mai puternic decât noi. Nu vrei să încerci? Dacă ai putea, chiar nu ai vrea să încerci?

— Să nu crezi că vreau să schimb subiectul, dar ce-ai zice să luăm cina?

— De acord.

Aveam impresia că Mutsuko mă cântărea din priviri să vadă cât de bărbat sunt.

*

După ce-am luat masa în oraș, ne-am întors în cameră și am rugat-o pe Mutsuko să-mi rezume în câteva cuvinte planul ei. În timpul acesta, am luat pentru prima dată în mână pistolul automat Colt Pocket, modelul M. M-a trecut un fior rece pe șira spinării. Parcă pusesem mâna pe niște gheață uscată. Mi se părea că simplul fapt de a-l ține în mână era o infracțiune, că urma să fiu arestat și trimis la închisoare, că aveam să primesc o pedeapsă considerabilă și să fiu definitiv compromis din punct de vedere social. Gândurile acestea atârnav asupra mea cu o gravitate și o răceală îngrozitoare. Nu voiam să vadă ea că-l las prea repede din mână, cu toate astea n-am reușit să-l țin mai mult de douăzeci de secunde.

— Un jaf armat, asta n-are nici un sens.

Mutsuko încerca să pună pe una dintre cutiile de carton un pahar, o ceașcă și o sticlă de whisky. Însă capacul cutiei nu era prea stabil și atât paharul, cât și ceașca păreau gata să se răstoarne în orice clipă. Mutsuko încercă să turtească cutia lovind-o cu palma.

— Mă ascuți? am întrebat-o eu.

— Da, te ascult.

Răspunsul ei dovedea maturitate, dar faptele nu păreau să se potrivească deloc unei femei trecute prin viață. Nu spun asta ca să râd de ea, doar că mi se părea drăgălașă. Tocmai pentru că avea comportamentul acela copilăros se putea gândi la un lucru precum jaful armat. Cu toate acestea, eram absolut sigur că Mutsuko, pe vremea când nu era decât o bătrână, nu s-ar fi gândit niciodată la așa ceva. Aveam impresia că acum, fiindcă întinerise, își însușise cu adevărat, cât se poate de rapid, această nouă vârstă.

La drept vorbind, în noaptea în care ne cunoscusem, Mutsuko cea bătrână îmi propusese să facem sex prin intermediul cuvintelor rostite printr-un paravan (iar lucrul acesta pare cu atât mai exagerat, cu cât e propus de o bătrână), așa că aș putea spune că nu se schimbase prea mult.

— N-ar fi mai bine să întinzi un ziar pe jos?

— Nu am nici un ziar.

— E bună și o revistă.

— Nici reviste nu am.

— Și atunci cum procedezi când mănânci ceva aici?

— Nu mănânc aici.

— Sau când bei whisky?

— Pun sticla pe marginea chiuvetei, adaug apă acolo, apoi vin cu paharul aici.

— Atunci să procedăm la fel și acum.

Ne-am dus amândoi la chiuvetă.

Nu avea decât un singur pahar și, fără nici o șovăială, mi l-a dat mie, de parcă așa era normal. Gestul acesta admirabil era probabil apanajul vârstei ei înaintate, dar poate că așa procedau și fetele din ziua de azi. Nu știam prea multe despre femeile tinere.

— N-am de gând să te amănesc cu vorbe dulci și să te fac să renunți la idee. Poate crezi că nu vorbesc serios și că, de fapt, chiar asta urmăresc. Poate că așa și e. Însă nu-ți zic asta din rațiuni morale sau din lașitate. Drept să-ți spun, mi-este un pic frică, dar, mai mult decât orice, jefuirea unor persoane mi se pare ceva înspăimântător, total nepotrivit cu firea mea. Aș mai înțelege dacă ai avea nevoie de bani, dar să faci așa ceva doar pentru că vrei să folosești pistolul...

— Și atunci ce să fac, să merg undeva în munți și să trag acolo?

— Nu am zis asta. Te rog, nu mă lua în râs! Chiar și așa sunt un om care a pierdut destul în viață. Am cunoscut îndeajuns gustul amar al excluderii din societate. Nu am nervii atât de tari încât să fiu capabil de un astfel de comportament. Acum o să beau!

— Te rog.

Fără gheață, whisky-ul părea o poșircă ieftină. Nici măcar nu era bun la gust.

— Ce-ai zice dacă am intra la cinematograful fără bilet? am zis dând glas ideii care tocmai îmi trecuse prin cap.

— La cinematograful?

Din vocea lui Mutsuko răzbătea neîncrederea.

— Da.

— În loc să jefuim pe cineva să intrăm la film fără bilet?

— Doar ți-am zis să nu mă iei în râs. Ascultă-mă, te rog, până la sfârșit.

— Așa am să fac.

— Intrăm pe ușa din față cu pistolul ațintit asupra spectatorilor. Dacă ne ia cineva peste picior, putem să

tragem în geam sau în altceva, ca să le arătăm că avem gloanțe adevărate.

— Și-apoi ne uităm la film?

— Bineînțeles că nu. Dacă am rămâne să ne uităm la film, poliția ne-ar aștepta cu duba la ieșire.

— Nu cu niște blindate?

— Nu ar fi exclus.

— E mai bine cu blindatele. Și cu toți polițiștii ăia care sar de-a valma din ele.

— Dar polițiștii nu sar nici din blindate, nici din dubă. Am putea să rupem un poster de pe hol și apoi să fugim pe ușa din spate.

— Ca într-un joc pe calculator, nu-i așa?

— Un joc, dar dacă suntem prinși, vom fi condamnați. Nu e atât de ușor pe cât pare. Gândește-te că vom ieși cu pistolul în fața lumii. Asta e de ajuns ca să ne stea înimă-n gât. Dacă mai și tragem, cu atât mai mult. Ce facem dacă spectatorii aud focurile de armă? Dacă o să dea năvală pe coridor? Nu putem să tragem în oameni. Trebuie să tragem în tavan. Toată lumea o să intre în panică. Câțiva o să se prăbușească la pământ. Probabil că o să fie mai greu să ajungi la ușă printre ei decât ar fi în cazul unui jaf armat.

— Dar oare există vreun cinematograful cu ieșire prin spate?

— Sunt sigur că există.

— De obicei, la capătul coridorului nu se află toaletele? Acum, că-mi pomenise de asta, parcă așa era.

— Chiar dacă există ieșire prin spate, nu e încuiată? Planul meu părea sortit eșecului.

— La capătul coridorului se află birourile, și mă gândeam că există o ușă prin care am putea să ieșim pe strada din spate.

— Eu zic să încercăm.

— Dar nu există un astfel de cinematograf, din câte se pare.

— Ne descurcăm noi, doar avem un pistol. Putem să ieșim pe oriunde vrem.

— Fără cheie nu putem să ieșim decât prin față. Dacă ne-am întoarce spre mulțimea care ar începe să se agite, am încurca-o.

— Orice-ai spune, avem un pistol. N-o să îndrăznească nimeni să ni se împotrivească. Dacă ne mișcăm repede și dispărem înainte să vină poliția, nu vom avea nici o problemă.

— Asta așa e, dar...

— Cât e ceasul?

— Opt și patruzeci și cinci.

— Să mergem!

— Acum?

— După ce trece de ora nouă, filmele se cam termină.

— Dar oare e bine s-o facem în seara asta?

— Vrei mai bine mâine la amiază?

— Cinematograful o să fie și mâine-seară tot acolo.

— Dar poate că n-o să mai fiu eu.

— Ah! Așa ceva...

— Poate că e imposibil, sau poate că nu.

Cu pistolul în mână, Mutsuko se duse la întrerupător și stinse lumina.

Acum camera nu mai primea decât lumina care intra pe fereastră și pe cea dinspre bucătărie.

— N-ar fi mai bine să ne mai gândim puțin?

— La ce anume?

— Poate ar trebui să ne ascundem fețele, de exemplu.

— Nu mai avem timp.

Mutsuko îmi întinse mâna dreaptă.

— Ce?

— Ține!

Voia să țin eu pistolul.

— Aa!

Am avut senzația că atinsesem o bară de metal străbătută de curent electric, dar nu i-l puteam da înapoi.

— Să ne grăbim!

Mutsuko deschise ușa, apoi stinse lumina din bucătărie. Abia îi mai întrezăream silueta.

— Repede!

Nu se mai auzea decât zgomotul pașilor ei coborând în goană scările.

Am luat-o și eu la fugă pe scări. Voiam să ascund pistolul cât mai repede, dar mi-era teamă să nu se declanșeze cumva în mișcare, dacă-l băgam în buzunar, așa că l-am păstrat în mână, ascunzându-l totuși la piept, sub haină.

Mutsuko mă aștepta. Începu îndată să coboare în fugă panta îngustă din fața clădirii.

Dar de ce-mi dăduse mie să țin arma?

Toată povestea începuse pentru că ea voia să folosească pistolul, să tragă cu el, și acum iată că mi-l dăduse mie să-l țin. De ce? Trebuia să-i spun să-l țină ea, dacă tot voia să-l folosească? Dar nu puteam să i-l dau aici, pe drum. Deja ajunsesem pe Miyamasuzaka, pe unde trecea lume. La fel ca atunci când o urmărisem, ceva mai devreme, Mutsuko își unduia șoldurile și înainta cu repeziciune, fără să se lovească de oamenii care-i ieșeau în cale. Nu părea să-i pese câtuși de puțin de mine, care eram

obligat s-o urmez. Probabil că n-ar fi observat dacă mă opream până n-ar fi ajuns în fața cinematografului și nu s-ar fi uitat în spate. Să mă fi oprit acum? Mi se părea o chestie mai degrabă iresponsabilă să purcedem la un lucru atât de complicat fără un plan ca lumea. Aveam totuși la mine un pistol, chiar dacă îl țineam ascuns sub haină. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aș fi desfăcut acum haina? Oamenii ar fi văzut un bărbat înarmat care urmărea o femeie. Asta ar fi deja ceva destul de grav. Ar fi o experiență cum nu s-a mai văzut în toată existența mea. În plus, mai aveam și să ameninț oameni cu pistolul. Aș fi vrut să cântăresc mai bine lucrurile. Dacă stăteam prea mult pe gânduri, era posibil să dau înapoi, însă ceea ce voiam noi să facem era de neimaginat. În ceea ce mă privea exclusiv pe mine, nu țineam deloc să fac asta și însuși faptul că pistolul se afla la mine era de neînțeles. De bună seamă, trebuia să-i dau ei pistolul, însă problema era unde și cum să i-l pasez. M-am oprit la un semafor. Mutsuko se întoarce pe neașteptate spre mine.

— Cât e ceasul?

Am tras cu putere aer în piept, în vreme ce sudoarea îmi țâșnea prin toți porii.

— Ai pățit ceva?

Câțiva trecători mă priveau curioși.

— Opt și cînzeci și șapte, am spus eu rînjind, după ce mi-am privit ceasul de la mîna stîngă.

Adevărul e că mă speriasem, fiindcă Mutsuko se întorsese brusc spre mine și mîna dreaptă în care țineam pistolul mi se crispase. Arătătorul atingea trăgaciul. Probabil că, dacă n-ar fi avut piedica pusă, aș fi tras prin umărul hainei.

Mutsuko și mulțimea din jurul ei au pornit în același timp. Cu un pas în urma ei, m-am pus și eu în mișcare.

Eram covârșit de hotărârea cu care acționa Mutsuko și de reacția mea față de aceasta. Până acum, mă împăcasem bine cu personalitatea ei puternică și nu avusesem vreo nemulțumire. Nu o privisem niciodată cu ironie și nici nu-i percepușem în mod exagerat defectele, așa cum mi se întâmplase cu alte femei.

Însă acum eram foarte nemulțumit de egoismul pe care-l dovedea, la fel cum se întâmplase și cu soția mea, și bombăneam în spatele ei. Nu doream să ajungem la acest gen de relație.

Mutsuko s-a oprit brusc.

Mi-am dat seama că ne aflam în fața cinematografului. Probabil că era pe primul sau al doilea loc din Shibuya. Mai intrasem aici o dată, cu mult timp în urmă, însă nu-mi aminteam cum arăta interiorul.

— E bine aici? mă întrebă Mutsuko.

— Da. Trebuie să-ți dau ăsta, am șoptit eu, mișcând ușor pistolul pe sub haină.

— Ce?

— Pistolul.

— Cui vrei să i-l dai?

— Ție.

— Ține-l tu.

— Dar atunci nu-l vei putea folosi.

— Nu e nevoie să-l folosesc eu. Te las pe tine.

— Cum adică mă lași pe mine?

— Nu tu ai venit cu ideea asta? Poți să-l folosești tu.

Mergi înainte.

— Poftim?

— Mergi în fața mea.

— De ce eu înainte?

— E ciudat să meargă femeia înainte, nu?

— Eu nu cred că e ciudat.

— Ce ne facem dacă filmul se termină în timp ce noi ne certăm? Lucrurile o să se complice dacă începe să iasă lumea.

Neavând de ales, m-am îndreptat către intrarea în cinematograful.

Așa se întâmplă mereu, femeile pretind că vor egalitate și în timpul acesta se ascund după bărbați și-i împing de la spate. Casa de bilete era deja închisă. Și spunea că eu am venit cu ideea? Așa e, dar zisesem asta numai pentru că voiam s-o fac să renunțe la jaful armat, și nu pentru că aș fi avut eu de gând să fac așa ceva. Nici în locul în care se rupeau biletele nu era nimeni.

— Nu e nimeni, am remarcat eu.

— Acolo, spuse Mutsuko din spatele meu.

Când m-am uitat în direcția indicată, am văzut un bărbat cocoșat pe-o scară, cu mâinile întinse către tavan. Jos era o femeie care părea să-i dea o mână de ajutor.

— Schimbă becurile, nu-i așa? șopti Mutsuko.

— Ce-i de făcut?

— Poftim?

— Ce să le spunem?

— Cum adică ce să le spunem?

— Nu e oare ciudat să mergem acolo, să îi amenințăm cu pistolul și să le zic că vrem să intrăm?

— Atunci ce vrei să faci? Degeaba mă întrebi pe mine, că nu știu ce să-ți spun.

Cu atitudinea asta, nu mai eram așa de sigur că divorțul fusese din vina soțului ei.

— Ce doriți? mi se adresă o voce.

Când m-am întors, am constatat că era femeia de lângă scară.

— Doriți ceva? întrebă ea acum ceva mai tare.

— A, nimic! S-a terminat deja filmul?

— Mai durează cinci minute.

— Aa, atunci e-n regulă.

Am ieșit pe ușa din față.

— Ce înseamnă asta? mă întrebă Mutsuko cu indignare.

— Dacă nu stau să cântăresc lucrurile, mă pierd cu firea.

— Să mergem la birouri. Le luăm banii obținuți din vânzările de azi și fugim.

— Nu pot să fac așa ceva.

— Ei bine, atunci ce facem?

— Mă gândesc.

— În cinci minute o să iasă toată lumea. Ce facem?

— De ce mă întrebi pe mine?

— Tu ai spus că nu-ți convine propunerea mea. În cazul ăsta, e normal să te întreb ce planuri ai, nu crezi?

— Îți mai spun încă o dată, eu de la bun început am fost împotriva ideii acesteia.

— Degeaba spui asta acum. Eu am făcut întocmai cum ai propus tu.

Am pornit din nou către intrare.

— Ce facem?

Nu-mi venea nici o idee, dar aveam vaga bănuială că nimic nu putea fi mai rău decât să ne certăm la nesfârșit și să nu facem nimic până la urmă.

Am pătruns în hol și m-am îndreptat fără șovăială către cei doi care strângeau scara. M-au observat și s-au întors

spre mine. Atunci am îndreptat dintr-odată pistolul spre ei. Pe față li se citea confuzia.

— Țsta nu-i un pistol de jucărie. E adevărat, am spus eu. Dacă nu mă credeți, pot să vă demonstrez.

Cum cercetam locul cu privirea, căutând ceva în care să trag, bărbatul îmi spuse pe un ton înfricoșat:

— Te cred și fără să tragi.

Era un bărbat înalt și slab. M-a frapat tensiunea din vocea lui. M-am gândit că nimeni altcineva nu ar fi crezut așa de ușor că pistolul era adevărat. Aveam impresia că trebuia să purtăm o conversație relaxată, dar care, în același timp, să-i enerveze.

— Mă crezi? am întrebat eu într-o doară.

— Te cred.

— Da, și eu la fel, încuviință și femeia, care rămăsese pe loc încurcată.

— OK. Vom merge acum în capătul coridorului.

— Poftim?

— În capăt. Treceți în fața mea.

— În capăt?

— Pe-acolo.

— Nu sunt decât toaletele acolo.

— Știu și eu asta. Treceți amândoi în fața mea.

— Kobayashi, ce s-a întâmplat? se auzi o voce groasă de bărbat de undeva din spate.

Am îndreptat pistolul spre el. La zece metri distanță, bărbatul de vârstă medie, gras, îmbrăcat în costum, se opri consternat.

— Nu mișca. Dacă miști, trag.

Cineva m-a împins brusc, cu putere, din spate. M-am clătinat pe picioare.

— Chernați poliția! a strigat bărbatul din spatele meu.

M-am oprit după doi, trei pași și, când m-am uitat în urmă, femeia și bărbatul fugeau spre capătul coridorului. Am îndreptat pistolul spre ei și am apăsat pe trăgaci. Undeva în minte îmi stăruia gândul că piedica era trasă, dar mi-am dat seama că era mai bine așa. M-am întors către bărbatul mai în vârstă și i-am surprins silueta cu coada ochiului, pe când se grăbea să intre în biroul de lângă intrare.

— Să fugim! mi-a strigat Mutsuko cu o voce ascuțită. Bineînțeles că trebuia să fugim.

Dar, în loc de asta, eu m-am îndreptat spre capătul coridorului unde dispăruseră bărbatul și femeia.

— Pe-aici! strigă Mutsuko.

Eu îmi continuam fuga ignorând-o complet.

Nu i-am găsit pe cei doi pe coridorul lateral. Probabil că se ascunseseră în toaletă. Priveam peretele în timp ce alergam și mi-am proptit mâna de ultimul poster.

— Lasă asta acum! strigă Mutsuko cu voce rugătoare din spatele meu.

Mâna îmi alunecă. Nu puteam ajunge la poster pentru că se afla după o vitrină de sticlă. Aveam nevoie de timp ca să o deschid și să scot posterul de acolo. Retrage-te! mi-a venit în minte. În timp ce dădeam să mă întorc, m-am izbit de Mutsuko și i-am cerut scuze. Când mi-am dat seama ce prostii putusem să spun într-o astfel de situație, mi-a trecut prin cap vaga bănuială că îmi cam pierdusem cumpătul în toată agitația aceasta. Nu era nimeni pe holul de la intrare. Ușa biroului în care dăduse buzna bărbatul mai în vârstă era închisă.

De îndată ce am năvălit afară pe ușa de la intrare, am luat-o la fugă către Miyamasuzaka. A fost cât pe ce să mă ciocnesc de mai mulți trecători. Mi-am dat seama, înspăimântat, că mâna în care aveam pistolul era la vedere. M-am grăbit să o ascund sub haină.

Am urcat panta și am început să caut aleea pe care venisem.

Trebuia să traversez strada ca să ajung la clădirea în care locuia Mutsuko, dar nu-mi puteam permite să aștept la semafor. Căutam o alee unde să-mi pot pierde urma. Însă nu găseam nici o astfel de alee. Poate că era mai bine să alerg în continuare și să mă îndepărtez cât puteam de mult.

— Stai! s-a auzit vocea lui Mutsuko. Nu mai pot să alerg.

— Se face verde!

În timp ce-o încurajam astfel pe Musuko, cu privirea întoarsă spre ea, alergam către semaforul de la capătul pantei. Mutsuko mă urma clătinându-se pe picioare și ținându-se cu mâinile de burtă.

Dar nu aveam timp să stăm să ne odihnim doar pentru atâta lucru.

Am străbătut trecerea de pietoni în fugă, iar apoi am întors capul, așteptând-o pe Mutsuko. Când m-a ajuns din urmă, am început să cobor panta și am căutat o stradă mai întunecoasă. Am cotit la stânga și am apucat-o în pas alergător pe un drum lăturalnic.

— Așteaptă! îmi spuse Mutsuko.

Nu era nici o problemă dacă ajungea mai târziu. Eu oricum căutam o străduță ca să ne putem odihni într-un loc mai ferit. Însă nu găseam nici una așa cum aș fi vrut

eu. În schimb, am dat peste un teren viran, acoperit de un cort înalt, ce dădea înspre strada principală.

— Aici!

M-am întors și i-am făcut semn lui Mutsuko, care venea în urma mea, apoi am tras cu ochiul înăuntrul cortului. Era un mic teren viran, unde fusese dăruită o casă. Cam un sfert din suprafață era ocupată de un bulldozer de dimensiuni mici. M-am uitat de-a lungul drumului. Nu trecea nimeni.

— Să intrăm, i-am spus eu în șoaptă lui Mutsuko, care tocmai se apropia.

Însă ea a trecut mai departe, tot ținându-se cu mâinile de burtă, fără să mă bage în seamă.

— Parcă voiai să te odihnești un pic, m-am luat eu după ea.

— Într-un minut suntem acasă, îmi răspunse ea sec.

Nu era chiar așa, dar, fiindcă ne-am grăbit, după vreo trei minute ne aflam la ea în apartament.

— Ai luat-o la fugă de unul singur. Nici măcar nu m-ai tras de mână după tine.

Mutsuko se așeză pe canapea, apoi dădu un șut cutiei de carton din fața ei. Pentru cineva de șaiszeci și șapte de ani, dacă avea un trup sănătos, nu era un lucru imposibil.

M-am așezat pe pat și, în sfârșit, am lăsat pistolul din mână. Am făcut câteva mișcări de închidere și deschidere a pumnului ca să-mi dezmoțesc oasele.

— Ce chestie, să încerci să furi posterul! se uită Mutsuko supărată la mine. Și să nu fugi imediat, într-o situație ca aia!

— Așa a fost planul.

— Dar era cu totul lipsit de sens. Când credeam că o s-o iei la fugă, tu te-ai dus la capătul coridorului. Nu mi-a venit să cred!

— Am vrut să merg până la capăt.

— Atunci mai bine ai fi luat posterul ăla. Doar ai atins o dată geamul, apoi ai fugit înainte, de capul tău.

— Mi-am dat seama că mai mult de-atât nu puteam face.

— Puteai să fi tras un foc sau două. Dacă ai fi făcut-o, n-ar mai fi fost așa de îndrăzneți cu toții.

— Mai bine ai fi ținut tu pistolul. Ți-am zis doar să-l iei tu.

— Nu cred că era bine să te pun pe tine, un bărbat, să mă urmezi cu mâinile goale.

— Lasă, nu-mi mai purta de grijă!

— Așa să fie oare? Nu te-ai fi simțit jignit ca eu să merg înainte și tu să vii după mine?

— Nu m-aș fi simțit deloc jignit. Oricum e mai ușor să critici când nu faci nimic.

— Dar ce puteam eu să fac? Ce puteam eu să fac acolo?

— Nici măcar nu mi-ai ținut de șase cum trebuie.

— Ce voiai să-ți spun? Dai vina pe mine pentru că tu n-ai fost în stare să faci treaba ca lumea?

— Eu nu cred că n-am fost în stare să fac treaba ca lumea. Cred că m-am descurcat foarte bine. În plus, ne-am întors acasă fără să fim prinși. Am petrecut de minune, nu crezi?

— Dar ne-au văzut fețele.

— Și cum ni le-am fi putut ascunde? Nu tu ai fost cea care s-a grăbit? M-ai tot zorit, spunându-mi că în cinci minute iese lumea de la film.

— Să știi că sunt îngrijorată. Pentru tine-mi fac griji. E posibil să fi prins chiar și mâine, cum ieși pe stradă.

— N-are rost să-mi porți de grijă. Nu că mă laud, dar am o față cu totul banală. Pot să jur că, dacă n-am fost prins acolo, n-o să-și aducă nimeni aminte cum arăt.

— Cum poți să spui așa ceva? Cum îndrăznești să zici așa ceva, când eu îmi fac griji pentru tine?

Vocea lui Mutsuko devenise dintr-odată gravă. Începu să plângă.

Nu puteam suporta s-o văd plângând, așa că m-am ridicat, m-am dus în bucătărie, am luat paharul și mi-am turnat niște whisky. L-am diluat cu apă.

Nu voiam să ajung să mă cert cu Mutsuko în felul acesta. Așa cum eram acum, parcă mă certam cu una dintre iubitele mele de odinioară sau cu soția mea. Însă cu Mutsuko nu voiam să o fac.

Dar până și Mutsuko, chiar dacă împrejurările erau un pic mai speciale, era până la urmă tot femeie. Nu era decât o dovadă de slăbiciune din partea mea să am pretenții prea mari de la ea fără să țin cont de realitate, ca apoi să fiu dezamăgit și să ajung să nu o mai pot suporta.

— Vrei să bei ceva? am întrebat-o. Un whisky?

Nu mi-a răspuns.

Aș fi vrut să folosească oportunitatea pe care i-o ofeream, să-și dea seama că eu eram cel care făcusem primul pas spre împăcare și să-mi răspundă imediat.

— Bei un whisky? am întrebat-o încă o dată.

— Da, mulțumesc.

Îmi răspunsese cu o voce abia șoptită, dar mi-am dat seama că nici ea nu voia să continuăm cearta. Am turnat

whisky în ceașca de cafea, apoi l-am amestecat cu apă și m-am întors în cameră.

Mutsuko se mutase de pe canapea pe patul unde șezusem eu mai înainte. Ținea pistolul în mână.

A apucat cu mâna stângă paharul pe care i-l întinsesem, mulțumindu-mi scurt. Eu m-am așezat pe canapea, mi-am sprijinit capul de spătar și am închis ochii. Starea de tensiune nu mă părăsise. Ar fi trebuit să fiu epuizat, dar sângele încă fierbea în mine și nu simțeam oboseala. Dacă beam whisky, probabil că senzația de epuizare avea să mă cuprindă treptat.

Am deschis ochii.

Pistolul era îndreptat spre mine.

Obrajii lui Mutsuko păliseră. Am simțit imediat că nu glumea, dar m-am forțat să râd, zicându-i:

— Dă-l încoace. Nu e amuzant.

— Nu te mișca.

Vocea îi tremura puțin.

Nu m-am mișcat. Am vrut să spun ceva, dar nu-mi găseam cuvintele. Pe când se ridica alene, Mutsuko a lăsat jos paharul pe care-l ținea în mâna stângă. Restul corpului i-a rămas nemișcat. Stătea cu pistolul din mâna dreaptă ațintit asupra mea, cu fața întoarsă spre mine, de parcă nu avea nici o legătură cu mișcarea mâinii ei stângi.

— Ce vrei să faci? am reușit eu în sfârșit să deschid gura.

— Dacă te miști, trag. Pe cuvânt că trag, spuse ea fixându-mi fruntea cu privirea.

Gura pistolului se apropia pe nesimțite.

— Nu-mi pasă dacă mor.

Chiar așa simțeam. Nu voiam să mă zbat. Renunțasem brusc la tot. Chiar dacă continuam să trăiesc, nu mă mai aștepta cine știe ce, iar Mutsuko îmi oferise deja destule clipe plăcute.

— M-a cuprins moleșeala, spuse Mutsuko. Dar... Nu te uita! Nu te uita la mine!

Am simțit o lovitură în moalele capului.

Mă lovise cu pistolul. Încă o lovitură. Și încă una.

— Aa!

Propria mea voce mi se părea străină, parcă era a altcuiva.

Am simțit cum sângele îmi picura pe frunte și mi se scurgea pe pleoape, apoi mi-am pierdut cunoștința.

După ce am developat, la magazinul foto din stația Shinjuku, de pe linia Odakyu, cele două filme de douăzeci și patru de poziții fiecare, în care o fotografiasem pe Mutsuko în aer liber, am intrat în posesia a patruzeci și opt de poze. Mutsuko se zărea cu claritate în fiecare fotografie (erau și unele oarecum încetoșate, dar în mare parte imaginile erau clare).

Cu toate că promisem o lovitură în urma căreia nu mi-am putut da jos bandajul de la cap timp de aproape o jumătate de lună, uneori mi se părea că Mutsuko nu exista decât în închipuirea mea. Atunci priveam fotografiile ei, pe care le țineam în portofel (în special pe cea mai reușită, realizată în fața clădirii Mitsui). Simțeam o bucurie uriașă când îmi venea dintr-odată chef să mă uit la ele în tren, dar mă vedeam nevoit să-mi stăpânesc impulsul până când coboram la următoarea stație.

Atât familiei, cât și colegilor de serviciu le spuseseam că rana o căpătasem în urma unei lovituri primite odată, când mă îmbătasem.

Părăsisem pe propriile picioare camera aceea (când mi-am revenit în simțiri, Mutsuko deja plecase) și mă întorsesem acasă cu taxiul. Aveam un prosop înfășurat în jurul capului, dar sângerarea nu era gravă.

N-aș putea spune că-i eram chiar recunoscător pentru gestul acesta, dar nici nu eram supărat pe Mutsuko. Aveam impresia că-i înțelegeam dorința de a nu fi văzută de nimeni atunci când începea să se transforme. Îmi făceam griji pentru ea, întrebându-mă unde s-o fi dus în seara aceea. Mă înduioșa să mi-o imaginez căutându-și un adăpost.

Pe la mijlocul lui iunie au avut loc restructurări la firmă, iar departamentul nostru de comenzi speciale a fost desființat.

Am primit un nou post, de locuitor al directorului departamentului de publicitate. Nu aveam un birou separat, ci doar o masă într-un colț al departamentului, și îndeplineam rolul de element de legătură între agenții de vânzări de la sălile de expoziție pentru locuințe și secția de publicitate. Zi de zi făceam turul celor unsprezece săli de expoziție răspândite în Saitama, Chiba, Tokyo, Kanagawa, împărțindu-mi munca cu unicul subordonat. Nu era o muncă lipsită de sens și nu o făceam de mântuială.

Însă tot nu mă simțeam cuprins de dorința de promovare sau de fidelitatea față de firmă. Tot ce mă interesa era cum aveam să o reîntâlnesc pe Mutsuko și să dezvolt pozele ei nud făcute în camera de hotel.

Pentru acestea alesesem un film alb-negru, gândindu-mă că era mai ușor de dezvoltat. Fusese o intenție laudabilă, dar acum, pus în situația de a mă ocupa de treaba aceasta, nu mai era chiar atât de ușor.

Mergeam la magazine specializate în produse fotografice să văd expoziții despre cum să-ți instalezi singur o cameră obscură, îi întrebam pe vânzători despre modalitățile de dezvoltare fără camera obscură, aduceam acasă ustensilele necesare. Toate regulile care trebuiau urmate

mi se păreau foarte dificile, de exemplu, „filmul se lasă timp de treizeci de minute sub un jet de apă“, sau „negativul se agață în camera obscură și se lasă să se usuce singur“. Era ceva ciudat ca dintr-odată să mă preocupe atât de mult tehnica fotografică și probabil că trebuia să-mi pregătesc și o mulțime de scuze. Mai mult, dacă m-ar fi prins nevastă-mea cu fotografiile unei femei goale, cu detalii ale organelor ei sexuale, nu numai că aş fi fost copleșit de rușine, dar mai trebuia să dau și explicații referitoare la împrejurarea în care făcusem acele fotografii.

În definitiv, nu puteam face nimic. Cele două filme de douăzeci și patru de poziții fiecare, în care trebuia să se regăsească din plin imaginea goliciunii străvezii a lui Mutsuko, le păstram într-o pungă de hârtie ascunsă în biroul de la serviciu, alături de negativele fotografiilor făcute cu ea în aer liber.

Soția mea ajunsese la capătul puterilor cu munca ei de editare, alături de cei trei subordonați ai săi. Prin urmare, începuse să recruteze noi membri, încercând să sporească numărul colaboratorilor. De fapt, căuta persoane care să li se alătore voluntar în munca de editare, informare, distribuție și încheiere de contracte de publicitate.

— Nu pot garanta că voi avea aceleași venituri personale ca până acum, însă, pe de altă parte, veniturile firmei vor crește, îmi spunea, ca pentru a-și găsi singură o scuză.

Bineînțeles că eram de acord cu ea. Dacă într-adevăr avea o asemenea capacitate de organizare, mă vedeam nevoit să-mi schimb părerea despre ea. De fapt, rezultatul era că aveam mai multă libertate, iar sentimentele de vinovăție mi se mai atenuau. Mi se părea că cel mai bine

pentru noi doi era să păstrăm de-acum înainte relația aceasta impersonală, ca între doi străini.

— Dar crezi că vrea cineva să lucreze fără nici un venit?

— Sigur că da. Problema este dacă pot să le ofer unor astfel de oameni motivația care să vină în întâmpinarea dorințelor lor.

Eram ușor consternat de faptul că soția mea chiar credea ce spunea. Mi se părea că asta înseamnă să adune niște femei cu vise neîmplinite și să se folosească de ele fără să le plătească, ducându-le cu vorba, dar soția mea nu părea să vadă lucrurile așa.

Aveam impresia că nu mă pot pune cu un adversar ca ea și trebuia să am grijă ca nu cumva să o iau peste picior. Pasiunea care o cuprinsese era cu mult mai sănătoasă decât gândurile ce-mi treceau mie prin cap și nu mă simțeam în măsură să o critic tocmai eu.

La urma urmei, eram un bărbat care se uita pe furis pe sub mese, prin cafenele, la pozele cu Mutsuko sau căruia îi fugeau ochii pe stradă după fete.

Fete. Chiar așa. Pe nesimțite începusem să cred, fără să mă îndoiesc, că la următoarea întâlnire Mutsuko avea să apară sub înfățișarea unei copile.

Însă nu știam câți ani urma să aibă această copilă. Mi se părea că nu există o legitate precisă în faptul că de la șaiszeci și șapte de ani ajunsese la patruzeci și ceva, apoi la puțin peste douăzeci de ani. Oare avea să se transforme într-o adolescentă sau într-o fetiță sub zece ani?

Era ciudat să mă gândesc la așa ceva, dar dacă meditam mai bine la experiențele prin care trecusem, așteptările mele nu mi se păreau cu nimic anormale.

Pe de altă parte, o spaimă de neînțeles îmi străfulgera uneori pieptul. Era spaima stărnită de posibilitatea de a nu o mai vedea niciodată pe Mutsuko.

Atunci mă cuprindea un sentiment insuportabil de singurătate și mă străduiam să-mi anihilez presimțirile sumbre, fără a-mi îngădui să devin conștient de ele. Mă gândeam doar la cât de multe îmi oferise Mutsuko. Dacă mă gândeam la asta, puteam foarte ușor să-i iert încăpățănarea din seara în care mă despărțisem de ea. Eram foarte indulgent când venea vorba de Mutsuko.

Arată-te! Vreau să-ți văd chipul!

Fie că eram treaz sau că dormeam, o parte din mine o căuta fără încetare pe Mutsuko.

Era o seară ploioasă de la începutul lui iulie.

Trecuseră deja trei zile călduroase și senine, după ce fusese anunțată încheierea sezonului ploios, iar acum ploua din nou ca în timpul musonului. Era într-o sâmbătă.

Fiind cam răcoare pentru mânecă scurtă, îmbrăcasem o jachetă de vară. Stăteam singur în sufrageria unei case-model de la expoziția de locuințe.

Era o casă cu etaj a firmei noastre, în stil nord european, din expoziția aflată de-a lungul șoselei de centură numărul opt, în dreptul punctului de joncțiune Yoga.

Puținii clienți dispăruseră unul câte unul imediat ce trecuse de ora opt. În sâmbetele din timpul verii țineam deschis până la nouă, dar pe-așa o ploaie n-avea nici un sens s-o mai facem.

La ora opt le-am dat drumul acasă celor doi angajați de la vânzări.

Eu nu aveam de ce să mă grăbesc spre casă.

— Am lucrat și eu în vânzări. O oră în plus sau în minus nu contează, le-am spus celor doi când le-am dat voie să plece mai devreme.

Munciseră deja destul. Nu puteam cere să li se plătească orele suplimentare, chiar dacă stăteau peste program.

„Nu se poate face treabă ca lumea în vânzări, dacă ai pretenția să ți se plătească ore suplimentare.“ Acesta era sloganul de bază de când intrasem eu în firmă, așa că, dacă atunci când se putea reduce programul nu profitai de asta, în scurtă vreme nu mai puteai continua în același ritm.

Mi-am ridicat capul și mi-am privit propria imagine oglindită în geamul mare cu rame metalice care dădea spre grădină.

Deoarece înăuntru era lumină, grădina nu se vedea aproape deloc. În apropierea intrării se afla un felinar scund. Doar zona luminată dimprejurul lui se oglindea în extremitatea stângă a geamului alcătuit din patru bucăți.

Iată-mă, asta eram, un bărbat slab, între două vârste, care își privea silueta oglindită în geam, așezat pe canapeaua ieftină, dar nouă-nouă din mijlocul sufrageriei. Un bărbat cu părul suficient de lung cât să poată fi pieptănat cu cărare, tuns neîngrijit, din cauza pansamentului de pe rana de la cap; coafura însă se potrivea cu lungimea părului, care la un moment dat nu avusese decât doi centimetri. Era bine și-așa, deoarece era vară, așa mi se spusese, dar începusem să mi-l pieptăn cu cărare fără să mai merg la frizer.

Imediat însă am rămas încremenit.

Mi-am dat seama de ce ridicasem brusc capul și mă privisem în geam. Pentru că simțisem o prezență străină în grădină. Însă acolo era întuneric și îmi vedeam doar propria reflexie în geam. Era ceva mai degrabă în mine, decât dincolo de mine. Am mijit ochii mai bine și mi-am

dat seama că dincolo de imaginea mea reflectată se vedea totuși și altcineva. Imaginea era însă neclară.

Deja eram asaltat de presimțiri și am început să mă clatin în timp ce încercam să mă ridic, sprijinindu-mă cu mâna dreaptă de canapea. Lovindu-mă cu fluierul picio-rului de masa de sticlă din fața canapelei, am alergat spre întrerupător.

Mi-am dat seama prea târziu că era o mișcare cu totul nepotrivită.

Dacă voiam să verific cine era în grădină, trebuia să fug repede la ușa din sticlă și s-o deschid. Dar eu m-am repezit la întrerupător. Probabil că-mi fusese teamă să deschid geamul și să dau pe neașteptate cu ochii de Mutsuko, fără nici un zid protector între noi. Am închis toate cele trei întrerupătoare.

În grădină se zărea silueta unei fete.

Pe fundalul sufrageriei cufundate în întuneric se vedea profilul unei copile cu o umbrelă deschisă în mână, scăldată din spate de lumina alburie a felinarului din grădină.

Aceasta mă fixa cu privirea.

Însă aproape că nu-i puteam desluși conturul feței.

M-am îndepărtat de întrerupător și m-am îndreptat încet către geam, ca și cum voiam să mă conving că vă-zusem bine. O fată subțirică, poate de școală generală, mă privea.

Am deschis ușa de sticlă.

— Bună seara, îmi spuse Mutsuko.

Era o voce de fetiță.

— Bună seara, am răspuns.

Era o fată frumoasă. Atunci m-au năpădit brusc lacri-mile și n-am mai fost în stare s-o invit înăuntru. Plângeam în hohote privind-o pe Mutsuko.

Ea mă privea la rândul ei în tăcere.

— Și eu am plâns, să știi, spuse Mutsuko cu vocea ei de fetiță.

— Da?

La intrarea în casă, își șterse murdăria de pe picioare cu cârpa pe care i-o dădusem. Atât brațele diafane care-i ieșeau de sub bluza cu mânecă scurtă, cât și gambele ei dezgolite mi se păreau dureros de subțiri.

— Nu ți-e frig?

— Ba da.

Mi-am dat jos jacheta și i-am pus-o pe umeri. Mutsuko și-a strâns-o în jurul umerilor fără să se împotrivească și m-a urmat în sufragerie.

— Să-ți pregătesc o cafea. Sau preferi un ceai?

Fără să-mi dau seama, vocea mea căpătase tonul cu care le vorbești de obicei copiilor.

— Un ceai, te rog.

Am rămas uimit de tonul de adult pe care mi-a răspuns Mutsuko, așezată pe scaun.

Pe un suport de lemn dintr-un colț al sufrageriei erau așezate pliculețe de cafea instant, ceai verde și negru.

— Dar cum de-ai știut unde să mă găsești?

— Am sunat la tine la firmă și am aflat că ești aici.

— Îmi făceam griji, pentru că atât numărul de telefon, cât și sediul la care lucrez s-au schimbat.

Mutsuko încuviință. Își strânse mai tare la piept jacheta pe care i-o așezasem pe umeri.

— Ai cumva febră?

Mutsuko scutură din cap fără să mă privească.

— Sunt doar obosită.

— Ce bine-ar fi fost dacă aveam să-ți dau ceva să mănânci, niște biscuiți, ceva.

În timp ce turnam ceaiul în cești o priveam cu nesaț, fără să-mi pot lua ochii de la ea.

Așa cum stătea nemișcată, cu ochii plecați, Mutsuko mi se părea cu totul diferită de cum o știam, de-o frumusețe pură, ireală. Îi lipseau infatuarea obișnuită a tinerelor fete, duritatea, aerul nesigur de copil. În schimb, își păstrase serenitatea și rafinamentul celor șaiszeci și șapte de ani. Probabil că aveam unele idei preconcepute, însă Mutsuko, în momentul în care-și ștersese picioarele la intrare, nu mă cucerise prin drăgălășenia și nesiguranța unei fete, ci prin gesturile ei de femeie adultă, prin mișcarea grațioasă a mâinilor.

— Am făcut ceva îngrozitor, spuse fata.

— Ce s-a întâmplat?

Am crezut că făcuse ceva și acum avea nevoie de ajutorul meu.

— Ție ți-am făcut ceva îngrozitor.

Fata zâmbi, apoi mă privi fugitiv.

Desigur, așa era. Însă nu puteam încă să accept ideea că fata din fața mea își cerea scuze pentru ceea ce făcuse Mutsuko, tână de douăzeci și ceva de ani.

— Nu-i nimic, am spus.

— Ești bine?

— Da. Nu mai am nimic.

— Nu știam ce altceva să fac. Mi se făcuse rău acolo, cuprinsă de moleșca obișnuită. Dacă-mi pierdeam cunoștința, nu mă puteai lăsa acolo așa. Nu voiam să se întâmple asta. Nu înțeleg nici eu prea bine, dar am impresia că atunci când mă transform devin foarte urâtă. Nu vreau să mă vadă nimeni așa. Instinctul îmi spune să mă ascund, așa cum se ascund elefanții când mor. Sentimentul acesta

devine atât de puternic, încât sunt în stare de orice. Mai târziu mi-am dat seama că am făcut ceva îngrozitor, că puteai să mori, ceea ce ar fi fost de nesuportat pentru mine. Am vrut să-mi cer iertare.

Era o senzație revigorantă să văd cum fata aceasta de doisprezece, treisprezece ani mă privește drept în ochi și mă tutuiește pe mine, un bărbat trecut de prima tinerețe, fără vreo urmă de aer sfidător. Mutsuko emana o forță de atracție inexplicabilă, cu gesturile și vorbele ei de femeie adultă, care nu se potriveau cu înfățișarea ei de copilă.

— Am stat acasă două zile și, după încă vreo câteva, am scăpat și de bandajul acela exagerat. Nici vorbă să mor. I-am întins ceaiul.

Fata a prins cana cu vârfurile degetelor de la ambele mâini și a dus-o la gură, lăsând aburii să-i cuprindă obraji, de parcă ar fi fost în toiul iernii.

— Ți-ar trebui totuși un pulover subțire, de vară.

— Da, încă nu m-am adaptat la noul anotimp.

— De haină de ploaie s-ar putea să nu mai ai nevoie.

— Ce interesant!

— Ce anume?

— Parcă aș fi la tine acasă.

— Casa mea nu-i la fel de frumoasă ca asta. Nici la fel de spațioasă. Sunt tot felul de lucruri îngrămădite în ea și nu e așa de plăcut să locuiești acolo.

— Astea-s vorbe de angajat al unei companii?

Acum părea doar o fetiță.

— Mai trebuie să stăm încă vreo zece minute. Apoi am să trag obloanele aici și la etaj, am să sting lumina, am să încui, după care îți propun să mergem undeva să mâncăm ceva bun.

— Ți-e foame?

— Credeam că ție ți-e foame.

— Ce-ai zice să rămânem aici peste noapte?

— Ar putea afla cei de la firmă, pentru că vine cineva să facă de pază.

— Mda, ai fi dat afară dacă te-ar prinde că ai rămas aici peste noapte cu o elevă de școală generală.

Într-adevăr, arăta ca o elevă de școală generală. Mai demult izbucnisem în lacrimi la vederea chipului îmbătrânit al cuiva cu care nu mă mai întâlnisem de multă vreme, dar acum mă uimea să află că oamenii sunt la fel de neputincioși în fața tinereții ca și în fața bătrâneții.

— De când? am întrebat eu. De când arăți așa?

— De-acum zece zile.

Am dat din cap. Deși încercase să nu-și arate îngrijorarea față de mine, glasul o trăda.

— Asta nu înseamnă că m-am întâlnit cu altcineva în timpul acesta. Mi-a fost greu să mă obișnuiesc cu mine, așa. De data aceasta nici nu aveam cu ce să mă îmbrac și să știi că viața unui copil singur nu e deloc ușoară. Nu pot închiria un apartament. E greu și să-mi cumpăr o bluză sau o fustă. Lumea mă întreabă diverse lucruri. „Unde-i mama ta?“, de exemplu. Sau dacă nu am venit la cumpărături cu bani furajați.

— Și ce-ai făcut cu apartamentul?

— E în regulă deocamdată, pentru că l-am închiriat când aveam douăzeci de ani. Ce amuzant, când aveam douăzeci de ani!

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da.

— Cum anume?

— Aș vrea să merg la hotel și să-mi comand ceva de mâncare.

— OK.

Nu aveam atâția bani la mine, dar urma să mă descurc eu cumva.

— Am eu bani. Doar că, la vârsta mea, nu pot să-mi iau singură o cameră la hotel.

— Înțeleg.

— Mergem?

— Poftim?

— Putem să mergem acum la hotel?

— Aa. Da, imediat ce închid obloanele.

— Poți să stai cu mine?

— Da.

— Atunci mai bine dai un telefon să anunți că nu ajungi acasă în seara asta.

— Sun mai târziu.

— Sună acum.

— Mi-e greu să-ți spun asta, dar nu vreau să vorbesc cu nevastă-mea de față cu tine.

— Da, cred că ai dreptate să procedezi așa.

— Ce vrei să spui?

— E normal să ai o viață separată, care să nu aibă legătură cu mine, și să nu vrei s-o distrugi. Nu-ți reproșez nimic. Și eu am o viață privată, în care nu vreau să te amesteci. Nici nu vreau să vorbesc despre ea.

— Mă duc să închid obloanele de la etaj.

— Vreau să văd și eu cum arată camerele de sus.

După ce am urcat amândoi, Mutsuko a plâns puțin. Văzuse camera pentru copii. Am crezut că-și amintise de propria ei copilărie, dar nu era așa.

Era o cameră de adolescentă, destul de stângaci decorată, cu păpuși europene pe cuvertura roz, cu o sculptură mobilă atârnată de tavan, cu reproduceri după Marie Laurencin pe pereți, dar la vederea ei Mutsuko a izbucnit pe neașteptate în lacrimi.

— Ce-ai pățit?

Apucasem să deschid fereastra ca să pot trage obloanele.

— Sunt emoționată, spuse Mutsuko.

Încerca să-și ascundă lacrimile, dar vocea îi era încă înecată de plâns.

— Mă simt copleșită. Câteodată reacționez ca un copil. Când am văzut camera asta, m-am gândit ce bine-ar fi dacă aș putea să-mi trăiesc de-acum înainte copilăria într-o cameră ca aceasta...

Am dat din cap, am închis obloanele, după care m-am apropiat de Mutsuko, căzută în prosternație lângă pat, și am cuprins-o pămintește pe după umeri. Era încă un copil, avea umerii înguști. Îi simțeam coastele în timp ce-o mângâiam pe spate.

Aveam de mult senzația că pierdusem legătura cu propriul meu copil. Undeva, în adâncul sufletului, îmi doream să trăiesc alături de Mutsuko și s-o cresc ca pe copilul meu. I-am simțit căldura trupului. Atunci, în contrast cu sentimentele mele, am început să simt în coapse o fierbințeală ce răspundea căldurii ei. Am intrat în panică și m-am îndepărtat de ea.

— Ce hotel ți-ar plăcea?

Mutsuko mi-a indicat numele hotelului la care fusesem și data trecută.

Mă temeam ca amintirea a ceea ce se petrecuse acolo să nu mă afecteze, dar nu puteam să-i mărturisesc asta unei fete, așa că i-am răspuns simplu: „Acolo mergem!“. O asemenea judecată nu avea nici o logică, pentru că Mutsuko nu era o fetiță, dar, având-o în fața ochilor pe această copilă pură și neștiutoare, în mine se nașteau, independent de voința mea, astfel de sentimente.

Ploaia s-a întetit după ce ne-am urcat într-un taxi și, din când în când, tuna sau fulgera.

Camera se afla la etajul treizeci și doi. De la fereastră puteam admira orașul care se desfășura la picioarele noastre. Undeva în depărtare fulgerele spintecau cerul, urmate cu ceva întârziere de bubuitul tunetelor.

De îndată ce-am ajuns în cameră, Mutsuko s-a dus la geam, fără să-și mai dezlipească ochii de la priveliștea de afară. „Oare nu vine unul și mai grozav?“ Privită din spate, părea lipsită de apărare ca o fetiță care fugise de acasă numai cu hainele de pe ea. Asta îmi aprindea dorința.

— Mă simt stânjenit.

Am căutat meniul pentru room-service.

— De ce anume?

— Când te văd uitându-te la fulgere, chiar îmi pari o copilă.

— Dar chiar sunt o copilă, spuse Mutsuko întorcându-se spre mine cu o privire poznașă. Ce te face să crezi că nu-i așa?

— O copilă adevărată nu vorbește așa.

— Cum adică?

— Uite meniul. Comandă tot ce dorești. Fac cinste.

— Nu-i nevoie.

— Chiar dacă nu-i nevoie, lasă-mă să fac măcar atâta lucru pentru tine.

— În cazul acesta, nu pot să te refuz.

— Pot să plătesc și eu room-service-ul pentru o noapte.

— Nu asta voiam să spun. Nu mi-e așa de foame, ți-am mai spus și înainte.

— Bine, atunci plătești tu.

— M-ai înțeles greșit. E adevărat. Îmi doresc să fiu răsfățată, dar cred că mi s-a micșorat stomacul. Nu cred că pot să mănânc prea mult. Poate doar un vin bun și un cocktail de creveți.

— O friptură de vițel?

— Nu-mi trebuie.

— Doar un singur fel de mâncare nu e un lux.

— Caviar și somon afumat.

— Meniul acesta nu cuprinde cine știe ce lucruri extravagante.

— Dar costă peste douăzeci de mii de yen.

Nu mă pricepeam prea tare la vinuri, dar am cerut cel mai scump vin alb din meniu, apoi câte două porții din cele trei specialități și am băut amândoi.

— Ai citit *Demian*? m-a întrebat Mutsuko.

— Cartea lui Herman Hesse?

— Da.

— Am citit-o, dar prin școala generală. Nu-mi mai amintesc aproape nimic.

— Sigur nu-ți amintești?

— Să încerc. Când sunt cu tine mă simt în stare să fac lucruri pe care altfel nu le-aș putea face.

— Mă îndoiesc.

— N-ai cum să conștăți faptul că am putut vorbi franceza.

— A fost îngrozitor când ai furat posterul.

— Nu eram obișnuit să fac așa ceva. Sunt neîndemâ-natic la lucrurile pe care le fac pentru prima dată. Mi-am amintit prea târziu că în liceu făcusem *kendo*. Nu eram chiar așa de bun încât să particip la competițiile municipale, dar la un moment dat am fost singurul din grupul meu care a câștigat două din trei meciuri. Sunt sigur că, dac-aș fi avut o sabie de lemn în loc de pistol, mi-aș fi putut folosi mult mai bine forța pe care mi-o cultivasem odinioară. Poate că aș fi dat dovadă de mai multă îndemânare.

— Ei, cum e?

— Ce?

— *Demian*.

Am lăsat paharul de vin jos, m-am liniștit, dar, în afară de titlul cărții, nu-mi venea în minte nici măcar un rând din conținutul ei. Poate că nici nu o citisem.

— Cred că pot să-mi aduc aminte în detaliu *Unterm Rad* sau *Peter Camenzind*.

— Când ești doar o fetiță, lucrurile stau altfel, chicoti Mutsuko. Primul lucru care-mi vine în minte e *Demian*.

— Asta așa e.

— Fiecare ființă umană în sine este un experiment unic, prețios, desfășurat de natură.

— Asta e din *Demian*?

— Da. Se petrece o singură dată, nu se mai repetă. De aceea, orice ființă umană merită atenție.

— Bineînțeles că și tu meriți atenție.

— Nu asta vreau să spun. Cu siguranță, dacă aș avea mai mult timp, aș vrea să le vorbesc oamenilor despre ce mi se întâmplă și nu m-ar deranja să mor înconjurată de curiozitatea tuturor. Însă nu mai am timp de așa ceva.

Privindu-i ochii plini de înțelepciune, am simțit că nu era momentul să-i spun să se liniștească, așa că m-am mulțumit să dau doar aprobator din cap.

— Dumnezeu, sau cine-o fi cel care mă face să trec prin asemenea momente, nu are pic de conștiință, nici bunătate, nici răutate, nici rațiune. Este când capricios și crud, când milostiv, și se joacă cu mine după bunul lui plac. Cu toate acestea, eu sunt mai rațională și am mai multă voință, așa că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să opun minima rezistență de care sunt în stare.

Ascultându-i pledoaria înflăcărată, mi-am dat seama, cu o durere în inimă, că, deși îi cunoșteam povestea de-a fir a păr, la urma urmei nu o privisem decât ca pe cea a unei străine.

— Dacă pot să te ajut cu ceva, fac orice.

Atunci Mutsuko a zâmbit și mi-a spus:

— Nu e nevoie. Nu te mai uita așa la mine, ca la cineva aflat pe patul de moarte. De fapt, nici nu-mi vine să cred că voi muri în curând. Dacă ar fi să mor de boală, mi-aș pierde din ce în ce mai tare puterile și aș ajunge să mă împac cu situația aceasta, dar eu întineresc pe zi ce trece, sunt tot mai energică, tenul mi-a devenit incredibil de proaspăt. Îmi vine să cred că, dacă voi continua în ritmul acesta, următoarea etapă va fi să mă transform într-un bebeluș. Uneori mă sperie viitorul, ce se va întâmpla cu mine, dar parcă nu pot să cred că voi muri cu adevărat. La urma urmei, sunt sănătoasă tun.

Apoi Mutsuko tăcu și începu să-și mănânce creveții, ducându-i la gura ei cea mică cu o furculiță subțire.

Nu eram în stare să spun nimic. Însă faptul că Mutsuko nu voia să admită gravitatea situației nu putea fi decât în avantajul meu.

— Spune-mi câteva cuvinte, făcu Mutsuko.

— Cuvinte?

— Orice dorești. Cuvinte care să-mi redea curajul. Cuvinte care să mă poată face să-mi accept soarta aceasta inexplicabilă. Cuvinte care să vină ca o ușurare. Cuvinte care să-mi readucă zâmbetul pe buze. Cuvinte care să mă emoționeze. Spune-mi orice. Orice cuvânt pe care ți-l amintești.

Arunci mi-am dat seama că nu mă puteam gândi la nimic potrivit. Pentru a-i reda curajul lui Mutsuko în situația în care se afla, era nevoie de niște cuvinte care să acționeze în profunzime, însă nu-mi venea în minte nimic de acest fel. Îmi aminteam că odinioară fusesem mai receptiv la cuvintele amuzante, la vorbele de spirit. Acum nici pe acelea nu le mai stăpâneam. Oare ce cuvinte i-ar fi putut aduce alinare unei copile? Hristos, Mahomed sau Buddha? Probabil că s-ar fi găsit cuvintele potrivite, dar, fiindcă nu citisem niciodată nimic cu atenție, nu aveau cum să-mi vină în minte. Era posibil ca în sertarul noptierei din camera de hotel să găsesc măcar o Biblie, dar mi se părea aiurea să încep să citesc din aceasta aici, acum.

Oare chiar nu era nimic de făcut? Nu puteam găsi niște cuvinte care s-o poată consola pe Mutsuko, să-i redea forțele? Răscoleam cu nerăbdare prin marea de cuvinte din memoria mea și încercam să le aduc la lumină pe cele potrivite.

— Ai pățit ceva? mă întrebă Mutsuko.

— Încerc să mă gândesc la niște cuvinte potrivite.

— Lacrimi...

— Ei, aș!

— Ce fel de cuvinte?

— Am căutat, dar...

— Minți! Sigur ți-a venit ceva în minte. Vreau să știi!

Și chiar atunci mi-a venit în minte un cuvânt.

— Pe vremea când eram student, apăruse o carte de critică a unui tânăr francez pe nume Bosch¹.

— Aha.

— Spunea că simțea nevoia să-i critice pe scriitorii tineri care urau dragostea și care povesteau despre vidul lor sufletesc cu un aer afectat.

— Înțeleg.

— Și se mai întreba cum aveau ei de gând să suplinească insuficiența aceasta.

— Aha.

— Asta-i tot, dar în situația de acum mă gândesc oare ce pot eu să fac pentru tine, în afară de a-ți acorda întreaga mea atenție?

— Mulțumesc.

— Poate toate astea ți se par dulcegării, dar nu cred că sunt în stare să te prețuiesc la fel de mult pe cât o poți face tu însăși. Probabil că ceea ce simt eu acum, și nici nu e cu totul adevărat, nu este decât sentimentalism ieftin. Însă nu vreau să mă apuc să-mi analizez acum sentimentele și să mă cramponez de persoana mea. Camus spunea că nu avem timp să devenim noi înșine, că nu avem timp decât să devenim fericiți. Nu știu ce era în sufletul lui Camus când a spus asta, însă cuvintele lui se potrivesc foarte bine cu situația în care ne aflăm acum. Nu vreau să mă analizez pe mine însumi și să-mi pun problema dacă sentimentele mele sunt false sau nu. Vreau doar să te pun pe tine mai presus de orice. Vreau să-mi concentrez toate gândurile asupra ta.

— Mă bucur!

¹ Paul Van Den Bosch, *Les Enfants de l'absurd*. (N. tr.)

— Se pare că De Gaule i-ar fi spus odată lui André Malraux că... Oh, nu! Iar am început să vorbesc prostii.

— Ce i-a spus?

— Nu este un subiect de discutat la un vin bun.

— Nu putem lăsa vinul să aleagă subiectul de discuție. Vreau să aud ce voiai să zici. Ce a spus De Gaule?

Asemenea cuvinte în gura unei fete de doisprezece, treisprezece ani – era o imagine pur și simplu delicioasă, care-mi făcea inima să mi se strângă.

— Până la urmă moartea este cea care învinge, asta a spus.

— Dar e ceva cât se poate de normal.

— Iar Malraux i-a replicat așa: „Oare nu este mai important ca moartea să nu învingă imediat?”

Când mi-am adunat din nou gândurile, ploaia încetase, iar fulgerele parcă își trăgeau răsuflarea, erau ca niște lumini scăpărătoare în mijlocul norilor ce înveleau lanțurile de munți din zare.

— Ai dreptate. Dacă mă gândesc mai bine, trebuie să prețuiesc și timpul scurt care-mi mai e lăsat.

Nu-mi revenea în minte un răspuns pe măsura gândirii ei atât de concise și profunde și îmi resimțeam acut propria superficialitate. Se pare că Goethe îi spusese lui Von Stein: „Meritele mele sunt în continuă creștere, însă virtutea mea este în continuă scădere”. Eu, cel din tinerețe, eram cu mult mai neîndemânatic decât acum și n-aș fi știut cum să mă port cu o asemenea față, aflată în fața mea în carne și oase, dar, cu toate acestea, cred că aș fi rezonat mai bine cu sentimentele ei.

Cu toate că o aveam în față pe femeia aceasta căreia, deși i se întâmplaseră atâtea ciudățenii, totuși încerca să

le facă față, nu eram în stare decât să-mi pun prostește caviar pe feliile de pâine și să le dau pe gât odată cu vinul.

— Bietul de tine, spuse Mutsuko privindu-mă.

— Bietul de mine?

— Nu se întâmplă oricui ca femeia pe care n-a mai văzut-o de ceva vreme să se transforme într-un copil.

— Dar eu nu văd deloc așa lucrurile.

— E mai bine acum decât când aveam douăzeci de ani?

— E bine oricum.

— Uite, privește!

— Nu sunt dezamăgit. Mai degrabă, cred că ești mult mai frumoasă acum. Aveai prieteni pe vremea aceea?

— Când?

— Mai demult, când aveai vârsta de acum.

— Dacă nu intru prea mult în detalii, aveam mulți prieteni, dar, dacă mă apuc să despic firul în patru, nu aveam nici unul.

— Cred și eu. Oricine s-ar simți stânjenit să se apropie de o fată atât de frumoasă.

— Nu e nevoie să te simți stânjenit. În realitate sunt o bunicuță de șaiszeci și șapte de ani. Sunt un fel de monstru acum.

În timp ce spunea asta, Mutsuko se ridică cu o ușurință uimitoare și se așază la mine pe genunchi, grijulie să nu-mi verse paharul pe care îl țineam în mână.

— Sunt grea?

— Cătuși de puțin.

Nu era deloc grea, dar avea fundul mai mare decât îmi închipuisem. Îi simțeam căldura trupului.

— Rabdă și tu puțin.

Apoi se lăsă neglijent pe spate. Părul ei mă sufoca.

- Te jucai așa cu tatăl tău?
- Cum aș fi putut? Îmi permiteam să fac asta doar în primele clase de școală primară.
- Așa e. Acum ești deja o domnișoară.
- Ce simți?
- Mi se pare că am devenit un bărbat uriaș. De obicei...
- De obicei...?
- Mai bine nu mai zic nimic.
- Spune-mi cum e de obicei.
- Mutsuko își frecă partea dorsală de sexul meu.
- De obicei mă dor imediat pulpele. Dar, în primul rând, n-am mai fost de mult în postura asta.
- Eu, cu atât mai mult, n-am mai făcut așa ceva. Niciodată, de fapt, spuse Mutsuko.
- Stai să pun paharul jos. Așa nu te pot ține cum trebuie.
- Dă-mi-l să-l golesc eu.
- Mutsuko îmi luă paharul din mână și încercă să-l dea pe gât dintr-o înghițitură, dar, cum nu reuși, își trase sufletul, apoi continuă să bea, în timp ce fire subțiri de vin i se prelingeau pe la colțurile buzelor. Vinul i se scurse de pe bărbie pe gât. I-am cules încet cu limba picăturile prelinse.
- Încă eziți, spuse Mutsuko. De ce nu-mi atingi sânii?
- Aș vrea să fac asta, dar mâinile nu mă ascultă.
- Fricosule!
- Mutsuko îmi luă mâna dreaptă și și-o duse la piept.
- Acum și tu!
- Am atins-o cu mâna stângă pe celălalt sân.
- Ești cald, spuse Mutsuko trăgând cu putere aer în piept.

— Sunt surprins. Nu mă așteptam să fie așa de moi.

— Nu au cum să fie tari.

— Judecând după textura pielii, m-aș fi așteptat să opună mai multă rezistență la atingere. E o atingere ca de mătase.

— În curând n-o să mai fie așa.

— Niciodată n-am atins în felul acesta o școlăriță de vârsta ta.

— Uite, s-au întărit puțin!

Mutsuko își lăsă capul pe spate, probabil din cauză că se gâdilase.

— Dacă-l lași pe un bărbat să facă așa ceva, i se urcă la cap.

— Chiar te rog!

— Vreau să te dezbrac.

— Dezbracă-mă!

Mă abandonasem în voia simțurilor. În timpul acesta, câteva cuvinte din romanul lui R.P. Warren *Toți oamenii regelui* îmi trecură prin fața ochilor: „Nu există nimic care să merite să fie făcut păstrându-ți demnitatea. Oamenii nu sunt nici pe departe concepuți astfel“.

— Fotografiază-mă, spuse Mutsuko dezgolită.

— Nu am aparatul la mine.

— Poți să mă fotografiezi mâine.

— Nu mai fugi, nu?

— Nu fug.

— Ai mai spus tu așa, și tot ai fugit.

— Nu fug.

— Hai să facem un duș!

— Miros a transpirație?

— Nu, dar sunt îngrijorat mai degrabă de mirosul meu.

— Nu-mi pasă.

I-am sărutat cu poftă buzele. Și curbura gâtului, și sâni. Aveam un sentiment ciudat. Cu toate că mai demult buzele mele exploraseră trupul acela până în cel mai ascuns colțișor, acum, în timp ce îi mângâiam buricul și îmi coboram mâinile tot mai jos, mă cuprinsese o ezitare de parcă eram pe cale să comit o fărădelege.

Propriile mele palme mi se păreau murdare și aspre. Ezitând, mi-am coborât cu teamă mâinile.

Avea părul pubian încă moale, ușor încrețit. Mi-am dus mâna la sexul ei, atingându-i ușor părul.

— Ce fierbinte e!

— Da.

— Ești umedă.

— Doar n-o să comentezi așa la fiecare gest pe care-l faci, chicoti Mutsuko.

— Nu știu ce să fac, dacă să înaintez sau nu.

— De ce?

— S-ar putea să fii fecioară.

— Atunci fii primul meu bărbat.

— Dar cum să faci așa ceva un bărbat bătrân și murdar ca mine?

— Atunci adu-mi în locul tău un bărbat tânăr, care să ți se pară mai potrivit.

— Nu vreau.

Mutsuko își mișcă șoldurile.

— Așa gol, lungit lângă tine, trupul meu mi se pare dezgustător.

— Asta voiai să spui?

— Cred că sunt un pic masochist.

— Atunci o să mă port ca atare. Linge-mă. Ia-ți degetele de-acolo. Fă-o cu limba.

Apoi am atacat fecioria lui Mutsuko, fără să mă mai gândesc la nimic.

După ce-am terminat, Mutsuko deveni din nou foarte agitată. Voia să-i spun o poezie.

— Care dintre femeile din tine vrea să asculte poezia?

— Cea de şaizeci şi şapte de ani şi cea de doisprezece, treisprezece ani.

— Aşa, deci.

— Nu se poate ca doar una dintre noi să vrea.

— Nu-mi vine nimic în minte. Cu toate că atunci mi-am amintit imediat versurile. Ca pe apă.

— Asta pentru că erai internat în spital. Acum în mintea ta sunt din nou învălmăşite diverse informaţii preluate din lumea care te înconjoară.

— E greu şi pentru că trebuie să fiu pe gustul a două generaţii.

— Nu sunt două generaţii. Sunt doar eu singură.

Eu

Tu

Noi doi.

Noi nu poate fi redus la „eu” şi „tu”

De aceea

Eu

Tu

Noi doi.

— De ce tocmai poezia aceasta?

— Chiar dacă ne vom despărţi, vreau să cred că „noi doi” va dăinui.

— Cine a scris-o?

— Tomioka Taeko.

— Şi bărbaţii citesc poeziile scrise de femei, în mod normal?

— Ei bine, poate că eu nu sunt normal.

— Asta înseamnă că e de pe vremea când erai student?

— Nu. Asta înseamnă că și atunci când mă consideram un om apt de muncă citeam astfel de versuri. Poate ăsta e motivul pentru care nu am avansat în carieră.

— Asta e tot? S-a terminat? Chiar dacă e așa, tot e minunată.

Am continuat.

Eu

Tu

Ne atingem unul altuia buzele cu degetele

Ne atingem gâtul

Ne atingem traheea

Apoi stomacul

Ne atingem plămânii

Ne atingem inimile

Diafragma

Ficatul, pancreasul, coastele, intestinele

Mușchii, arterele, venele, capilarele subțiri ca firele de păr

Ne atingem diverse lucruri

Atingem diverse lucruri cu nume abstracte

Ceea ce nu putem atinge în nici un fel

Acela este eu

Acela este tu.

Mutsuko adormise.

I-am învelit cu o pătură trupul gol. Iluzia că sunt un tată care-și învelește copilul cu plapuma. Cu toate că ceva mai devreme mă împinsesem cu toată forța în trupul ei plâpând.

Ce oare avea să urmeze de-acum înainte?

Cum am ieșit de pe drumul prăfuit din fața stației Ebisu, mărginit de mici dughene, îndreptându-mă către Hiro, au început de îndată locuințele construite în pantă. Pe marginea drumului se înșirau laolaltă case vechi și clădiri noi din beton, iar ici-colo plutea un miros de acum douăzeci, treizeci de ani, încât nu-ți venea să crezi că te aflai într-un loc din care nu făceai mai mult de douăsprezece, treisprezece minute pe jos până în Shibuya.

Ne-am instalat într-un apartament cu două camere de la etajul unei clădiri cu fațada murdară, dintr-o mahala în care erau înghesuie case din lemn rămase de pe vremuri.

Mutsuko mai avea încă apartamentul în care locuise până acum, dar pe acela voia să-l păstreze pentru când urma să o apuce din nou răul și nu voia ca eu să știu unde se află.

Când un bărbat în etate aude astfel de vorbe din gura unei fete, nu mai poate spune nimic.

La firmă am trimis prin poștă o înștiințare că-mi iau liber pentru o perioadă nedeterminată, din motive pe care nu mi le puteam explica nici mie însumi. Mă așteptam să fiu dat afară, dar mă împăcasem deja cu situația.

Acasă nu putusem să spun nimic.

M-am dus să-mi iau aparatul de fotografiat și câteva lucruri personale și mi-a trecut prin minte să las un bilet, dar am ieșit din casă fără s-o fac.

Era altceva dacă aș fi scris adevărul-adevărat, dar să las un bilet însemna să scriu orice altceva decât adevărul, pentru a-mi păstra o portiță deschisă ca să mă pot întoarce oricând acasă.

Timpul pe care-l puteam petrece alături de Mutsuko era de cel mult două luni, după care ar fi avut probabil un alt atac și m-ar fi lăsat singur. Nu aveam de gând să-mi asigur o portiță pentru a mă putea întoarce acasă și la serviciu, în situația în care Mutsuko m-ar fi părăsit. Aveam impresia că aș fi trădat-o dacă aș fi făcut asta.

Din cauza asta plecasem de-acasă fără să las măcar un bilet scurt, de genul „Nu vă îngrijorați” sau „Nu mă căutați”. Nu-mi păsa, oricât de mult m-ar fi acuzat unii și alții, dar, dacă o comparăm pe nevastă-mea cu Mutsuko, acum aceasta din urmă suferea mai mult de singurătate și nu voiam să o trădez mișelește. Mutsuko îmi spusese că nu trebuia să mă preocupe problema banilor. „Ne ajung pentru vreo doi ani, chiar dacă trăim pe picior mare. Dar sunt sigură că nu voi trăi atâta, așa că fii pe pace. Tu doar strânge-mă în brațe și nu te gândești la nimic altceva.”

Stăteam goi cât era ziua de lungă. Dădeam drumul la aerul condiționat și, dacă ne era frig, ne frecam unul de altul sau deschideam unul din cele două geamuri, acela prin care nu puteam fi văzuți de afară. Însă atunci atmosfera din cameră devenea sufocantă și ne umpleam amândoi de sudoare. Ne îmbrățișam strâns, de parcă voiam să ne imprimăm sudoarea aceea unul în trupul celuilalt.

Orice-am fi făcut, în adâncul sufletului știam că o astfel de situație nu avea cum să dureze mult timp. Și

deși nu voiam să accept că lucrul acesta funcționa ca un stimulent, eram conștient că pasiunea noastră era hrănită de dorința de a profita la maximum de timpul rămas. Vitalitatea mea mă uimea – sau poate era și ea doar o binecuvântare temporară. Chiar dacă în anumite zile ejaculam de nenumărate ori, nu trecea mult și o doream iarăși pe Mutsuko.

— Așa se întâmplă când nu te frământă nici o grijă, șuiera întretăiat Mutsuko, strânsă în îmbrățișările mele. Un bărbat de patruzeci de ani... e încă în putere. Mai înainte erai slăbit... pentru că te gândeai mereu la ziua următoare... și erai doborât sub povara... responsabilităților, a datoriilor... aaa!

— Fii atentă, să nu țipi!

— Uit mereu de asta.

— Ar trebui să cumpăr ghiveciul cu zorele pe care l-am văzut când mă întorceam de dimineață de la baia publică.

— Mai bine ai cumpăra o cameră obscură.

— O cameră obscură?

— Doar mi-ai spus că există camere obscure care se pot asambla.

— Putem developa filmele și fără să apelăm la asta.

— Atunci fă cum știi tu.

— Bine.

— Să mergem la cumpărături în după-amiaza aceasta.

— Bine.

— Fă o listă cu toate lucrurile de care avem nevoie.

— Un pahar gradat, un mixer, o pâlnie, soluție revelatoare, soluție pentru fixare, un rezervor pentru developare. Cam asta ar fi. Și un burete.

*

Soluția revelatoare a făcut să apară pe negativ silueta dezgolită a unei femei de douăzeci și ceva de ani, apoi zâmbetul și sexul lui Mutsuko la doisprezece, treisprezece ani.

Părul pubian alb pe nudul negru. Mutsuko cu dinți negri și păr alb.

Am agățat filmele pe sfoară, le-am șters cu buretele, apoi le-am prins cu niște cleme de plumb și le-am lăsat să se usuze.

Pe urmă am deschis geamul și ne-am rostogolit amândoi în pat.

— Am încurcat-o, spuse Mutsuko. N-avem nici o poză cu tine.

— Fotograful n-are nici o vină.

— N-am avut nici măcar o dată impulsul de a-ți face o poză.

— Așa se întâmplă de obicei.

— Cum?

— Oricui i se întâmplă la fel.

— De ce-ai tăcut? De ce nu mi-ai spus să-ți fac măcar o poză?

— Mi-a fost de-ajuns să te fotografiez pe tine.

— Aveai de gând să-mi scoți ochii mai târziu? Să-mi spui că nu mă gândesc decât la mine?

— Nici nu mi-a trecut prin cap.

— O să te fotografiez acum.

— N-ai de ce să-mi faci mie poze.

— Ba da. Dezbracă-te.

— Dar arăt grotesc.

— Atunci o să-ți smulg cu hainele de pe tine.

Puteam să ne prostim cât vrem, ca apoi să cădem frânți de oboseală și să uităm de tot și de toate.

Mutsuko din fotografiile care o înfățișau la douăzeci de ani avea sânii mai mari și rotunjimile trupului gol mai bine definite decât Mutsuko de acum, dar am preferat să-mi păstrez gândul acesta pentru mine.

— Acum arăt ca un pui pricăjit.

— Nici vorbă. Ai fundul așa de moale și de rotund, că îmi dă fiori.

— Dar sânii mei de-acum, în comparație cu sânii din poze...

— Un bărbat în vârstă mai degrabă s-ar crispa la vederea lor.

— Am devenit o puștoaică.

Mutsuko se jelea frecându-și sânii și brațele de fetiță. Nu știam cum s-o consolez, așa că o strângeam în brațe.

— Ce vrei să fac pentru tine? Aș face orice, dar nu știu ce vrei.

— Ia-mi sfârcurile în gură.

— Bine.

— Așa cum nimeni nu poate consola cu adevărat pe cineva care îmbătrânește și se apropie pe zi ce trece de moarte, tot așa nimeni, nu doar tu, n-ar avea cum să mă ajute pe mine, care întineresc până voi dispărea. Acum celălalt sfârc.

— Da.

— Mi-e de ajuns că faci asta pentru mine. Dacă n-aș fi avut șaiszeci și șapte de ani, probabil că mi-ar fi fost greu să suport destinul acesta care-și bate joc de mine. Însă pentru mine, o bătrână, a fost destul de amuzant să urmăresc transformările prin care am trecut, încât mai că sunt recunoscătoare capriciului naturii care mi-a permis să trăiesc asemenea clipe plăcute înainte de a muri. Mi-e de ajuns că ești lângă mine. Doar pentru a fi cu mine ai

sacrificat atâtea, serviciul, familia. M-am prefăcut că nu-mi pasă, dar îţi sunt recunoscătoare. Acum e rândul meu. Acum o să te mănânc eu pe tine. Dă-mi drumul. Întinde-te. Ai o faţă așa de tristă. Și tu îţi faci griji de ce-o să se-ntâmples cu mine? Nu trebuie. Nu te mai gândi la asta. Vreau să te simt înăuntrul meu. În gura mea.

Printre nenumăratele fotografii nud care-o înfățișau pe Mutsuko la douăzeci de ani, eu și puștoaica de doisprezece, treisprezece ani uitasem de trecerea timpului. Dădusem frâu liber dorinței din noi.

În seara celei de-a zecea zile, Mutsuko se întoarse în fugă de-afară.

La zgomotul pașilor ei repeziți de pe scara exterioară a imobilului am avut un presentiment care m-a făcut să mi se strângă inima. Vârfurile degetelor mi s-au oprit deasupra castraveților pe care începusem să-i tai în felii subțiri. Am alergat la ușă când am auzit zgomotul cheii în broască, am tras zăvorul și am deschis.

Mutsuko și-a ridicat mirată chipul palid spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— N-am mai găsit tofu.

— S-a întâmplat ceva, nu?

A dat din cap în semn că da.

— Ce?

— Ceva neplăcut.

— Ce?

Mutsuko se descălță repede de sandale, apoi trecu în fugă pe lângă mine, se duse la fereastră și privi în jos.

Am închis repede ușa, am tras zăvorul, m-am dus lângă Mutsuko și m-am uitat afară pe fereastră.

Prin ochiurile plasei pentru țăntari se zăreau felinarele și trotuarul îngust. O prăvălie veche de peste drum, cu

obloanele mereu trase. Literele negre cu vopseaua ștersă, înscrise pe obloanele cenușii: „Amenajări interioare – tapet, covoare, tapițerii pentru scaune“. Nu se zărea nici tipenie de om.

— Poliția, spuse Mutsuko, apoi închise geamul, se duse la întrerupătorul aerului condiționat și-l porni.

— Adică polițistul de cartier?

A încuviințat din cap.

— Erau doi.

— Ce-au zis?

— M-au întrebat în ce an m-am născut.

— Știu că stai aici?

— Da. Le-am zis că tocmai am terminat școala generală, ca să nu li se pară ciudat că nu mă duc la cursuri.

— Aha.

— „Așa să fie oare?“ m-au întrebat. „Mai degrabă s-ar zice că de-abia ai intrat în școala generală.“

— Ce treabă au ei?

— M-au întrebat cine e bărbatul care locuiește cu mine și le-am spus că ești unchiul meu. „Adică sunteți rude?“ au insistat. M-am revoltat că-mi pun atâtea întrebări, dar ei au continuat s-o facă. Au întrebat unde stau, cum îl cheamă pe tata, cum se numește școala pe care am absolvit-o. Le-am spus că n-am făcut nimic rău și am încercat să fug, dar m-au apucat de braț. „Nu zicem că ai făcut tu ceva rău. Am primit un telefon și suntem îngrijorați pentru tine. Nu cumva te ține cu forța bărbatul acela?“

— Sigur ne-a pârât bărbatul de alături.

— M-am smuls din mâinile lor și le-am zis: „Nu mă ține nimeni cu forța. Nu aveți de ce să vă îngrijorați“.

— Cred că vecinul acela tânăr a tras cu urechea și ne-a auzit prin perete. Când l-am întâlnit pe coridor acum

două, trei zile, am avut impresia că știa despre noi. Bineînțeles, nu e ceva neobișnuit ca un bărbat tânăr și singur să tragă cu urechea. Dar n-avea de ce să sune la poliție.

— Dar îl înțeleg și pe el că s-a temut ca nu cumva să mă fi răpit, din moment ce știa că stau cu tine și că ne culcăm împreună, iar eu nu arăt mai mare de clasa a șaptea sau a opta.

— Amândoi înțelegem foarte bine cum stau lucrurile.

— Da, într-adevăr. Ce facem?

— Cum adică ce facem?

— Nu-i exclus să te ia pe tine la întrebări data viitoare.

— O să mă feresc de ei.

— S-ar putea ca poliția să-și pună problema că ești minoră.

— Tot o să mă feresc de ei.

— Vei fi și mai suspect.

— Dar ce explicații aș putea să dau? Cel care a telefonat la poliție știe că nu suntem tată și fiică. Știe că facem sex. În plus, tu ești doar o copilă.

— Găsesc eu ceva să le spun.

— Că ai șaiszeci și șapte de ani?

— Asta e imposibil!

— Ce altă explicație poți găsi? Nu poți să le vorbești nici despre locul în care te-ai născut, nici despre părinții tăi, nici despre școală. Nu poți decât să le spui o minciună. Dar o să-și dea seama imediat. Vei fi luată în custodia statului, despărțită de mine, iar timpul o să treacă fără nici un rost.

— Și crezi că putem scăpa dacă nu deschidem ușa și îi evităm pur și simplu?

— S-ar putea să nu vină la ușă.

— Dar s-ar putea și să vină.

— Important e ca tu să rămâi în libertate. Cel mai bine ar fi să te duci la celălalt apartament, pe care eu nu-l știu.

— Sau putem să căutăm amândoi un alt loc în care să stăm.

— Așa o să facem. În orice caz, să ne pregătim bagajele, ca să putem pleca oricând.

— Nu vreau să-mi vadă cineva fotografiile.

— Da, ai dreptate.

— Nu mă gândeam că o să avem parte de atâta bătaie de cap.

— Urcă cineva.

— Poftim?

— Se aude zgomot de pași.

— Sunt doi. Cei doi polițiști de mai înainte.

— N-ai pistolul la tine, nu-i așa?

— L-am lăsat în celălalt apartament.

— Dar chiar dacă-l aveam, tot nu-l puteam folosi. Zgomotul pașilor ce înaintau pe coridor.

— În orice caz, tu trebuie să fugi. Nu vreau să pierzi din timpul tău prețios din cauza asta.

— Nu vreau să ne despărțim.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Uite aici negativele și fotografiile. Aș vrea să le păstrez, dar dacă sunt dus la poliție, sigur mi le vor confisca.

— Nu vreau să mă despart de tine.

Ciocănituri în ușă. O voce care mă striga pe nume. Închiriasem apartamentul pe un nume fals. Acum eram strigat pe numele acela de o voce joasă și calmă.

— Suntem de la secția de poliție.

— Deschid acum.

Mutsuko băgă toate pozele și negativele într-o geantă mare de plastic.

Bătăi în ușa.

Mutsuko se uită la mine, iar eu la ea.

Apoi am desfăcut zăvorul și am întredeschis ușa.

Era un polițist în uniformă, mic și îndesat, la vreo patruzeci de ani. În spatele lui, era un altul, înalt, care nu părea să aibă mai mult de vreo douăzeci și ceva de ani. Amândoi mă priveau impasibili.

— Ce doriți?

— Ne pare rău că vă deranjăm la ora aceasta târzie, spuse cel de vreo patruzeci de ani, secondat imediat de cel tânăr. Apoi rostiră ca la comandă: Vă rugăm să ne scuzați.

— Sunteți amabil să ne răspundeți la câteva întrebări? continuă cel mai în vârstă.

— În ce problemă?

— Nu vreau să discutăm aici, pe coridor. Ne permiteți să intrăm pentru câteva clipe?

— Bineînțeles. Pofțiți, am zis eu dându-mă la o parte din ușa.

Imediat i-am spus lui Mutsuko:

— La revedere. Transmite-i salutări mamei tale.

Apoi i-am zis polițistului de patruzeci de ani:

— Ea este nepoata mea. O trimit cu niște treabă.

Polițistii n-au răspuns nimic, de parcă nu știau cum să reacționeze.

— Mă scuzați, spuse Mutsuko aplecându-se să-și încalțe sandalele, cu geanta de plastic pe umăr.

— Te duci acasă la mama ta? întrebă bărbatul de patruzeci de ani.

— Da.

Mutsuko își încălță sandalele, ca și cum nu avea nici o idee de ce era întrebată așa ceva.

- La revedere.
- Nu vrei să aștepți puțin?
- Lăsați copilul să plece, am spus eu.
- Unde locuiește mama ta?
- În Nakano.
- Unde anume în Nakano?
- Poți să pleci, i-am întrerupt eu. Nu cred că aveți dreptul s-o întrebați asta.
- Îmi pare rău, dar o escortăm noi mai târziu până în Nakano, spuse polițistul mai în vârstă.
- Întoarce-te!
- Polițistul cel tânăr o apucă pe Mutsuko de umăr obligând-o să se întoarcă.
- Ce înseamnă asta?
- Nu-mi dau seama ce nu-i în regulă, dar camera asta arată cam ciudat, spuse imediat cu aroganță cel de patruzeci de ani.
- Atunci vreau să aud ce aveți de spus. Ce vreți de la copilul ăsta?
- Tot îi dai înainte cu „copilul, copilul“, dar tu o tratezi oare ca pe un copil?
- Ce vreți să spuneți?
- Astea sunt instrumente pentru dezvoltat, nu-i așa?
- Da.
- În rest, nu aveți nimic în cameră.
- Lucrurile sunt în dulap.
- Și ustensilele de bucătărie sunt tot în dulap?
- În general mănânc în oraș. E mai convenabil așa.
- Domnișoară, se întoarse polițistul spre Mutsuko, domnul acesta ți-a făcut poze?
- Da, am fotografiat-o, am răspuns eu. Este un delict cumva?

— Dacă ar fi fost vorba de niște fotografii obișnuite, nu cred că era necesar să adunați toate instrumentele acestea pentru a le developa, nu? rânji arogant polițistul.

— Sunt o grămadă de oameni care-și developează singuri fotografiile.

— Avem informații sigure.

— Despre ce anume?

— Că se petrece ceva neobișnuit.

— Care e problema dacă e ceva neobișnuit?

— Nu pot să spun lucrurilor pe nume în fața fetei.

— În cazul acesta, lăsați-o să plece.

— Dacă o las să plece, sunt sigur că o să vă întâlniți undeva mai târziu.

— Nu știu despre ce vorbiți.

— Plec, spuse dintr-odată Mutsuko. Se face târziu, așa că trebuie să plec.

Polițistul cel tânăr, împins cu fermitate de Mutsuko, se dădu la o parte.

— La revedere.

— Stai un pic! S-o urmăresc? întrebă uitându-se la colegul lui.

Lipăitul sandalelor în timp ce Mutsuko cobora scările.

— Las-o în pace, spuse celălalt. N-avem ce face. Las-o să plece.

— Îmi cer scuze, își plecă fruntea polițistul cel tânăr.

— Nu mă pot baza deloc pe tine.

— Dacă ar fi ea suspecta, lucrurile ar sta altfel.

— Nu putem fi siguri de asta.

— Într-adevăr.

— Dacă e să vorbesc pe șleau... mă privi în cele din urmă în față polițistul mai în vârstă, am auzit că fetea aceasta o face cu tine.

- Ce anume face?
- Știi tu.
- Nu, nu știu.
- Dacă zic că o face cu tine, nu poate însemna decât un singur lucru. Câți ani are fata? Zicea că a terminat școala generală, dar nu cred.
- Puneți la îndoială ce v-a spus ea personal?
- Garantul din contractul de închiriere, mi se adresa poliștului de patruzeci de ani sigur pe el, garantul e trecut la plesneală, nu-i așa? În urma verificării s-a dovedit că la adresa din contract nu stă nimeni cu numele acesta. E vorba de un fals în acte.
- Dacă țineți cu tot dinadinsul să-mi creați probleme, da, chiar așa e.
- O fată care de-abia a terminat școala generală trebuie să aibă vreo cincisprezece, șaisprezece ani. Ce face o fată ca ea aici, cu tine?
- O țin la mine pentru o scurtă perioadă, pentru că părinții ei au divorțat.
- Într-o cameră ca asta? Și fără să ai un serviciu?
- Sunt în șomaj. Aș vrea să schimb camera asta, dar n-am bani.
- Nu cumva minți cu nerușinare? Bani ca să cumperi toate instrumentele acestea pentru dezvoltat ai avut.
- Le-am primit, nu le-am cumpărat.
- Nu-i nimic. Ce-ar fi să ne însoțești până la secție?
- Fata o să vină înapoi și nu are cheie.
- Până în Nakano și înapoi face mai mult de o oră. Până atunci vom termina cu tine.

Nu puteam să merg cu ei. Orice întrebări mi-ar fi pus, nu aveam ce explicații să le dau, pentru că pe lumea asta nu exista nici o fată cu numele de Mutsuko.

Trebuia să fug. Dar cum puteam eu face față acestor doi adversari? Nu aveam cum, decât dacă, printr-un capriciu al sorții, mi-aș fi recăpătat abilitățile din timpul când practicam *kendo*, și încă cu forțe înzecite. Însă un asemenea miracol nu avea cum să se întâmple.

— Să mergem, spuse bărbatul de patruzeci de ani.

Nu aveam ce face.

Mi-am dat seama, în cele din urmă, că eram îmbrăcat doar cu un tricou sport, așa că mi-am luat o cămașă desfăcută la gât, pe care o țineam agățată de perete, și am tras-o pe mine. Mi-am pus șosetele. Trebuia să fac cumva să fug. Ar fi fost bine să am măcar niște adidași, dar nu aveam decât sandalele și pantofii negri pe care-i purtam de obicei la serviciu. Dacă era pe-așa, atunci puteam alerga mai repede în pantofi. Mi i-am pus în picioare. Am închis fereastra și am încuiat ușa.

În ciuda a ceea ce se întâmplase, petrecusem zece zile minunate. Din moment ce petrecusem zile atât de plăcute, nu mă deranja prea tare faptul că aveam să fiu băgat la închisoare fără să mă pot apăra. Ba nu, nici chiar așa. Mutsuko ar fi rămas singură. Mai mult chiar, era la o vârstă fragedă, care nu-i permitea să trăiască de una singură. Eu trebuia să mă pot mișca în libertate. Nu puteam să o las baltă pe Mutsuko.

— Haide, ești gata? mă zori polițistul cel bătrân.

Cei doi au ieșit amândoi pe hol înaintea mea.

Mi-am legat șireturile. Am privit în urma mea în cameră. Nu aveam pe unde să fug. Am stins lumina, am ieșit pe hol, am închis ușa și am încuiat-o.

Polițistul mai în vârstă mergea în fața mea și începuse să coboare scările exterioare. Polițistul cel tânăr pășea în urma mea. Scara de metal rezona de pașii noștri. Oare

vecinul care mă pârase la poliție – probabil bărbatul cel tânăr de alături – mă urmărea, ținându-și răsuflarea, cum eram dus sub escortă?

Când aproape ajunsesem jos, de sub scară ne-a sărit în față o umbră neagră.

— Oo! exclamă polițistul de patruzeci de ani, pregătit parcă de atac.

— Mă scuzați.

Era Mutsuko.

— Ce s-a întâmplat?

Ce făcea aici?

— Ți-am adus portofelul.

Mutsuko îmi întinse un portofel burdușit.

— N-am nevoie.

— Ba da.

— Tu ai mai multă nevoie de el.

— Îl am pe-al meu.

„Ia-l odată!“ păreau să spună ochii ei.

— Bine.

L-am luat, și Mutsuko a așteptat până l-am băgat în buzunar.

— Aa, și asta!

Îmi întinse mâna stângă, pe care o ținuse ascunsă la spate până atunci. În ea avea un băț ca o coadă de mop.

Am simțit la ceafă o senzație ca un abur care se ridică în văzduh.

— Ce e ăsta?

Polițistul de patruzeci de ani încercă să întindă mâna, dar eu i-am luat-o înainte. De îndată ce l-am luat, l-am împuns cu el pe polițistul cel tânăr din spatele meu.

Polițistul de patruzeci de ani a sărit îndărăt, încercând să ducă mâna la pistol. L-am lovit repede peste umăr.

Când m-am întors, polițistul cel tânăr stătea sprijinit de scară, cu mâna la pistol. I-am mai dat una peste mână și, din aceeași lovitură, l-am plesnit peste braț și pe cel de patruzeci de ani.

În mod ciudat, nici unul nu a scos nici un sunet.

— Să fugim! strigă Mutsuko și se repezi afară.

Am luat-o și eu pe urmele ei și m-am năpustit în stradă, pe ușa îngustă a blocului.

Urmăream cu privirea silueta de copil a lui Mutsuko alergând cât o țineau puterile spre Shibuya. Alergam și eu în urma ei. Din fericire, cartierul nu era circulat seara și nu ne stătea nimeni în cale.

Nu-mi explicam de unde avusesem atâta forță. Ceva îmi dăduse din nou o putere neobișnuită. Cu atât mai bine, puteam să alerg oricât de mult. Mi se părea că trupul meu de acum era cu totul altul decât atunci când nu putusem să o ajut pe Mutsuko, când i se tăiasse răsuflarea fugind după ce năvălisem afară din cinematograful. Cu forța de acum, puteam chiar s-o iau pe Mutsuko pe umeri și să fug cu ea. Ba nu, cine știe ce și-ar fi închipuit lumea dacă m-ar fi văzut alergând cu o fetiță pe umeri, într-o seară târzie?

Aveam un avans considerabil. Voiam să ne oprim amândoi undeva cât mai repede și să ne punem pe râs, odată scăpați de primejdie. Voiam să o laud pe Mutsuko pentru prezența ei de spirit. Dar ce sprintenă era și Mutsuko! Cum de putea să alerge așa de repede? Sunt sigur că și ea dobândise puteri paranormale. Dacă suntem împreună, nu ne temem de nimic, Mutsuko.

— Mutsuko! am strigat-o în șoaptă.

Însă Mutsuko alerga mai iute ca vântul.

— Mutsuko!

Întâi am urcat pe strada largă, care apoi s-a îngustat pe măsură ce a început să coboare la vale, pentru a se lăți din nou spre capăt.

Atunci am pierdut-o din ochi pe Mutsuko.

Eram sigur c-o văzusem făcând la stânga, dar n-o mai vedeam nicăieri.

Era o stradă largă și întunecată de cartier, pe care nu treceau mașini. Nu aveam cum s-o pierd din ochi.

M-am întors mirat spre drumul pe care venisem, dar nu se zărea nimeni venind din urmă. M-am lipit de zidul din colțul străzii și am strigat-o în șoaptă.

— Mutsuko!

Fața mi s-a luminat într-un zâmbet. Mă păcălise. Mutsuko țâșni pe neașteptate din umbra unei case, zâmbind.

— Răutate ce ești!

Am dat să mă apropiu de ea.

Atunci Mutsuko a privit undeva în spatele meu, cu spaima întipărită pe față. M-am întors fără să vreau. M-am trezit scaldat în lumină.

Niște faruri se apropiau văzând cu ochii.

— Nu te mișca, se auzi o comandă prin portavoce.

— Trebuie să fugim! am strigat eu.

— Nu vreau, scutură Mutsuko cu putere din cap.

— Să fugim!

Mutsuko se trase în spate.

— Repede!

Mutsuko o luă fugă.

— Rămâi pe loc!

Vocea din spatele meu era a unui bărbat care nu avea megafon. Am ridicat amândouă mâinile.

Dacă aș putea să fug. Sau, mai degrabă, dac-aș fi putut să fug.

— Aruncă bățul!

Abia acum mi-am dat seama că încă mai aveam bățul în mână. L-am aruncat la picioare.

Mâna bărbatului mi-a apucat brațul drept și mi l-a tras în jos, apoi mi-a pus cătușele. Nu știu de ce, dar simțeam o ușoară satisfacție, de parcă în taină sperasem să se întâmple așa.

O frunză uscată căzuse pe masă.

Era pe la jumătatea lui noiembrie.

O lumină slabă se strecura printre zgârie-norii de alături, printre copaci și stâlpi, și cădea, ca o binecuvântare, pe masa așezată în aer liber, între clădiri.

În lumina dimineții de toamnă târzie, toate nuanțele frunzei uscate străluceau timid, scăldate în frumusețe: arămiul intens al marginii frunzei, galbenul proaspăt din mijlocul ei, verdele care se vedea puțin lângă codiță. Două urme de mușcături de viermi lăsate în zimții înguști care înconjurau frunza.

Admiram cu privirile pierdute frunza aceea uscată, cu un pahar de unică folosință plin cu cafea în față.

În seara aceea, după ce am fost reținut, m-au dus în arestul poliției din Shibuya.

A doua zi a început ancheta și am recunoscut imediat refuzul de a mă lăsa condus la secție și obstrucționarea activității polițienești. În ceea ce privește numele meu și legătura cu Mutsuko, am apelat la dreptul de a păstra tăcerea.

Dacă eu nu divulgam nimic în legătură cu Mutsuko, poliția nu avea ce să facă.

De fapt, după vreo două zile, nimeni n-a mai pomenit nimic despre Mutsuko și am fost anchetat în legătură cu

motivele pentru care mă arătasem violent. Am fost obligat să-mi spun numele.

— Să știi că obstrucționarea activității polițienești este un delict grav.

Mi s-a comunicat că cei doi polițiști suferiseră răni grave, ce necesitau zece zile până la vindecarea completă.

După două zile, am intrat într-o perioadă de detenție de zece zile. La sfârșitul acesteia am fost anunțat că mi se prelungise arestul cu încă zece zile. Au încercat să mă convingă să vorbesc, amenințându-mă că, deși era un delict minor, pentru care nu aș fi fost urmărit penal dacă răspundeam cu sinceritate la întrebări, aveam să fiu pus sub urmărire penală dacă mă încapățânam să nu colaborez, iar chestia asta urma să-mi distrugă viața.

Rezultatul a fost că în cea de-a douăsprezecea zi le-am spus numele și adresa. Au luat imediat legătura cu soția mea și au chemat-o la secția de poliție din Shibuya.

De pe buzele anchetatorului aflat în pragul bătrâneții au început să se audă tot mai des fraze precum: „S-a mers până la directorul adjunct al unei companii de construcții de primă mână”. Sau: „În ultima vreme sunt tot mai mulți cei care clachează odată ajunși în poziții de răspundere”.

Apoi, pe neașteptate, a fost iar adusă în discuție problema cu Mutsuko. Eram în stare să jur că n-o cunoscteam și că nu avusesem, Doamne ferește, vreo legătură sexuală cu ea. Am scăpat doar cu asta.

— Ți se va intenta proces penal. Pentru așa ceva nu există altă soluție.

Pe la mijlocul lui august am fost mutat la închisoarea din Tokyo. Am căutat-o mereu cu privirea pe Mutsuko, din spatele geamului mașinii de poliție cu care eram transportat.

Soția m-a vizitat a doua zi după ce am fost mutat la închisoare.

Și-a ferit privirile de ale mele. Mi-a spus că aș fi putut fi eliberat, dacă ar fi făcut rost de banii de cauțiune, dar, fiindcă era vorba de o sumă de un milion și cinci sute de mii de yenii, trebuia să mai aștept puțin.

— Nu-i nevoie să plătești cauțiunea. Nu ai de ce să cheltui atâția bani pentru mine.

— Nu se poate.

Nevastă-mea își ridică, exasperată, privirile spre tavan, nemaisuportând situația.

— Ți-am creat o grămadă de probleme. Am fost egoist. Cred că mi se cuvine să rămân aici, ca pedeapsă pentru tot ce ți-am făcut. Nu e nevoie să cheltui un milion și cinci sute de mii de yenii. Spune-le că refuz eliberarea pe cauțiune.

— Chiar dacă le spun așa ceva...

— Spune-le că am luat-o razna și că mă încăpățânez să rămân după gratii.

— Crezi că pot să mă duc acolo și să le zic așa ceva?

Soția mi-a lăsat un *bento* pe care mi-l adusese și a plecat acasă. Nu mi-a plătit cauțiunea.

Am fost repartizat în aceeași celulă cu un hoț care spunea că avusese un ghinion teribil că fusese prins și m-am văzut nevoit să-i ascult la nesfârșit lamentările.

Am primit un avocat din oficiu și mi s-a spus că voi fi judecat pentru că mă împotravisem să fiu dus la secția de poliție.

În cea de-a douăzeci și treia zi a avut loc prima înfățișare la proces. Sentința mi-a fost dată de la prima înfățișare.

Soția mea a fost chemată ca martor de circumstanță și a depus mărturie despre conștiinciozitatea mea până să devin director adjunct, despre problemele psihice pe care le-am avut după ce mă trezisem transferat la filială din Hokuriku, despre cât de blând și de neprețuit fuseseam ca soț. Și-a luat angajamentul ca, în cazul în care eram eliberat cu suspendare de pedeapsă, să acționeze cu dragoste și cu multă responsabilitate pentru a preveni orice recidivă.

Aveam impresia că își pecetluiseră cu toții inimile și jucau un joc lipsit de orice omenie.

Tot procesul a durat o oră și jumătate și mi-am primit imediat sentința. Șase luni de supraveghere în libertate și doi ani cu suspendare.

M-am întors acasă cu un taxi, împreună cu soția mea.

În taxi, nu mi-a adresat decât câteva vorbe:

— Mi se pare că te-ai cam îngrășat.

Acasă, fiul meu mi-a deschis ușa de la intrare, apoi mi-a urat bun venit, ferindu-și privirile de ale mele. Am urcat în tăcere la etaj.

Așezat pe canapeaua din sufragerie, am aflat ultimele vești de la firmă.

Mi se permisesse să părăsesc firma sub forma unei demisionări la cerere și mi se oferea o plată compensatorie, așa cum se obișnuia în cazurile acestea. Când am auzit că anumiți colegi din firmă, cu care credeam că nu mai aveam nici o legătură, își oferiseră sprijinul în demersurile acestea, mi-au dat lacrimile pentru prima dată.

Însă soția mea nu și-a schimbat tonul tăios.

— Nu vreau să te mai încarc acum și cu alte lucruri, așa că am să mă opresc aici.

— Poți să-mi spui orice. Dimpotrivă, chiar vreau să știu.

— Din moment ce mi-am luat un angajament la proces, trebuie să mai aștept cu actele încă doi ani, dar să știi că vreau să ne despărțim.

— Bine, am răspuns.

Divorțul mi se părea oricum inevitabil.

Fiul meu nu mi-a adresat nici un cuvânt nici în ziua următoare. Mi se părea că se teme să zică ceva. Parcă nu se putea obișnui cu ideea că tatăl lui fusese arestat și declarat vinovat la proces.

— O să-mi caut de lucru.

Am început să ies din casă cu aceste cuvinte pe buze din dimineața celei de-a treia zile de când mă întor-sesem acasă.

Nici nevastă-mea, nici fiul meu nu spuneau nimic.

Băteam la pas Shinjuku, Shibuya, Ebisu, căutând-o pe Mutsuko. După o săptămână de căutări zadarnice, am ajuns să-mi petrec cea mai mare parte a timpului într-o cafenea în aer liber de la parterul unui zgârie-nori aflat în Shinjuku, unde o fotografiasem odinioară pe Mutsuko.

Oricât aș fi străbătut la pas străzile, Mutsuko nu era de găsit. Nu-mi rămânea altceva decât să aștept să vină ea la mine.

Intrasem deja în a doua jumătate a lunii noiembrie.

Frunza aceasta uscată.

Să presupunem că pe Mutsuko o apucase iar răul pe la sfârșitul lui august, era de așteptat ca o lună mai târziu să sufere o nouă întinerire (de data asta ce vârstă urma să aibă? zece ani? șase ani? doi ani?). Iar dacă ciclurile se repetau la aproximativ o lună, pe la sfârșitul lui octombrie urma o nouă criză, și poate că acum Mutsuko nici nu mai exista pe lumea aceasta.

Ba nu, ba nu, nu aveam nici un motiv să cred că lucrurile se întâmplau într-o ordine prestabilită.

Nu era exclus să-mi apară în față pe drumul ce ducea la gară, așa cum o știam, cu o haină peste pulover, uite, ca fata aceea de acolo, cu un zâmbet larg pe față. Sau era posibil să mi se înfățișeze din nou ca o fată de vreo douăzeci și ceva de ani, sau de șaptesprezece, optsprezece, sau de patruzeci și ceva de ani, sau nu era exclus să fi revenit la șaizeci și șapte de ani.

Ce frumoase mi se păreau acum frunzele uscate!

Mi-am adus aminte de filmul *Portretul lui Jennie*, în care jucase Jennifer Jones. Amintirea filmului era atât de strâns legată de Mutsuko, încât mă întrebam cum de uitasem de el până acum.

Era o poveste despre un pictor care întâlnise o fetiță și, în câteva clipe, aceasta se transformase într-o femeie frumoasă, apoi dispăruse înghițită de valurile unei furtuni nocturne.

Era povestea unei fete care devenea femeie, așa cum se întâmplă în nenumărate cazuri, însă moartea sosea înaintea bătrâneții. Singura asemănare cu Mutsuko era repeziciunea cu care se petrecea totul.

Se părea că existența lui Jennie ascundea ceva special și că pictorul fără succes care o întâlnește era acel bărbat care putuse să simtă, datorită purității lui, elementul infailibil care le scăpa altora. Dar ce puteam eu obține de la Mutsuko a mea? Lăsând-o la o parte pe Mutsuko, propria mea existență mi se părea de neînțeles. Nu puteam spune decât că, dacă Dumnezeu mă alesese, o făcuse beat fiind și cu ochii acoperiți, de aceea se nimerise să fiu eu. Nu aveam nici pe departe calitatea de a pune sub semnul întrebării valorile lumii obișnuite. În mod rușinos mă

lăsasem pradă unei aventuri amoroase, fotografiasem părțile intime ale unei fete de doisprezece, treisprezece ani, fără să-mi pese de frăgezimea vârstei ei, le explorasem cu limba, și nici măcar nu-mi trecuse prin cap să pictez un portret. Bineînțeles, se poate argumenta că așa ceva nu era cu putință pentru că eu nu eram pictor, însă chiar și fotografiile pe care i le făcusem se datorau doar dorinței sexuale, fără nici cea mai mică legătură cu conștiința estetică.

Deși destinul îmi scosese în cale un miracol nemai-văzut, nu fusesem în stare decât de o reacție jalnică prin nimicnicia ei, nu avusesem nici o revelație. Doar o dorișem pe Mutsuko, apoi mă speriasem ca un laș, iar acum priveam o frunză uscată căzută pe masa din fața mea.

Nu mă mai săturam să privesc frunza aceea uscată.

De mult nu mai savurasem astfel trecerea anotimpurilor.

Petrecusem împreună cu Mutsuko iarna uscată din Hokuriku, primăvara dinaintea înfloririi cireșilor, vara fierbinte, dar mereu avusesem mintea preocupată de altceva și nu mă identificasem cu adevărat cu anotimpurile care treceau.

Mi-am întins încet spre frunză mâna pe care o țineam pe masă. Am atins ușor galbenul ei cu vârful degetelor. Îmi doream, dacă se putea, să strâng în brațe toată frumusețea aceea. Bineînțeles, așa ceva era imposibil. Frunza uscată era prea mică, prea fragilă și nu puteam s-o strâng fără s-o sfărâm.

Brusc, mi-am dat seama de ce anume mă temeam. Era posibil ca Mutsuko să fi regresat până la stadiul de spermatozoid și ovul, iar eu să nu știu în care din ele se adăpostea sufletul ei. Atunci o presimțire îmi strânse inima ca într-o

menghină: în scurt timp și sufletul avea să-i dispară de pe lumea aceasta.

Am prins frunza uscată cu vârful degetelor, ca să nu-mi scape. În lumina dimineții, frunza fremăta, răsucindu-se în aer. Nu se poate. Nu se poate să pleci. Cu vârfurile degetelor de la cealaltă mână am mângâiat frunza care se zbătea, ca pentru a-i aduce o consolare. În timp ce o mângâiam, m-au năpădit lacrimile. Mă simțeam strivit de gândul că tocmai în momentul acesta Mutsuko își vedea moartea cu ochii pe undeva, fără a i se putea împotrivi, gând care luase proporții uriașe pentru mine. Lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. Apoi am simțit o privire ațintită asupra mea și, când mi-am ridicat ochii împăienjeniți, am zărit o fetiță stând la mică depărtare.

Am privit-o și eu.

Pentru câteva clipe am încremenit, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc.

Era Mutsuko.

Să fi avut patru, cinci ani?

Fetița purta o rochiță maro-închis cu volane la umeri și mă privea drept în ochi.

Totul la ea – ochii, gura, nasul, urechile – îmi evoca o păpușă drăgălașă, atât de delicată, încât aveam impresia că o să se sfărâme în bucăți.

Ochii ei de păpușă erau scăldați în lacrimi.

— Nu mai știam nimic de tine.

Vocea era cea a unei fete, dar tonul era cel al unei femei mature.

Mutsuko se apropie de mine. Nu mă mai puteam ține pe picioare.

— Să ai vârsta mea de acum e foarte neplăcut. De-abia pot să merg singură, darămite să mai fac și cumpărături.

Orice-aș vrea să fac, întâmpin greutăți. Și ca să vin aici mi-a fost foarte greu.

Fetița zâmbi neastâmpărată, cu lacrimile încă în ochi.

— Trebuie să vezi și partea bună a lucrurilor, am spus eu privind-o pe Mutsuko. Acum nu s-ar mai uita nimeni ciudat la noi dacă te-aș lua în brațe și mi-aș freca obrajii de ai tăi.

— Da, așa e, tăticule! dădu Mutsuko din cap și, după ce-și șterse lacrimile cu mâna ei drăgălașă, îmi zâmbi.

Am strâns-o în brațe.

Mutsuko era mică și fragilă și trebuia să am grijă să să mă port cu delicatețe, ca să n-o strivesc.

Când am ridicat-o în brațe, mi-am dat seama că era înspăimântător de ușoară.

Mutsuko și-a lipit cu putere buzele de obrajii mei. Saliva ei curată și abundentă de copil.

Mi-am lipit și eu buzele de obrajii lui Mutsuko.

Aș fi vrut să ne unim buzele, dar ale ei erau prea miciute și drăgălașe, așa încât am ezitat și am sărutat-o din nou pe obraji.

— Mă doare!

— Poftim?

— Barba ta!

Chiar dacă știam că vorbeam cu Mutsuko cea adultă, captivă într-un trup de fetiță, surprins de frăgezimea vocii ei, am fost pe punctul de-a o ruga să mă ierte, pe tonul acela cu care le vorbești copiilor mici.

— E totul în regulă acum. Dacă sunt eu lângă tine, ești în siguranță. Te iau în brațe și putem să mergem unde vrei. Hai să-ți cumpăr tot ce-ți dorești și să mănânci tot ce-ți pofteste inimioara.

Mutsuko se așează cu ușurință cu fundul pe brațul meu, apoi mă cuprinse cu mâinile pe după gât, zicându-mi:

— Vreau să-mi cumpăr niște haine. Astea de pe mine sunt murdare.

— Să mergem la magazinul universal. Hei, sau am putea să...

— Să ce?

— Era cât pe ce să zic să mergem mai întâi pe acoperiș ca să ne amuzăm puțin.

Mutsuko râse până îi dădură din nou lacrimile. Apoi începu să plângă în toată regula, cu părul lipit de obrajii mei.

Am mângâiat-o pe păr, am bătut-o ușor pe spate și am plecat către magazin.

Eram bucuros.

Bucuros că mă întâlnisem din nou cu Mutsuko.

Bucuria îmi năvălise în piept și parcă zburam pe drumul spre magazin. Presentimentele mele nu se adeveriseră. Îmi închipuisem că se transformase într-un ovul și un spermatozoid? Ce prostie! Nu eram cătuși de puțin obosit, Mutsuko nu mi se părea deloc grea, mă simțeam plin de fericire să-i simt atingerea caldă.

— Cum ai reușit să-ți cumperi singură hainele astea?

— Sunt cam mari, nu-i așa?

— Nu mi se pare.

— Sunt un pic prea mari pentru mine.

— Îți stă foarte bine îmbrăcată așa.

— Am cumpărat câteva haine înainte să mă transform din nou.

— Ce bine te-ai gândit!

— Am luat mai multe, pentru șapte-opt ani, pentru cinci-șase ani, pentru trei-patru ani. Astea sunt cele pentru cinci-șase ani, de aceea îmi sunt puțin mari.

— Și mâncarea?

— Mă duc cu o listă, cu banii bine strânși în mână, și spun că m-a trimis mama.

— Așa, carevasăzică!

— Dar dacă mă duc de mai multe ori într-un loc, oamenii devin suspicioși. Am tot schimbat magazinele și-am reușit să mă descurc cumva.

— Și apartamentul? Dacă stai singură, cred că vecinii au început să-și pună întrebări.

— Cu asta n-am probleme. Am ales un loc în care să trec neobservată. L-am ales în acest scop încă de pe când aveam douăzeci și ceva de ani. Acesta este singurul aspect cu care n-am probleme.

— Poftim?

— Altfel, mi-e greu să merg la bancă ca să plătesc chiria.

— Așa, deci?

— Mi-am luat la mine bani pentru trei luni, am alcătuit și o scrisoare și am spus că mama este bolnavă. De-abia m-au lăsat să plătesc.

— Înțeleg.

— Cel mai greu îmi e să merg în locurile aglomerate, precum Shinjuku sau Shibuya. Nu sunt locuri în care să meargă singură o fetiță de patru ani, nu-i așa? Când mă urc în tren, lumea intră în vorbă cu mine. Mai ales când stau mai multă vreme în același loc, sperând că o să te văd venind.

Pe drum, o femeie care a trecut pe lângă noi ne-a privit plină de mirare. Probabil că fusese surprinsă de

fluiditatea și claritatea cu care vorbea Mutsuko, nepotrivite cu vârsta ei.

— Ar fi bine să vorbești ca un copil atunci când te poate auzi cineva, am atenționat-o eu în șoaptă.

— Tati, ce-ai slăbit!

— Da, am slăbit. La un moment dat, mă îngrășasem, dar, în timp ce te căutam pe tine, am slăbit pe zi ce trecea. Ce fetiță cuminte este Mutsuko! Este cea mai cuminte și drăgălașă fetiță și a ajuns atât de mititică.

— Nu plânge!

— Nu, nu plâng. Nu plânge tati, stai liniștită.

La magazin, tatăl și fetița lui au cumpărat hăinuțe: o jachetă, șosete, pantofiori și o gentuță de umăr.

Apoi au intrat în restaurantul preferat și au luat prânzul. Abia trecuse de ora unsprezece, așa că restaurantul era gol. Fetița, după ce-a mâncat un crevet pe prăjit, s-a și declarat sătulă. Văzând asta, tăticului ei i-au dat din nou lacrimile.

— Vreau să mergem la hotel, spuse fetița cu obraznicie.

O doamnă corpulentă care se așezase la masa alăturată zâmbi cu ochii îngustați: „Ce lucruri trăsnite spune fetița asta!” I-am întors zâmbetul, apoi am șoptit către Mutsuko:

— Nu putem merge în apartamentul tău?

— Nu se poate.

— De ce?

— Vreau la hotel.

— Nu ai voie să spui așa ceva, interveni din nou doamna corpulentă. Tati se supără!

După ce-am ieșit din restaurant purtând-o pe Mutsuko în brațe, îmi spuse:

— Mi-e somn. Acum, că m-am relaxat, mi-au pierit puterile.

— Poți să dormi. Uite, ai un pat ambulant, pe mine!

— Vreau o cameră la hotel!

— De ce nu mergem la tine la apartament?

— Nu vreau.

— De ce?

— *Tu Eu Noi.*

— Bine. În timp ce tu dormi, te duc la hotel.

Mutsuko se lăasă în voia mea și închise ochii.

După ce-am părăsit magazinul, am dat frâu liber, în șoaptă, îngrijorărilor mele. Chiar dacă Mutsuko adormise, nu-mi păsa.

— Cam cât a trecut de când ai ajuns așa?

Mutsuko, cu obrazul lipit de umărul meu, îmi răs-punse somnoroasă:

— Două luni și un pic.

Un tremur mi-a străbătut tot corpul.

Asta însemna că nu mai avea mult timp.

Ba nu, dacă era să judecăm după etapele anterioare, la începutul iernii trebuia să o apuce din nou răul.

Mutsuko deveni mai grea în brațele mele, ceea ce m-a făcut să înțeleg că adormise.

Era posibil ca Mutsuko să fi ajuns deja la capătul procesului de întinerire și de-acum încolo să înceapă să crească iarăși puțin câte puțin. Dorința aceasta, care-mi trecuse prin minte de atâtea ori până acum, puse din nou stăpânire pe mine.

Oare nu cumva Mutsuko mă așteptase pe mine?

Așa cum cineva aflat pe patul de moarte de-abia respiră, dar se agață cu încrâncenare de viață, în așteptarea vizitei persoanei iubite, tot așa poate că și Mutsuko așteptase ziua în care să se întâlnească cu mine, așa micuță cum era acum.

O înțelegeam că era obosită și că adormise. Putea să doarmă liniștită oricât voia. În sinea mea îmi doream însă să se trezească cât mai repede. Aveam atâtea de povestit cu ea! Și atâtea lucruri s-o întreb!

Am luat o cameră la hotel, la etajul douăzeci și cinci. Priveliștea era diferită de cele de până acum. Jos se vedea un teren de baseball, pe lângă care trecea o șosea suspendată, iar dincolo de ele se proiectau pe cer câțiva zgârie-nori.

Am culcat-o cu grijă în pat pe Mutsuko.

Cât de mică era!

Când mă gândeam că se dusesse la bancă cu piciorușele ei drăgălașe, cumpărase de mâncare cu mânuțele acestea, îi purtase singură de grijă trupușorului ei firav, mi-era așa de dragă, că-mi venea s-o strâng în brațe. Am rămas o vreme nemișcat, cu privirile ațintite asupra ei, stăpânindu-mi impulsul de a o lua în brațe.

Apoi am învelit-o cu pătura.

Am îngenunchat lângă pat, privindu-i cu nesaț chipul frumos, adormit.

După vreo douăzeci de minute, Mutsuko deschise brusc ochii, fără ca nimic să prevestească asta. M-a văzut imediat, dar ochii ei erau încă goi ca niște globuri de cristal. Apoi s-au umplut treptat de lumină și Mutsuko îmi zâmbi.

Am zâmbit și eu, încuviințând din cap.

— Mi-e rușine.

- Bine că ai putut să dormi.
- La ce etaj suntem?
- Douăzeci și cinci.
- La fel ca data trecută.
- Orientarea ferestrei e puțin diferită.
- Într-adevăr.

Acum, că se ridicase în picioare, patul părea și mai mare.

- Mă uimești, am spus eu.
- Poftim?
- Cât de drăgălașă ai fost tu, indiferent la ce vârstă!
- Parcă m-aș uita la niște fotografii vechi, râse Mutsuko cu amărăciune. Nici eu nu-mi mai aminteam cum fusesem în copilărie.

Avea aerul unei fetițe precoce care vorbea ca un om matur, era plină de încredere în ea, ceea ce mă făcea s-o privesc fascinat.

- Vrei să-mi faci baie?
- Ce idee bună!
- Acum, că sunt așa de mică, putem să încăpem amândoi în cadă.
- Așa e. Hai să facem baie amândoi.

M-am dus repede la baie și am dat drumul la apa caldă să se adune în cadă. Am aruncat rapid o privire prin cameră, în timp ce în urechi îmi răsună clipocitul apei. Mutsuko se dusese lângă fereastră și se uita afară. Era micuță. Era de o ciudățenie fermecătoare. Îmi simțeam pieptul sfâșiat de un sentiment de regret.

— Te simți bine? mă întrebă Mutsuko cu voce blândă, întorcându-se spre mine.

- Poftim?
- Apa din cadă a dat pe dinafară.

M-am repezit să închid robinetul. Apoi ne-am dezbrăcat amândoi.

— Ți-am mai spus și înainte, zise Mutsuko încercând să-și ascundă pieptul, deși nu avea acolo nimic care să merite ascuns.

— Poftim?

— Bietul de tine. Ce jalnic ca amanta ta să se transforme într-un bebeluș!

— Tu, așa cum ești acum, ești mai frumoasă și mai drăgălașă decât orice amantă. Probabil că o să te sperii dacă-ți spun asta, dar ești foarte atrăgătoare.

I-am îmbrățișat trupul gol.

— Spui tu așa, dar nu văd nici o schimbare la tine. Mutsuko mă pișcă de obraz cu degetele ei micuțe.

— Mă abțin ca să nu te sperii.

— Poți să te abții?

— Vreau să te întreb ceva.

— Te rog.

— Probabil că o să crezi că sunt un nerușinat că te întreb așa ceva, dar, din moment ce tot facem baie împreună, te rog să-mi răspunzi.

— Spune.

— Tu mă dorești?

— Vreau să faci dragoste cu mine. Însă probabil că va fi imposibil să mergem până la capăt.

— Nici nu mă gândesc.

Cuprinsă cu totul de trupul meu scufundat în apă, Mutsuko spuse:

— Cine oare a mai gustat o astfel de senzație? Senzația de a te afla astfel înăuntrul unui bărbat?

— Parcă am fi Frumoasa și King-Kong.

— Dar ea îi încăpea în palmă.

— Hai să te spăl.

Am săpunit-o bine și i-am spălat fiecare colțișor al trupului. Era de o delicatețe extraordinară, fără urmă de murdărie pe ea. M-am minunat de strălucirea pielii ei. Dorința mea de mai devreme dispăruse definitiv.

— O să mă joc cu tine.

— Nu e nevoie.

— Vreau să văd ce se întâmplă. O să mă urc pe tine. O să te frământ cu picioarele. Vreau să te văd excitat.

Mutsuko se strecură sub pulpele mele și îmi atinse sexul cu mâna ei micuță, se jucă cu el, apoi se așeză deasupra, așa cum îmi spusese. În cele din urmă se prinse cu mâinile de marginea căzii și începu să mă frământă cu tălpile.

Dar nu s-a întâmplat nimic, pentru că nu puteam simți nici o dorință față de un copil, sau poate pentru că mă stăpâneam prea bine.

— Degeaba! exclamă Mutsuko, zâmbind cu tristețe.

— Mulțumesc.

Mutsuko se agăță iar de pieptul meu.

— Am să mai încerc, am spus eu. Uită-te la mine, vreau să-mi aduc aminte de tine la toate vârstele și am să mă excit.

Mutsuko dădu din cap.

Am încercat să-mi amintesc de toate ipostazele în care-o cunoscusem pe Mutsuko. Cea de la patruzeci de ani, cea de la douăzeci de ani, și apoi Mutsuko adolescentă.

Penisul meu se mări treptat și ieși la iveală de sub apă. Ne uitam amândoi la el.

— Te rog să mă înțelegi, spuse Mutsuko. Trebuie să plec.

— Unde? am întrebat eu după un moment de pauză, ca și cum tocmai m-aș fi trezit dintr-o comoție cerebrală. Propria mea voce părea să vină de undeva din depărtare.

— Nu mai am timp.
— Cu tine merg oriunde.
— Nu fi rău.
— Nu sunt.
— Acum nu mai am puterea să te rănesc și să te las în urma mea.

— De ce să mă lași în urma ta?

— Pentru că așa vreau eu. Așa cum două persoane nu pot avea același vis, tot așa cred că nu voi putea înfrunta decât singură ceea ce se va întâmpla de-acum înainte.

— Ce se va întâmpla de-acum înainte?

— Nu știu, dar sunt sigură că și tu bănuiești ce va fi.

— Dar poate că nu se va întâmpla nimic.

— Știu că se va întâmpla. M-am rugat la Dumnezeu. Până să mă întâlnesc cu tine. L-am rugat să mai aștepte încă puțin, să te mai văd o dată. Deja mi-am pierdut toate puterile. Mă simt fără vlagă.

— Nu vreau. Nu vreau să te las singură.

— Te rog, nu te împotrivi. Lasă-mă să plec liniștită.

— O să ne mai vedem?

— Cu siguranță.

— Unde?

— Nu știu. Și pentru mine e prima oară. Mi-e frică de ce-o să se întâmple.

— De aceea vreau să fim împreună.

— Nu se poate. De un singur lucru sunt sigură: că nu te pot lua cu mine. La fel cum știu sigur că voi muri, deși habar n-am ce va fi după aceea.

— Nu-mi plac astfel de metafore.

— Trebuie să plec. Nu mai spune nimic altceva.

— Aș vrea să mai stau cu tine măcar o noapte.

— Am spus că și o clipă mi-ar fi de-ajuns. Deja ne-am permis mai mult decât ne este îngăduit.

— De ce să-ți impui singură una ca asta?

— Pentru că așa trebuie să fac. Îmi dau seama că se va întâmpla ceva irevocabil dacă nu fac asta.

— Ce anume?

— Ți-am spus că nu știu. Dar simt că așa va fi.

— Dar nu-mi convine că nu ne mai putem vedea.

— Dă-mi drumul. Golește cada și ajută-mă să fac un duș. Trebuie să plec.

Mutsuko mă privea cu niște ochi de gheață, care nu-mi lăsau loc să mai zic ceva. Chiar și așa, aș fi putut să mă împotrivesc, dar m-am împăcat cu situația.

Am lăsat să se scurgă apa, așa cum mi-a spus, și am spălat-o pe Mutsuko sub duș. Legătura dintre noi fusese mereu rodul unui miracol. Trebuia să-mi accept propria neputință. Destinul nu poate fi influențat de oameni. Așa simțeam. Sau, mai bine zis, eram constrâns să simt așa. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-mi iau inima-n dinți și să accept cu stoicism situația, așa cum făcuse și Mutsuko.

În timp ce mă gândeam la toate acestea, am simțit cum mă părăsesc puterile, asemenea unei marionete care, odată scăpată din mâinile păpușarului, se prăbușește fără viață.

După ce-am oprit dușul, am căzut în genunchi. Din piept îmi scăpă un hohot de plâns, dar mi-am înghițit lacrimile. M-am prăbușit fără să am măcar răgazul să vărs lacrimi. Nu voiam să o pierd pe Mutsuko.

Aceasta m-a mângâiat pe păr cu mâna ei micuță, așa cum zăceam îngenuncheat, cu capul plecat.

— Îmbrățișează-mă! îmi spuse cu blândețe.

I-am strâns în brațe coapsele micuțe și mi-am adunat puținele forțe rămase ca să mă stăpânesc să n-o strâng prea tare și să n-o zgârii cu barba. Am sărutat-o părintește pe cap. Apoi mi-am lipit obrajii de ochii ei, de nas, de buze, de obraji, de gât, de umeri, de piept, de mâini, de buric, și apoi de sexul ei de fetiță.

*

Soarele de toamnă făcea umbrele să se alungească și picta străzile în culorile asfințitului.

Am părăsit hotelul cu Mutsuko în brațe, ca un tată cu fica lui.

— Lasă-mă jos, porunci Mutsuko.

Trebuia s-o las jos. Așa îi promisesem.

Însă nu puteam să fac asta, așa că am mers cu ea în brațe până am ajuns la strada plină de oameni.

— Aici, spuse Mutsuko.

— De ce vrei să ne despărțim atât de repede? m-am smiorcăit eu încet, fără să mă pot stăpâni.

— Adio! îmi șopti Mutsuko la ureche, abia stăpânindu-se să nu plângă.

Am rămas împietrit, fără să pot spune nimic.

Oamenii treceau pe lângă noi. Când mi-am ridicat privirile, frunzele arâmii ale copacilor tremurau ușor în bătaia vântului, iar în fundal se profila cerul luminat de razele soarelui la asfințit. Unele frunze cădeau purtate de vânt.

— Adio! spuse Mutsuko încă o dată.

Am dat din cap și am lăsat-o jos. Apoi, în cele din urmă, am reușit să-mi compun un zâmbet forțat.

— Adio!

Mutsuko se uită în sus la mine și încuviință cu ochii în lacrimi, apoi începu să meargă hotărâtă către stația de tren.

Pe dată, trecătorii s-au interpus între mine și Mutsuko. Așa cum se îndepărta prin mulțimea pestriță de la asfințit, mi se părea și mai neajutorată. Rochița ei de culoarea pier-sicii tremura ca un punct în mișcare printre siluete de bărbați în costum și de femei grăbite pentru ca, în cele din urmă, să dispară din raza mea vizuală.